thriller & mystery
RING 2
SPIRALA
KOJI SUZUKI
„Stephen King al Japoniei."
PUBLISHERS WEEKLY
HUMANITAS
fiction

KOJI SUZUKI

Ring 2
SPIRALA

Traducere din engleză de
DANIEL IONESCU

HUMANITAS
fiction
2006

Coperta de
IONUŢ BROŞTIANU

KOJI SUZUKI
SPIRAL
Copyright © 2004 by Koji Suzuki
All rights reserved.

KOJI SUZUKI, supranumit „Stephen King al Japoniei”, s-a născut în 1957 în prefectura Shizuoka. Studiază literatura franceză la Universitatea Keio din Tokio, schimbă câteva slujbe mărunte, apoi îşi asumă un statut neobişnuit pentru un bărbat din Japonia: casnic. Începe să scrie, literalmente cu copiii pe genunchi. Debutează cu romanul *Rakuen* (1990, Marele Premiu al Japoniei pentru literatură *fantasy*). Devine celebru după publicarea romanului *Ringu* în 1991 *(Ring 1 – Cercul,* Humanitas,

2006), care stârneşte o adevărată furtună în Japonia şi se vinde în aproape trei milioane de exemplare. Seria „Ring”, care cumulează vânzări de peste opt milioane de exemplare, cuprinde în prezent *Ring 1 – Cercul, Ring 2 – Spirala* (Premiul „Eiji Yoshikawa”, 1996), *Ring 3 – Bucla* şi *Ring 0 – Naşterea.* Succesul ei se explică şi prin numeroasele ecranizări: *Ringu* (Japonia, 1998, în regia lui Hideo Nakata), *Rasen* (Japonia, 1998), *Ringu 2* (Japonia, 1999), *The Ring* (SUA, 2002, în regia lui Gore Verbinski, cu Naomi Watts; pe ecranele noastre a rulat sub titlul *Avertizarea), The Ring Two* (SUA, 2005) etc. Una dintre povestirile lui Koji Suzuki a fost de asemenea ecranizată, în Japonia *(Honogurai mizu no soko kara,* 2002) şi în SUA *(Dark Water – Apa întunecată,* 2005).

PROLOG

Mitsuo Ando s-a smuls dintr-un vis în care se scufunda în ocean. Țârâitul telefonului s-a amestecat cu zgomotul valurilor şi o clipă mai târziu s-a trezit cu o tresărire de spaimă, de parcă apele l-ar fi înhăţat.

A întins mâna dincolo de marginea patului şi a ridicat receptorul.

— Alo.

A aşteptat, dar n-a auzit niciun sunet.

— Alo, a zis din nou, de data asta mai hotărât, ca şi cum i-ar fi poruncit interlocutorului său să răspundă.

— Le-ai primit?

Glasul a stors din el şi ultima picătură de energie. Parcă l-ar fi tras cineva într-un şanţ adânc şi întunecos. Visul din care tocmai se desprinsese s-a desfăşurat fulgerător în faţa ochilor săi. Un val uriaş îl luase deodată de pe plajă. În timp ce se scufunda către fundul oceanului, îşi dădea seama că-şi pierduse complet simţul de orientare, nu mai ştia unde-i stânga sau dreapta, ce înseamnă sus sau jos. Neajutorat, se lăsase tras de curent… Ca de fiecare dată, simţise cum o mână micuţă îl apucă de picior. Ori de câte ori visa, simţea atingerea acelei mâini, degetele subţiri ca nişte anemone alunecând, apoi pierzându-se în adâncuri. Iar el era complet neputincios, şi asta îl chinuia îngrozitor. Îşi întindea amândouă braţele, convins că va prinde trupuşorul acela, dar pur şi simplu nu reuşea să-l ţină. Îi scăpa din mâini în fiecare vis, lăsându-i între degete o şuviţă de păr moale şi fin. Doar atât.

Vocea femeii i-a reamintit cu o intensitate insuportabilă de moliciunea şuviţei de păr.

— Da, le-am primit, a zis el enervat.

Actele de divorţ. Le primise cu două sau trei zile în urmă, deja semnate şi parafate. Mai trebuia să le semneze

şi el, să-şi pună parafa, astfel hârtiile și-ar fi împlinit menirea. Încă n-o făcuse.

— Şi?

Simţise nerăbdare în glasul soţiei lui, deşi nu rostise decât un singur cuvânt. Cum era în stare să şteargă cu atâta nepăsare şapte ani de căsnicie?

— Şi ce?

— Vreau să le semnezi, să le parafezi şi să mi le trimiţi înapoi.

Ando a clătinat din cap. De câte ori încercase până atunci s-o lămurească? Era tentat s-o ia de la capăt. Totuşi, de fiecare dată când o făcea, ea îi punea condiţii inacceptabile, ca şi cum ar fi ţinut morţiş să-i arate că are o voinţă de fier. Ando era dispus să renunţe şi la ultima rămăşiţă de respect faţă de sine însuşi, dar în ultimul timp până şi asta îl obosea.

— Foarte bine. O să fac tot ce vrei.

A amuţit, surprins că renunţase atât de repede. A tăcut şi ea câteva momente, apoi a spus pe un ton scrâşnit:

— Cred că-mi datorezi o explicaţie.

— Despre ce?

Era un răspuns pe care ar fi trebuit să-l evite.

— Despre ce mi-ai făcut.

Ando a strâns mai tare receptorul şi a închis ochii. *O să mă hărţuiască la fel, în fiecare dimineaţă, chiar şi după ce obţine divorţul?* Era un gând insuportabil.

— Eu sunt de vină.

Dar spusese asta prea repede, prea uşor, fără să pună în cuvinte greutatea sentimentelor, iar ea aştepta un pretext. Cel mai mic pretext.

— Nu ţi-a păsat niciodată de el!

— Vorbeşti prostii. Îţi dai seama ce spui?

— Bine, arunci de ce…

— Nu-mi mai pune întrebări. Ştii foarte bine răspunsurile.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

Glasul ei tremura, semn prevestitor al furtunii care avea să se dezlănţuie curând. Ando ar fi vrut să-i spună să

termine cu telefoanele şi apoi să trântească receptorul, dar s-a stăpânit. Singura mângâiere pe care i-o putea oferi era să-i asculte răbdător acuzaţiile, s-o lase să-şi verse durerea.

— Spune ceva.

Acum plângea.

— De exemplu? De un an şi ceva numai despre asta vorbim. Nu mai e nimic de spus.

— Dă-mi-l înapoi!

Era un strigăt de durere cu desăvârşire lipsit de raţiune. Şi Ando îl voia înapoi. Pentru asta – doar pentru asta – se ruga zi şi noapte de-atunci încoace, conştient totuşi că era complet inutil.

— *Adu-l înapoi, te implor! Dă-mi-l înapoi!*

— Nu pot, a spus el simplu, sperând s-o liniştească.

— Îl vreau înapoi!

Nu mai îndura s-o audă chinuindu-se aşa, prizonieră a nenorocirii din trecut, incapabilă să înceapă o viaţă nouă. El, cel puţin, încerca să trăiască ceva mai constructiv. Ceea ce pierduseră nu putea fi regăsit şi făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru a-şi salva căsnicia, pentru a-şi convinge soţia că speranţa unui nou început nu era deşartă. Nu voia să divorţeze din acest motiv. Era gata să facă orice. Şi ar fi meritat – dacă ar fi putut redeveni perechea fericită care fuseseră odată. Numai că ea refuza să privească în viitor şi îl acuza că poartă întreaga vină.

— Dă-mi-l înapoi!

— Ce vrei să mai fac?

— Nu înţelegi ce-ai făcut!

Ando a oftat, destul de tare pentru a fi auzit la celălalt capăt al firului. Femeia repeta aceleaşi cuvinte lipsite de sens şi era limpede că îi cedaseră nervii. Ando ar fi vrut să o poată duce la un psihiatru – un prieten –, dar tatăl ei era doctor, director de spital, şi ea ar fi luat-o fără îndoială ca pe un afront.

— O să închid acum.

— Foarte bine, fugi, aşa cum faci de obicei.

— Vreau să uit totul. Vreau să trec peste asta. Ştia că nu

avea niciun rost, dar nu reuşise să găsească un răspuns mai potrivit. În timp ce lăsa receptorul în furcă, a auzit un strigăt disperat:

— Vreau să mi-l aduci înapoi pe Takanori!

Chiar şi după ce a închis, numele a continuat să ţâşnească din receptor până când ecourile lui au umplut încăperea. Fără să vrea, Ando a început să-l şoptească:

Takanori, Takanori, Takanori.

O vreme a rămas întins pe pat, cu capul în mâini şi complet nemişcat, ghemuit ca un copil în pântecele mamei. În cele din urmă, s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că nu putea rămâne acolo la nesfârşit. Trebuia să plece la lucru.

A scos telefonul din priză, pentru a fi sigur că nu va mai putea să-i telefoneze, apoi s-a dus la fereastră. Când a deschis-o, dornic să primenească tristeţea din cameră, a auzit croncănitul unei ciori. Păsările zburau mereu pe-acolo dinspre parcul Yoyogi şi se aşezau pe cablurile electrice de pe străzi, dar cea pe care o auzise era neobişnuit de aproape şi îi provocase o tresărire. Totuşi, strigătul păsării, ascuţit şi natural, l-a făcut să se însenineze cât de cât. Contrastul faţă de adâncul întunecat al oceanului din vis, faţă de gemetele disperate ale mamei care-şi chema fiul fusese desăvârşit. Era sâmbătă dimineaţa, o zi senină de toamnă.

Poate că tocmai vremea frumoasă i-a provocat în minte o asociere nedorită, pentru că în clipa următoare ochii i s-au umplut de lacrimi. Şi-a suflat nasul. S-a trântit din nou pe pat. Câteva clipe a crezut că reuşise să-şi stăpânească lacrimile, dar au început să-i şiroiască iar pe obraji.

Curând plângea în hohote, îmbrăţişând perna şi strigând numele fiului său. Se ura pe sine însuşi pentru că renunţase atât de uşor. Disperarea era un vizitator care nu respecta niciun program, care aştepta doar să se întâmple ceva şi apoi ataca neobosită. Nu mai plânsese aşa de câteva săptămâni. Deşi intervalele dintre crize se măriseră treptat, tristeţea care-l copleşea era la fel de profundă ca prima dată. Se întrebase adesea cât timp avea s-o ducă în felul ăsta, dar nu îndrăznise niciodată să-şi dea un răspuns.

A luat un plic aşezat între două cărţi din bibliotecă şi a scos din el câteva fire de păr. Era singura amintire materială de la fiul său. Mâinile lui atinseseră capul băiatului şi, când încercase să-l tragă spre el, şuviţa îi rămăsese între degete. Era un adevărat miracol că nu o pierduse mai târziu, în timp ce se zbătea în valuri. Părul se încurcase în verighetă. Trupul nu fusese găsit nici până azi. Nici măcar nu avuseseră cum să organizeze ceremonia de incinerare. Şuviţa era singura rămăşiţă din fiul lui.

Şi-a lipit-o de obraz, amintindu-şi cum îl mângâia pe Takanori. Când a închis ochii, băiatul s-a întors la viaţă în gândurile lui. Ando era aproape convins că ar fi fost de-ajuns să întindă mâna şi-ar fi putut să-l atingă…

După ce s-a spălat pe dinţi a rămas în faţa oglinzii, dezbrăcat până la brâu. Şi-a dus mâna la bărbie şi a masat-o uşor. Şi-a trecut limba peste dinţi. Nu se spălase prea bine, suprafaţa lor era încă puţin aspră. A observat că pe gât avea o pată mai întunecată, chiar sub bărbie, unde nu se bărbierise cum trebuie. A ridicat aparatul de ras şi a trecut lama peste perii minusculi, apoi a încremenit, hipnotizat de propria lui imagine din oglindă. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat atent la pielea întinsă şi palidă a gâtului. A strâns mai bine aparatul de ras în mână şi l-a ţinut o clipă la baza gâtului, apoi l-a coborât încet peste piept, peste abdomen, oprindu-se în cele din urmă în dreptul buricului. Pe piele îi rămăsese o dâră albă, dreaptă, care pornea dintre sfârcuri şi trecea peste abdomen. Şi-a închipuit că aparatul de bărbierit era un bisturiu şi a văzut în minte propria lui disecţie. Ando îşi câştiga pâinea disecând cadavre, aşadar ştia foarte bine ce-ar fi văzut în cutia lui toracică. O inimă de mărimea unui pumn, cuibărită între plămânii rozalii. Bătaia ei fermă. Dacă se concentra suficient de bine, ar fi putut s-o audă. Dar durerea aceea neîncetată din piept… În care dintre viscere era localizată părerea de rău? În inimă, oare? Ar fi vrut să-şi poată smulge durerea cu mâinile goale.

Lama a alunecat pe pielea transpirată şi Ando a pus

aparatul de ras pe policioara de deasupra chiuvetei. Şi-a întors capul şi a văzut un firicel subţire de sânge pe partea dreaptă a gâtului. Se tăiase. Ar fi trebuit să simtă măcar o uşoară usturime acolo unde lama îi crestase pielea, dar n-a simţit nimic în timp ce se uita la linia fină şi roşie. În ultima vreme devenise insensibil la durerea fizică. De câteva ori îşi dăduse seama că s-a rănit abia după ce văzuse rana. Poate că-şi pierduse dorinţa de a trăi.

Şi-a tamponat gâtul cu un prosop şi s-a dus să vadă cât era ceasul. Opt şi jumătate. Era timpul să plece. În ultimul timp, serviciul era singurul lui colac de salvare. Reuşea să scape de amintiri doar aruncându-se cu capul înainte în munca de zi cu zi. Era lector de medicină legală la Facultatea de Medicină a Universităţii Fukuzawa, dar lucra şi la Institutul de Medicină Legală din Tokio. Doar când făcea o autopsie putea să uite complet de moartea fiului său. Printr-o ironie a sorţii, acţiunea asupra trupurilor moarte îl elibera de durerea morţii care-l lovise.

A ieşit din apartament. În timp ce trecea prin holul blocului, a aruncat o privire la ceas. Devenise o obişnuinţă. Întârziase cinci minute faţă de program – cinci minute îi luaseră semnarea şi parafarea actelor de divorţ. În numai cinci minute, legătura dintre el şi soţia lui fusese retezată. Ştia că pe drumul până la universitate erau trei cutii poştale şi s-a hotărât să pună plicul în prima. S-a grăbit să ajungă la staţia de metrou.

Partea întâi
DISECŢIA

1

Ando era de serviciu în sala de autopsie. A intrat în birou şi a răsfoit fişele din dosarul următorului cadavru. În timp ce cerceta detaliile din fotografiile polaroid făcute la faţa locului, palmele au început să-i transpire şi a făcut mai multe drumuri până la chiuvetă ca să se spele pe mâini. Era o zi de la mijlocul lunii octombrie, nu prea caldă, dar Ando transpira abundent indiferent de anotimp. Obişnuia să se spele pe mâini de cel puţin şapte-opt ori pe zi.

A răsfirat din nou fotografiile pe birou. În prima se vedea un bărbat îndesat şi solid care stătea pe jos, cu capul sprijinit de marginea patului – poziţia în care se afla atunci când inima lui se oprise. Nu avea leziuni externe vizibile. Următoarea fotografie era un prim-plan al feţei. Nicio urmă de congestionare, niciun semn de strangulare. N-a reuşit să găsească nici măcar un indiciu al cauzei morţii. Exact acesta era motivul pentru care cadavrul fusese trimis la Institutul Medico-Legal în vederea unei autopsii – în ciuda faptului că nu existau dovezi care să ateste o crimă. După toate aparenţele, fusese un deces accidental, pe deasupra fără cauze naturale evidente, iar în această situaţie trupul nu putea fi incinerat înainte de a se stabili precis cauza morţii.

Cadavrul fusese găsit cu mâinile şi picioarele larg desfăcute. Ando îl cunoştea pe mort, îl cunoştea chiar foarte bine: era un fost coleg de facultate pe care nu-şi închipuise niciodată că-l va examina în calitate profesională. Ryuji Takayama, care încă mai respira cu douăsprezece ore în urmă, îi fusese coleg de grupă toţi cei şase ani de studenţie la Facultatea de Medicină.

Majoritatea studenţilor din promoţia lui doreau să practice medicina sub o formă sau alta, iar când Ando se hotărâse să facă Anatomo-Patologie, colegii începuseră să

şoptească pe la spatele lui că s-a ţicnit de-a binelea. Takayama se abătuse şi mai mult de la calea obişnuită. Fusese şef de promoţie, însă după absolvire o luase din nou de la capăt, de data asta ca student la Filosofie. În clipa morţii, era lector şi preda cursuri de logică. Ando ocupa aceeaşi poziţie la Catedra de Anatomo-Patologie. Cu alte cuvinte, făcând abstracţie de faptul că universitatea îi acceptase cererea de a se înscrie iar la studii, ascensiunea universitară a lui Ryuji fusese fulgerătoare. Avea treizeci şi doi de ani, cu doi mai puţin decât Ando, care, după ce terminase liceul, irosise câţiva ani chinuindu-se să fie admis la universitatea pe care şi-o alesese.

Privirea lui Ando a zăbovit asupra rubricii în care era scrisă ora decesului: 9.49, seara trecută.

— Ora morţii e al naibii de precisă, a zis Ando, întorcându-se spre locotenentul de poliţie care venise să asiste la autopsie.

Din câte ştia Ando, Takayama locuia într-un apartament din zona Nakano Est. Era celibatar, trăia singur şi murise subit în propria lui casă. Era practic imposibil ca ora decesului să poată fi stabilită atât de exact.

— S-ar putea spune că am avut noroc, zise nepăsător locotenentul, aşezându-se pe un scaun de lângă masa de autopsie.

— Noroc? De ce?

Locotenentul s-a întors spre însoţitorul lui, un sergent mai tânăr.

— E şi Mai Takano aici, nu-i aşa?

— Da, domnule. Am văzut-o afară, în sala de aşteptare.

— Eşti bun s-o chemi?

— Imediat, domnule.

— Nu e rudă cu decedatul, dar ea e cea care a descoperit cadavrul. E una dintre studentele favorite ale profesorului Takayama, de fapt iubita lui. Dacă găsiţi vreun motiv de suspiciune în declaraţia ei, sunteţi liber s-o luaţi la întrebări. Orice întrebări, doctore.

Regulamentul cerea ca trupul neînsufleţit să fie predat celei mai apropiate rude imediat după încheierea

autopsiei. În cazul lui Takayama, cele mai apropiate rude erau mama, fratele şi cumnata lui. Se aflau afară, în sala de aşteptare, încă dinainte să vină Mai Takano.

Femeia în cauză a intrat în birou, apoi s-a oprit şi a clătinat din cap. Când a văzut-o, Ando s-a ridicat imediat, s-a înclinat şi i-a oferit un scaun.

— Îmi pare rău că trebuie să treceţi prin asta, a zis el.

Mai era îmbrăcată într-un costum simplu, albastru marin, şi strângea în mâini o batistă albă. Ando s-a întrebat deodată dacă nu cumva răsuflarea morţii pune mai bine în valoare frumuseţea femeilor. Avea un trup zvelt, mâini şi picioare delicate, iar simplitatea discretă a hainelor îi scotea în evidenţă paloarea tenului. Faţa ei era un oval fără cusur, cu trăsături fine şi perfect echilibrate. Ando putea să-i vadă curbele frumoase ale craniului fără să fie nevoit s-o aşeze pe masa de disecţie. Fără îndoială, sub pielea aceea fină erau organe sănătoase şi un schelet desăvârşit. A simţit brusc impulsul să le atingă.

Locotenentul a făcut prezentările şi amândoi şi-au rostit numele. Mai s-a îndreptat spre scaunul pe care i-l arătase Ando, dar după doi paşi a început să se clatine. A trebuit să se sprijine de un birou ca să-şi păstreze echilibrul.

— Ţi-e rău?

Ando s-a uitat la ea, examinându-i cu mare atenţie faţa. Se făcuse brusc pământie, deşi mai devreme era foarte palidă. S-a întrebat dacă nu cumva era anemică.

— Mulţumesc, mă simt mai bine acum.

O vreme s-a uitat fix la un punct de la picioarele ei, ţinându-şi batista la frunte, până când locotenentul i-a adus un pahar cu apă. L-a băut, şi asta a părut s-o calmeze cât de cât. Şi-a ridicat privirea şi a vorbit cu un glas atât de slab, încât Ando abia a reuşit să înţeleagă ce spunea:

— Îmi pare rău, pur şi simplu mi-a venit…

Ando a înţeles imediat. Îi venise ciclul. Cauzele stării ei de anemie erau neplăcerea asta inevitabilă şi stresul provocat de emoţiile puternice. Dacă nu mai intervenea altceva, nu aveau niciun motiv de îngrijorare.

— Din întâmplare, răposatul domn Takayama şi cu mine

am fost prieteni buni în timpul studenţiei.

Îi făcuse această mărturisire ca s-o liniştească puţin. Mai şi-a ridicat capul, pe care până atunci şi-l ţinuse plecat.

— Aţi spus că vă numiţi Ando?

— Da.

S-a uitat bine la el câteva clipe. Apoi, în mod evident plăcut surprinsă, şi-a mijit ochii şi s-a înclinat uşor, ca şi cum se întâlnise cu un prieten vechi.

— Sunt încântată să vă cunosc.

Ando era convins că îi interpretase corect expresia: fata se gândea probabil că, în virtutea relaţiei lui cu Takayama, poate avea încredere că el va trata trupul cu respectul cuvenit. În realitate, prieten sau nu cu decedatul, Ando mânuia bisturiul la fel.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Takano, a intervenit locotenentul. Sunteţi bună să-i spuneţi în detaliu şi doctorului ce ne-aţi spus nouă despre cum l-aţi descoperit pe decedat?

Poliţistul părea hotărât să nu lase garda jos, deşi nu exista niciun motiv de suspiciune. Oricum, nu era dispus să-şi piardă timpul ascultând amintiri dulcege despre îndrăgitul răposat. O chemase pe Mai aici cu scopul precis de a-i cere să-i repete lui Ando întreaga poveste. Fata fusese prima persoană care văzuse cadavrul, iar Ando era legistul care conducea autopsia. Unindu-şi forţele, spera poliţistul, vor reuşi să afle cauza morţii. Iată de ce se adunaseră acolo.

Aproape în şoaptă, Mai i-a spus lui Ando, în linii mari, tot ce declarase la poliţie seara trecută.

— Când a sunat telefonul, abia ieşisem din baie şi îmi uscam părul. M-am uitat imediat la ceas. Cred că gestul acesta a devenit o obişnuinţă. Dacă ştiu la ce oră sună telefonul, pot să ghicesc destul de corect cine mă caută. Profesorul Takayama îmi telefona rareori, de obicei eu îl sunam. Oricum, nu mă căuta aproape niciodată după nouă seara. Prin urmare, la început mi-am zis că nu poate fi el. Am ridicat receptorul şi am spus „Alo”, iar o clipă mai târziu am auzit un strigăt la celălalt capăt al firului. M-am

gândit imediat că era o glumă proastă. Am fost luată prin surprindere, aşa că am îndepărtat receptorul de la ureche, dar strigătul s-a transformat într-un geamăt, apoi s-a stins. Parcă mă cuprinsese o… o încremenire stranie. Am lipit iar receptorul de ureche şi am încercat să aud ceva, orice, dar, în acelaşi timp, eram îngrozită de ceea ce aş fi putut afla. Apoi, brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, în minte mi-a apărut faţa profesorului Takayama. Atunci i-am recunoscut şi vocea. A lui era, clar. Am pus receptorul în furcă şi am format numărul lui de telefon, dar suna ocupat. Aşa am ajuns la concluzia că el mă sunase şi că i se întâmplase ceva.

— Să înţeleg că n-aţi apucat să schimbaţi niciun cuvânt cu Ryuji? a întrebat Ando.

— Nu. Am auzit doar strigătul acela, a zis Mai, clătinând din cap.

Ando a mâzgălit ceva într-un carnet şi a îndemnat-o să continue:

— Ce-aţi făcut mai departe?

— M-am dus până acolo, voiam să aflu ce s-a întâmplat. Mi-a luat cam o oră să ajung la el cu metroul. Când am intrat… l-am găsit acolo, sprijinit de pat, în dormitorul de lângă bucătărie…

— Uşa de la intrare era descuiată?

— Aveam… Îmi dăduse o cheie.

Rostise aceste cuvinte cu o jenă evidentă, pe care nici măcar nu încercase s-o ascundă.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Uşa era încuiată pe dinăuntru?

— Da, era încuiată.

— Aşadar, aţi intrat în casă, a îmboldit-o Ando.

— Profesorul Takayama era sprijinit de pat, cu faţa în sus. Avea braţele şi picioarele larg desfăcute…

Glasul i s-a stins. A scuturat violent din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge imaginea pe care o revedea în minte.

Ando nu avea nevoie să facă un efort de imaginaţie. Fotografiile se aflau în faţa lui şi prezentau trupul neînsufleţit al lui Ryuji mai elocvent decât ar fi putut s-o

facă cuvintele.

A ridicat pozele de pe birou şi le-a folosit pe post de evantai pentru a-şi răcori fruntea acoperită de sudoare.

— Aţi văzut ceva neobişnuit în cameră?

— Nu mi-a atras atenţia nimic… Doar că receptorul nu era în furcă.

Ando a încercat să pună cap la cap informaţiile din raportul poliţiei cu cele din povestea fetei şi să reconstituie astfel evenimentele. Ryuji simţise că i se întâmplă ceva şi îi telefonase iubitei lui, Mai Takano. Spera, probabil, că l-ar fi putut ajuta. Dar de ce nu sunase mai degrabă la 119? Dacă ai un junghi în piept şi mai găseşti timp şi putere să foloseşti telefonul, în mod normal, primul număr pe care-l formezi este cel al salvării.

— Cine a sunat la 119?

— Eu.

— De unde?

— Din apartamentul profesorului.

— Deci el n-a apucat să facă asta, nu-i aşa?

Ando i-a aruncat o privire locotenentului, iar acesta i-a confirmat printr-un semn că avea dreptate. Verificase de la bun început dacă decedatul telefonase la salvare.

O clipă, Ando a luat în calcul ipoteza sinuciderii. Îndurerat de cruzimea cu care-l tratează iubita, bărbatul se hotărăşte să-şi pună capăt zilelor şi înghite otravă. Apoi încercând să vorbească cu femeia care l-a împins să aleagă această soluţie extremă, vrea s-o acuze şi s-o facă să se simtă vinovată. În cele din urmă, mai are putere doar să strige şi moare.

Totuşi, conform raportului, sinuciderea nu părea să fie o ipoteză credibilă. La faţa locului nu fusese găsit niciun recipient cu urme de otravă, nici vreo dovadă că Mai ar fi luat obiectul respectiv din apartament. Mai mult, nu-ţi trebuia decât o singură privire pentru a înţelege că starea ei sufletească anula orice suspiciune în această privinţă. Doar un individ complet obtuz la subtilităţile relaţiilor dintre sexe n-ar fi observat imediat cât de adânc era respectul pe care Mai Takano îl nutrea faţă de profesor.

Lacrimile care apăreau din când în când în ochii ei nu erau în niciun caz provocate de sentimentul de vinovăţie al femeii care-şi împinsese iubitul să-şi curme viaţa. Cauza lor era regretul profund la gândul că nu-i va mai atinge niciodată trupul. Ando avea senzaţia că se priveşte într-o oglindă. Şi el se confrunta în fiecare dimineaţă cu propriul lui chip devastat de durere, iar o asemenea durere nu putea fi simulată. Şi, nu în ultimul rând, femeia venise la morgă pentru a lua cadavrul. Dar cel mai important argument dintre toate era altul: Ando nu-şi putea închipui în ruptul capului că un individ atât de dur ca Ryuji s-ar fi sinucis din cauza unei femei.

Rămâneau în discuţie inima şi capul.

Ando trebuia să caute dovezile unui infarct sau ale unei hemoragii cerebrale. Bineînţeles, nu putea exclude ipoteza că examinarea conţinutului stomacului va arăta prezenţa cianurii de potasiu sau, cine ştie, semnele unei intoxicaţii alimentare severe, a otrăvirii cu monoxid de carbon sau ale altor cauze accidentale pe care le întâlnise din când în când de-a lungul timpului. Totuşi, până atunci, bănuielile lui fuseseră confirmate în majoritatea cazurilor. Takayama pricepuse brusc că i se întâmplă ceva şi pur şi simplu dorise să audă pentru ultima dată glasul iubitei sale. Înainte ca inima lui să se oprească, mai apucase doar să strige. În mare, cam asta se întâmplase.

Tehnicianul care-l ajuta pe Ando în ziua aceea şi-a vârât capul pe uşă şi l-a anunţat:

— Domnule doctor, am pregătit totul.

Ando s-a ridicat în picioare şi a zis, pentru toţi şi pentru nimeni:

— Bun, e timpul să începem.

Într-un fel sau altul, va afla adevărul după ce va face autopsia. Nu i se întâmplase niciodată să nu descopere cauza precisă a morţii. Va afla şi acum, cât ai bate din palme, de ce murise Ryuji Takayama. Nicio clipă prin minte nu i-a trecut gândul că era posibil să nu reuşească.

2

Lumina dimineţii de toamnă se strecura pe coridorul care ducea la sala de autopsie. Coridorul acesta era întunecos şi jilav şi, în timp ce-l traversau, cizmele lor de cauciuc provocau sunete greţoase. Erau patru: Ando, tehnicianul şi cei doi poliţişti. Restul echipei – alt asistent, stenograful şi fotograful – era deja în sala de autopsie.

Când au deschis uşa, au auzit zgomotul apei curgând. Asistentul stătea în dreptul chiuvetei de lângă masa de disecţie şi spăla instrumentele. Robinetul era neobişnuit de mare şi apa cădea din gura lui într-o coloană groasă şi albă. Podeaua încăperii de o sută de metri pătraţi era deja acoperită cu apă, motiv pentru care toţi şapte, inclusiv cei doi poliţişti, purtau cizme de cauciuc. În mod normal, apa continua să curgă pe toată durata autopsiei.

Ryuji Takayama îi aştepta pe masa de disecţie, gol, întins pe spate, cu pântecele bombat. Avea cam un metru şaizeci şi cinci şi, dacă făceai abstracţie de colacul de grăsime din jurul taliei şi de umerii largi şi musculoşi, era clădit ca un butoi. Ando a ridicat braţul drept al cadavrului. Cu excepţia gravitaţiei, nicio rezistenţă. O dovadă sigură că viaţa părăsise trupul. Ando putea să mişte braţele acestea – a căror forţă fusese cândva un motiv de mândrie pentru Ryuji – la fel de uşor cum ar fi mişcat braţele unui nou-născut. Ryuji fusese cel mai puternic din universitate, nimeni nu se putea măsura cu el la *skandenberg.* Toţi cei care îl provocau se trezeau cu braţul lipit de masă înainte să apuce măcar să-şi încordeze bicepsul. Acum, acelaşi braţ nu mai avea niciun strop de putere. Dacă Ando i-ar fi dat drumul, ar fi căzut moale pe masă.

Şi-a concentrat atenţia asupra abdomenului şi a organelor genitale expuse oarecum indecent. Penisul era

chircit în mijlocul unei tufe de păr negru şi des, iar prepuţul acoperea aproape în totalitate glandul. Membrul era uimitor de mic, aproape delicat în raport cu robusteţea trupului. Ando s-a întrebat surprins dacă Ryuji şi Mai reuşiseră vreodată să întreţină relaţii sexuale normale.

A luat bisturiul şi l-a înfipt sub maxilarul inferior, secţionând muşchii groşi în linie dreaptă, până jos, la abdomen. Ryuji murise cu douăsprezece ore în urmă şi corpul îi era rece ca gheaţa. A tăiat coastele cu un cleşte şi le-a îndepărtat una câte una, apoi a scos plămânii şi i-a dat asistentului. În timpul facultăţii, Ryuji se declarase categoric împotriva fumatului şi, judecând după cum arătau plămânii lui, rămăsese ferm pe poziţie până la sfârşit. Aveau o frumoasă nuanţă de roz. Cu mişcări îndelung exersate, asistentul a cântărit şi a măsurat plămânii, rostind cu voce tare datele, iar stenograful le-a notat imediat. În tot acest timp, încăperea era scăldată în lumina bliţurilor, pentru că organele erau fotografiate din toate unghiurile. Fiecare tehnician îşi cunoştea perfect meseria şi treaba mergea ca pe roate.

Inima era învelită într-o membrană subţire de grăsime. În funcţie de unghiul din care cădea lumina, părea fie alburie, fie gălbuie, şi era puţin mai mare decât media. Trei sute douăsprezece grame. Greutatea inimii lui Ryuji. 0,36% din greutatea totală a corpului. Lui Ando i-a fost de-ajuns să arunce o singură privire la suprafaţa exterioară a muşchiului care cu douăsprezece ore în urmă încă mai pompa sângele în trup ca să-şi dea seama că suferise o necroză severă. Partea stângă, imediat sub membrană, căpătase o nuanţă de roşu întunecat spre maroniu, mai închisă decât restul. O porţiune din artera coronară, care se bifurcă la suprafaţă pentru a se încolăci apoi în jurul inimii, era blocată, probabil din cauza unei tromboze. Sângele nu mai trecuse dincolo de punctul de ocluzie şi inima se oprise. Dovezi indiscutabile ale unui atac de cord.

Măsurând din ochi întinderea porţiunii necrozate, Ando şi-a făcut o idee destul de precisă despre locul în care se instalase blocajul: în artera coronară stângă, chiar înainte

de bifurcaţie. Un dop în punctul acela era echivalent cu un risc de deces de aproape sută la sută. Prin urmare, stabilise destul de clar cauza morţii, deşi pentru a afla ce anume provocase ocluzia trebuia să vadă şi rezultatele analizelor, pe care nu spera să le primească mai devreme de douăzeci şi patru de ore. Ando a rostit cu deplină încredere „infarct miocardic datorat blocării arterei coronare stângi” şi a continuat autopsia, extrăgând ficatul. Apoi a verificat dacă rinichii, splina şi intestinele aveau un aspect normal şi a examinat atent conţinutul stomacului, dar nimic nu i-a atras atenţia.

Era pe punctul să deschidă craniul, când asistentul lui şi-a lungit gâtul şi i-a spus pe un ton încărcat de bănuieli:

— Domnule doctor, uitaţi-vă la gâtul lui.

Omul arăta cu degetul un punct din interiorul gâtului, acolo unde fusese secţionat. O porţiune din mucoasa de la suprafaţa faringelui era acoperită de ulceraţii. Leziunea avea o suprafaţă mică şi Ando ar fi riscat s-o treacă cu vederea dacă asistentul n-ar fi fost la post. Nu mai văzuse nimic asemănător până atunci. Probabil că nu avea nicio legătură cu decesul, dar, pentru orice eventualitate, a luat o probă. Trebuia să aştepte analizele de laborator ale mostrei de ţesut ca să poată spune precis despre ce era vorba.

A continuat prin a face incizii în piele de jur-împrejurul craniului şi a jupuit scalpul dinspre ceafă spre frunte. Faţa, ochii, nasul şi gura lui Ryuji erau acoperite acum de o claie de păr sârmos, iar suprafaţa interioară albicioasă a scalpului reflecta lumina lămpilor de deasupra. Oricine ar fi văzut această scenă s-ar fi convins imediat că faţa unui om este alcătuită dintr-o singură bucată de piele. Ando a desprins calota cranianã şi a scos creierul.

Suprafaţa masei cerebrale era albicioasă şi brăzdată de nenumărate circumvoluţii. Ryuji ieşea net în evidenţă prin inteligenţa lui sclipitoare, chiar în comparaţie cu cei mai buni studenţi de la Facultatea de medicină. Vorbea fluent engleza, germana şi franceza şi la cursuri punea întrebări pe care nu puteau să le înţeleagă decât colegii care citeau

cele mai noi reviste ştiinţifice străine. Până şi lectorii erau intimidaţi. Pe de altă parte, cu cât aprofunda mai mult studiul medicinii, cu atât interesul lui se deplasa spre matematica pură. O vreme, toţi cei din seria lor fuseseră cuprinşi de pasiunea pentru criptologie. Inventau pe rând câte un cod, apoi ceilalţi se luau la întrecere să-l descifreze. Ryuji câştiga de fiecare dată. Când a venit şi rândul lui, Ando a conceput un cifru pe care era convins că nimeni nu-l putea sparge, dar Ryuji l-a dat gata aproape în joacă. În clipa aceea, Ando a fost înspăimântat nu atât de geniul matematic infailibil al lui Ryuji, cât de senzaţia că-i citise gândurile. Pur şi simplu nu putea să accepte că-i decriptase cifrul. Nimeni nu mai reuşise asta. Pe de altă parte, Ando era singurul care fusese în stare să spargă unul dintre codurile concepute de Ryuji. Deşi ar fi fost îndreptăţit să revendice sus şi tare această victorie, nimeni nu ştia mai bine ca el că reuşise doar printr-un noroc chior, nu prin deducţii logice. Obosise să se tot lupte cu cifrul şi începuse să se uite pe fereastră, iar privirea i se oprise din întâmplare pe firma unei florării. Citind numărul de telefon de pe firmă, îi venise o idee şi apoi dăduse peste cheia şirului de caractere cifrate. Doar printr-o şansă pură mintea lui ajunsese pe aceeaşi lungime de undă cu mintea lui Ryuji. Ando era convins şi azi că momentul lui de triumf fusese doar un simplu accident.

Ando nutrea pe atunci faţă de Ryuji un sentiment înrudit cu invidia. De câteva ori simţise că încrederea în sine i se prăbuşeşte total sub povara certitudinii că nu va putea să-l întreacă niciodată pe Ryuji, că va rămâne mereu în umbra lui.

Acum se uita fix la creierul care fusese cândva remarcabil. Avea o greutate ceva mai mare decât media şi nu părea să se deosebească de creierul unui om obişnuit. La ce-şi folosise oare Ryuji celulele cenuşii în timpul vieţii? Ando bănuia motivele pentru care se adâncise tot mai mult în matematica teoretică, până când abandonase complet cifrele şi ajunsese pe tărâmul logicii. Dacă ar fi trăit încă zece ani, ar fi reuşit în mod sigur să contribuie

determinant la dezvoltarea acestui domeniu. Ando admira şi în acelaşi timp detesta darurile rare cu care natura îl înzestrase pe Ryuji. Circumvoluţiile creierului erau adânci ca nişte canioane şi lobul frontal se înălţa ca o creastă muntoasă de necucerit.

Dar acum totul se sfârşise. Celulele nu mai funcţionau. Inima se oprise din cauza unui infarct miocardic, iar creierul murise şi el. De fapt, cel puţin din punct de vedere fizic, Ryuji se afla acum în stăpânirea lui.

Ando s-a asigurat că putea să excludă ipoteza hemoragiei cerebrale, apoi a pus creierul la loc în cutia craniană.

Se scurseseră cincizeci de minute din clipa când ridicase bisturiul de pe masă. În mod obişnuit, o autopsie dura cam un ceas. Aproape terminase, în linii mari, examinarea, dar s-a oprit brusc, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Şi-a băgat mâna în cavitatea abdominală a lui Ryuji, goală acum, şi a pipăit peste tot cu degetele până când a apucat şi a tras afară două obiecte rotunde de mărimea unor ouă de prepeliţă. Testiculele, de culoare cenuşiu-roşcată, i se păreau în mod ciudat adorabile.

Ando s-a întrebat în sinea lui cine era mai demn de milă: Ryuji, care murise fără rost, sau el însuşi, care era indirect vinovat de dispariţia propriului său fiu în vârstă de trei ani şi patru luni.

Eu, bineînţeles.

Rostise răspunsul în minte fără cea mai mică ezitare. Ryuji murise neştiutor. Nu îl chinuise niciodată, nici măcar în ultima clipă a vieţii, regretul cumplit care-i sfredelea lui pieptul. Bucuria de a avea un copil nu putea fi descrisă. Pe de altă parte, Ando era convins că durerea pierderii lui nu putea înceta şi n-avea să înceteze niciodată, nici măcar dacă ar mai fi trăit o mie de ani. Cu inima strânsă, a lăsat testiculele să cadă pe masa de disecţie. Erau moarte acum, fără să fi creat nimic.

Nu-i mai rămăsese decât să coasă totul la loc. Ando a umplut pieptul şi cavitatea abdominală cu foi de ziar cocoloşite, pentru a da iar volum trupului, apoi s-a apucat

să coasă inciziile. A cusut şi scalpul, apoi a spălat corpul şi l-a îmbrăcat cu un halat de baie. Golit de organele interne, părea mai zvelt.

Ai slăbit, Ryuji.

Nu putea pricepe de ce vorbea în gând cu un cadavru. De obicei nu făcea asta. Avea oare cadavrul lui Ryuji ceva deosebit, care-i provoca impulsul de a conversa cu el? Bineînţeles, conversaţia se desfăşura într-un singur sens – Ryuji nu-i putea răspunde. Totuşi, când cei doi asistenţi au ridicat trupul pentru a-l aşeza în sicriu, lui Ando i s-a părut că aude vocea mortului de undeva din adâncul propriului său piept. A simţit o furnicătură ciudată în jurul buricului. S-a scărpinat, dar senzaţia n-a dispărut. După câteva clipe, mâncărimea parcă s-a desprins de trupul lui şi a rămas suspendată în aer.

Tulburat, Ando s-a aşezat lângă sicriu şi a palpat cadavrul lui Ryuji de la gât până la abdomen. A simţit o protuberantă în zona abdominală şi a desfăcut halatul. S-a aplecat şi a văzut colţul unei foi de ziar care ieşea printre două cusături, în apropierea buricului. Era convins că închisese cu grijă incizia, dar uite că ziarul ieşise pe-acolo, mai bine zis un colţişor al paginii. Probabil că hârtia folosită pe post de material de umplutură se deplasase în timp ce mutaseră cadavrul şi colţul acela de ziar se strecurase prin deschizătură. Era parţial mânjit cu sânge şi acoperit cu o peliculă de mucoasă. Ando a şters suprafaţa albă cu palma şi a văzut numere tipărite pe hârtie. Erau mici şi greu de descifrat.

Şi-a apropiat faţa de ele. A citit două numere, şase cifre aşezate pe două rânduri de câte trei:

178
136

Îi era imposibil să spună dacă erau cotaţii de la bursă, fragmente din numere de telefon aliniate întâmplător sau coduri ale unor programe de televiziune. Dincolo de asta, care erau şansele probabilistice ca un colţ dintr-o pagină

de ziar oarecare să conţină doar şase cifre şi nimic altceva? Fără niciun motiv raţional, Ando şi-a întipărit numerele în memorie.

178, 136.

Apoi a împins ziarul înapoi în abdomen şi a lovit uşor pielea de câteva ori cu degetele învelite în mănuşa de cauciuc. După ce s-a asigurat că ziarul nu avea de gând să iasă din nou, a încheiat halatul şi a pipăit iar pieptul şi abdomenul lui Ryuji. De data asta, curbura trupului nu mai era întreruptă de nicio protuberantă anormală. Ando a făcut doi paşi în spate.

Deodată, total inexplicabil, s-a înfiorat. Şi-a ridicat mâinile ca să-şi scoată mănuşile şi a observat că i se ridicase părul de pe antebraţe. S-a sprijinit de scaunul lângă care se oprise şi a fixat cu privirea faţa lui Ryuji. Genele tremurau ca şi cum ochii, până atunci liniştiţi, erau gata să se deschidă dintr-o clipă în alta. Zgomotul apei i s-a părut brusc asurzitor. Toţi ceilalţi din sală îşi vedeau de treburile lor, numai el părea să simtă aura intensă a trupului întins pe masa de autopsie. *Oare individul ăsta chiar a murit?... Fii serios! Ce întrebare stupidă.* Ghemotoacele de ziar care luaseră locul intestinelor s-au destins puţin, provocând ridicarea uşoară a abdomenului. Ando s-a minunat cum de asistenţii şi poliţiştii erau atât de nepăsători.

A simţit deodată nevoia să urineze. Şi-a închipuit că vede cadavrul lui Ryuji plimbându-se prin morgă, însoţit de foşnetul foilor de ziar mototolite, şi impulsul de a-şi goli vezica a devenit aproape intolerabil.

3

După ce a încheiat autopsiile programate în dimineaţa aceea, Ando a pornit spre staţia Osuka de pe linia JR, ca să ajungă la un local unde să mănânce de prânz. În timp ce mergea, s-a oprit de mai multe ori şi s-a uitat peste umăr. Nu reuşea să identifice cauza anxietăţii, şi nici semnificaţia ei. Nici măcar nu se gândise la fiul lui. Probabil că până atunci făcuse peste o mie de autopsii. De ce îl dăduse peste cap tocmai asta? Îşi făcea treaba de fiecare dată cu meticulozitate. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată un colţ de ziar ieşind printre cusăturile pe care le făcuse cu mâna lui. Era prima lui greşeală – e drept, una lipsită de importanţă. Dar oare asta îl neliniştea? Nu, în niciun caz.

A intrat în primul restaurant chinezesc care i-a apărut în cale şi a comandat meniul special de prânz. Localul era mult mai liniştit decât ar fi trebuit să fie la ora aceea, douăsprezece şi cinci. Singurul client, în afară de el, era un bărbat în vârstă care stătea la bar, lângă casă, şi înfuleca tăiţei. Purta o şapcă din piele. Din când în când se întorcea să se uite la Ando. Şi asta l-a deranjat. *De ce nu şi-a scos şapca? De ce se tot uită la mine?* Acum Ando căuta o semnificaţie şi în lucrurile cele mai lipsite de importanţă. Şi-a dat seama că nervii îi erau întinşi la maximum.

Mintea lui era ca o foaie de hârtie fotosensibilă pe care erau imprimate cifrele din ziar. Se aprindeau şi se stingeau în spatele pleoapelor şi nu reuşea să scape de ele. Ca o melodie repetată la nesfârşit în gând.

Ceva l-a făcut să se uite la telefonul aflat în spatele bărbatului cu şapcă din piele. Poate că era cazul să formeze cifrele. Dar numai oraşele mici au numere de telefon cu şase cifre – nu i-ar răspunde nimeni din Tokio. În plus, ştia foarte bine că ar încerca degeaba, centrala nu

i-ar face legătura. Dar dacă ar ridica cineva receptorul?

Hei, Ando, mare porcărie ai putut să-mi faci. Mi-ai scos biluţele, zău aşa, omule!

Dacă ar fi auzit vocea glumeaţă a lui Ryuji…

— Poftă bună, domnule.

Glasul era lipsit de inflexiuni. O mână îndemânatică a aşezat în faţa lui tava cu meniul de prânz: supă, orez şi legume prăjite. Printre legume se vedeau două ouă de prepeliţă răscoapte. Erau la fel de mari ca testiculele lui Ryuji.

Ando a înghiţit în sec, apoi a dat peste cap un pahar cu apă călduţă. Nu negase niciodată categoric existenţa fenomenelor paranormale, dar obsesia lui pentru cele două numere i se părea absurdă. Şi, totuşi, obsesie era. *178, 136.* Aveau oare vreo semnificaţie? În fond, Ryuji era bun la coduri.

Un cod.

Între două sorbituri de supă, Ando a întins pe masă un şerveţel, a scos un pix din buzunar şi a scris cele două numere.

178, 136

A încercat să atribuie fiecărei litere a alfabetului un număr între 0 şi 25, astfel ca litera A să fie echivalentă cu 0, B cu 1, C cu 2 şi aşa mai departe. Era un cifru elementar de substituţie, cel mai simplu cod cu putinţă. S-a hotărât să pornească de la ideea că fiecare număr e un grup de trei litere şi a înlocuit cifrele cu literele echivalente.

BHI, BDG

Puse cap la cap: „bhibdg”. Nu trebuia să deschidă un dicţionar ca să fie sigur că acest cuvânt nu există în nicio limbă din lume. Următorul pas era să desfacă numerele în combinaţii de una şi două cifre. Cum alfabetul are doar douăzeci şi şase de litere, în ipoteza folosirii unui cifru simplu de substituţie putea deocamdată să excludă

numerele mai mari decât 26, de exemplu 78 sau 81. A început să scrie pe şerveţel toate combinaţiile posibile.

17	R
8	I
1	B
3	D
6	G

Sau:

1	B
7	H
8	I
13	N
6	G

Sau:

17	R
8	I
13	N
6	G

Doar una dintre combinaţii avea un rezultat inteligibil: RING.

Ring.

Ando a reflectat o vreme, amintindu-şi echivalenţele cuvântului în limba engleză. I-a venit în minte imediat cea mai uzuală semnificaţie a lui: „cerc”, un substantiv. Dar mai ştia şi că *ring* descrie sunetul produs de un clopoţel sau de un telefon. Putea la fel de bine să fie verbul care înseamnă „a face să sune un clopoţel sau un telefon” şi, prin extensie, să semnifice acţiunea de a telefona sau de a chema pe cineva cu ajutorul unui clopoţel sau al unei sonerii.

Putea să fie o simplă coincidenţă? O bucăţică de hârtie care ieşise din abdomenul lui Ryuji, şase cifre tipărite pe ea şi Ando, care se jucase cu ele până când descoperise cuvântul „ring”. Hazard?

Undeva, în depărtare, s-a auzit o sirenă. Şi-a amintit brusc de clopotul de alarmă pentru incendii pe care-l auzise o singură dată, când era copil, în orăşelul în care crescuse. Părinţii lui făceau mereu ore suplimentare şi se întorceau acasă abia seara târziu, prin urmare, el rămânea singur cu bunica. Când dangătul clopotului a sfâşiat tăcerea serii, amândoi şi-au acoperit urechile cu mâinile. Ando a revăzut în minte scena: el însuşi ghemuit în poala bunicii, tremurând de frică. Orăşelul avea un foişor de foc străvechi, iar clopotul era folosit doar când izbucnea un incendiu. Dar atunci nu ştia asta. Ştia doar că sunetul acela purta cu el o ameninţare teribilă. Părea vestitorul unei tragedii inevitabile. De fapt, exact un an mai târziu, în aceeaşi zi, tatăl lui murise subit.

Ando şi-a dat seama că nu-i mai era foame. Mai mult decât atât, i se făcuse rău. A împins spre capătul mesei tava cu prânzul care abia îi fusese adus şi a cerut încă un pahar cu apă.

Hei, Ryuji, încerci să-mi spui ceva?

Când sicriul cu trupul răposatului fusese dat familiei, trupul acela acum la fel de gol pe dinăuntru ca o jucărie de tinichea, i se păruse că faţa albă ca varul şi aproape pătrată a lui Ryuji era puţin mai relaxată, iar trăsăturile ei alcătuiau ceva asemănător cu un zâmbet. Doar un ceas mai devreme Mai Takano se uitase la faţa aceea şi se înclinase, dar plecăciunea ei nu era adresată cuiva anume. Pesemne că vor rămâne la priveghi toată noaptea, iar incinerarea va avea loc a doua zi. În clipa asta, dricul ajunsese probabil destul de aproape de casa părintească a lui Ryuji de la Sagami Ohno.

Ando a simţit brusc dorinţa de a vedea cum trupul lui Ryuji se transformă în cenuşă. Avea senzaţia stranie că fostul lui coleg nu murise.

4

Stabiliseră să se întâlnească în părculeţul de lângă bibliotecă. Ando a ascultat până la capăt o prelegere la Facultatea de Drept din campusul principal, apoi s-a uitat la ceas şi a pornit spre locul de întâlnire.

Cu o zi înainte, Mai Takano telefonase la Institutul Medico-Legal. Se întâmplase ca Ando să fie acolo – era din nou în tură la autopsii – şi, când îi auzise vocea în receptor, îşi reamintise instantaneu chipul ei, în cele mai mici detalii. Nu era ceva neobişnuit să primească telefoane de la rudele sau prietenii răposaţilor care trecuseră prin mâinile lui, dar, cu puţine excepţii, îl căutau doar ca să-l întrebe care fusese cauza morţii. Motivul lui Mai era cu totul altul. Fata i-a spus că în seara zilei când el făcuse autopsia lui Ryuji se strecurase din camera de priveghi şi se dusese la apartamentul profesorului. Avea de gând să pună în ordine manuscrisul la care Ryuji lucrase în ultima vreme. În timp ce făcea asta, descoperise ceva surprinzător. I-a dat apoi de înţeles, într-un mod destul de subtil, că acel ceva putea să aibă legătură cu moartea lui Ryuji.

Bineînţeles, pe Ando îl interesa orice informaţie concretă pe care i-ar fi putut-o da Mai, dar, în acelaşi timp, era nerăbdător să-i contemple din nou chipul de o frumuseţe desăvârşită. I-a răspuns că trebuia să asiste la o prelegere la universitate, dar că îşi putea face timp după aceea pentru o discuţie cu ea. Putea să-i povestească totul atunci. I-a mai spus când se termina conferinţa şi i-a sugerat ora întâlnirii, apoi a închis.

Băncile de lângă bibliotecă, cele de sub cireşi.

Petrecuse doi ani în campusul principal, încercând să uite toate prostiile nefolositoare pe care le învăţase până atunci, dar el şi prietenii lui nu-şi dăduseră niciodată

întâlnire pe băncile acelea. Viitoarea lui soţie, studentă în ultimul an la arte frumoase, prefera să se întâlnească cu el sub arborii ginkgo.

A recunoscut-o pe Mai – fata se aşezase deja pe o bancă – cu mult înainte să se apropie de bibliotecă. Azi purta o rochie într-una dintre culorile primare, care îi dădea un aer şi mai tineresc decât la morgă, cu zece zile în urmă. A ocolit banca până a ajuns în faţa ei şi a încercat să-i vadă faţa, dar ea citea o carte şi nu şi-a ridicat capul.

S-a apropiat călcând în mod deliberat cât mai apăsat şi Mai şi-a ridicat în sfârşit privirea.

— Domnişoară Takano…

Fata s-a ridicat pe jumătate şi i-a spus:

— Mulţumesc… pentru atunci.

Era evident că nu ştia cum să-l salute pe doctorul care făcuse autopsia iubitului ei.

Ando îşi luase cu el servieta. Mâinile lui, care o manevrau cu agilitate, şi degetele lungi şi subţiri erau dovezi destul de concludente pentru felul în care îşi câştiga pâinea.

— Îmi permiteţi să mă aşez?

Fără să mai aştepte răspunsul, s-a aşezat lângă Mai, picior peste picior.

— Aţi primit rezultatele analizelor? a întrebat ea cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Cât timp aveţi la dispoziţie? a zis Ando, uitându-se la ceas. Dacă sunteţi de acord, putem să mergem să bem un ceai. Vreau să vă pun câteva întrebări.

Mai s-a ridicat în picioare fără să mai scoată un cuvânt şi şi-a netezit poalele rochiei.

S-au dus la o cafenea pe care a ales-o ea. Pentru un local studenţesc, era uimitor de linişte, părea mai degrabă salonul unui hotel respectabil. S-au aşezat la o masă de lângă fereastră, de unde puteau vedea strada, iar chelneriţa le-a adus apă şi prosoape fierbinţi.

Mai n-a ezitat nicio clipă înainte să comande:

— Vreau un parfé cu fructe.

Surprins şi incapabil să se hotărască pe loc, Ando a reuşit să spună doar atât:

— O cafea pentru mine.

Cu zece zile în urmă, fata îi lăsase impresia că e destul de timidă. Acum începea să-şi schimbe părerea.

— Sunt îndrăgostită de fructe, i-a mărturisit ea, ridicând din umeri, după ce chelneriţa plecase.

O clipă, lui Ando i s-a părut că spusese *Sunt îndrăgostită de tine,* apoi şi-a administrat în sinea lui o palmă pentru că era capabil de o asemenea fantezie ridicolă. *Un bărbat de vârsta ta…*

Parfé-ul era într-adevăr superb, cuibărit pe un strat de pişcoturi şi împodobit cu o cireaşă. După cum s-a năpustit asupra lui, era limpede că Mai avea o slăbiciune pentru dulciurile din localul acesta. Avea aceeaşi expresie de concentrare pe care Ando o remarcase şi la Takanori atunci când mânca un lucru care-i plăcea foarte mult. Amintirea aproape că i-a frânt inima. Uitând complet de cafea, a rămas nemişcat, minunându-se de atenţia cu care fata mânuia linguriţa. Chiar dacă ar fi reuşit s-o convingă pe soţia lui să intre într-un loc ca ăsta, ea n-ar fi comandat niciodată parfé de fructe. Ar fi rămas la ceaiul ei de lămâie, fără-zahăr-vă-rog, sau ceva asemănător. Mereu ţinea cură de slăbire şi printre buzele ei nu reuşea să se strecoare nimic dulce. Mai Takano, în schimb, chiar îmbrăcată mai gros, părea mai slabă decât fusese soţia lui în zilele ei cele mai bune. E drept, până să se despartă definitiv, nevastă-sa slăbise atât de tare, încât Ando nu mai suporta să se uite la ea. Acum, când se gândea la ea, şi-o amintea mereu cu faţa rotundă şi pufoasă, aşa cum era când se căsătoriseră.

Mai a mestecat cireaşă, apoi a scuipat foarte discret sâmburele pe o farfurioară ovală de sticlă şi şi-a şters buzele cu un şerveţel. Până atunci, Ando nu mai cunoscuse o femeie pe care să fie atât de amuzant s-o priveşti – atât, şi nimic altceva. Fata a atacat pişcoturile, risipind pe masă câteva firimituri, apoi a contemplat cu o privire pofticioasă stratul subţire de frişca de pe fundul farfurioarei. Fără

îndoială că se întreba dacă era politicos s-o lingă.

Când a terminat în sfârşit de mâncat, l-a întrebat brusc ce fel de analize fuseseră făcute după autopsie pe mostrele prelevate din organele lui Ryuji. Lui Ando i s-a părut extrem de ciudat să vorbească cu o femeie tânără, care tocmai terminase un parfé de fructe, despre organele extrase dintr-un cadavru. *Dar uite că se poate.*

O păţise nu cu mult timp în urmă, când încerca să explice unei rude îndurerate cum se fac aceste analize. Nu reuşise să stabilească o punte de comunicare: omul pur şi simplu nu pricepea ce înseamnă o probă de ţesut. Îşi închipuia că organele regretatului răposat erau puse în borcane şi murate în formaldehidă, iar Ando pierduse mult timp încercând inutil să-l lămurească. Probele de ţesut erau pentru el la fel de banale ca pixurile cumpărate cu duzina pentru un funcţionar de birou, dar abia atunci realizase că majoritatea oamenilor habar n-au cum arată, cât de mari sunt, cum sunt prelevate, şi aşa mai departe, şi că trebuia să le explici totul ca unor copii mici. S-a hotărât să înceapă prin a-i vorbi lui Mai despre probele pentru analize.

— Vedeţi, aproape totul e treabă de laborator. Mai întâi tăiem o bucăţică din inimă, din porţiunea în care a avut loc infarctul, şi o punem în formaldehidă. Apoi tăiem din ea o bucăţică şi mai mică, la fel ca un *sashimi*[1], şi o punem în parafină. În ceară, cu alte cuvinte. Apoi tăiem din nou un specimen pentru microscopie, îndepărtăm parafina şi colorăm ţesutul. Aşa obţinem proba de ţesut, pe care o trimitem apoi la laborator, pentru analize. După aceea nu ne rămâne decât să aşteptăm rezultatele.

— Să înţeleg că e vorba despre o felie foarte subţire din organul respectiv pusă între două lamele de sticlă?

— Cam aşa ceva.

— Şi în felul acesta e mai uşor s-o examinezi?

— Bineînţeles. O colorăm pentru a-i pune în evidenţă structura celulară, aşa o vedem mai bine la microscop.

— Dumneavoastră aţi aruncat o privire?

[1] *Sashimi:* peşte crud, tăiat în fâşii foarte subţiri. (N. Tr.)

O privire? La ce? La celulele lui Ryuji, evident. În ciuda francheţii întrebării, lui Ando i s-a părut că avea o nuanţă ciudată.

— Da, m-am uitat şi eu înainte să le trimit la laborator.

— Cum erau?

Fata s-a aplecat înainte, apropiindu-se de el.

— Am găsit un blocaj în artera coronară stângă, chiar înainte de ramura circumflexă. Circulaţia sângelui a încetat şi inima lui Ryuji s-a oprit. Aşa cum v-am explicat, am luat probe circulare din ţesutul în cauză şi le-am examinat la microscop. Am descoperit ceva care m-a surprins. Vedeţi dumneavoastră, în cazul unui atac de cord de obicei avem de-a face cu rigidizarea arterelor. Colesterolul sau alte lipide se acumulează treptat, iar secţiunea arterei se micşorează până când un asemenea aterom plesneşte şi înfundă artera. În schimb, în cazul lui Ryuji, deşi e vorba tot despre un blocaj, cauza lui nu a fost rigidizarea. Măcar atâta lucru e limpede.

— Atunci ce-a fost? a întrebat fata, scurt şi la obiect.

Ando i-a răspuns la fel de concis:

— Sarcom.

— Sarcom?

— Exact. Încă nu am reuşit să aflăm dacă celulele aparţin unui anumit ţesut sau e vorba de o tumoare nediferenţiată, dar – vă pot spune asta cu siguranţă – n-am mai văzut niciodată aşa ceva în *tunica intima* sau în *tunica media.* Pe înţelesul oricui, acolo s-a dezvoltat un dop care a blocat circulaţia sângelui.

— Adică sunt celule canceroase?

— Cred că ne putem referi la ele aşa fără să greşim prea mult. Totuşi, în mod normal, sarcoamele nu apar în interiorul vaselor de sânge. E imposibil.

— Bine, dar când veţi primi rezultatele analizelor, veţi şti care a fost cauza apariţiei tumorii, nu-i aşa?

Ando a clătinat din cap şi a râs.

— Dacă nu descoperim şi alte simptome, probabil că nu vom afla. Sunt sigur că nu trebuie să vă dau drept exemplu SIDA…

Chiar şi azi, când ştiinţa pare omnipotentă, încă mai există destule boli ale căror cauze au rămas necunoscute. Lui Ando îi era imposibil să spună dacă simptomul respectiv se va dovedi sau nu o parte dintr-un sindrom mai larg care putea fi identificat.

— Mai există o explicaţie, a continuat Ando. Poate că Ryuji avea un defect congenital la artera coronară stângă.

Până şi un profan putea înţelege implicaţiile acestei ipoteze. Dacă Ryuji s-ar fi născut cu un dop în arteră, capacitatea lui de a duce o viaţă activă din punct de vedere fizic ar fi fost serios afectată.

— Bine, dar profesorul Takayama…

— Ştiu. În liceu a fost campion la atletism. Aruncarea greutăţii, dacă nu mă înşel.

— Da.

— Prin urmare, e greu de crezut că tumoarea a fost acolo încă de la naştere. Iată de ce vreau să vă întreb dacă s-a plâns vreodată de dureri în piept, înţelegeţi la ce mă refer.

Legăturile lui Ando cu Ryuji fuseseră întrerupte aproape complet după absolvire. Când se întâlneau pe coridoarele universităţii îşi aruncau câte un „Salut”, dar asta era tot. Ando era convins că n-ar fi putut observa o schimbare în starea fizică a lui Ryuji.

— Am fost prieteni mai puţin de doi ani.

— Nu contează. V-a spus vreodată ceva în timpul ăsta?

— Era mai rezistent decât majoritatea oamenilor. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vreodată bolnav, nici măcar răcit. Nu era genul de bărbat care se plânge, deci chiar dacă ar fi avut o problemă, nu cred că mi-ar fi mărturisit ceva. Ceea ce vă pot spune sigur este că n-am remarcat nimic.

— Nimic? Absolut nimic?

— Mă rog, ar fi ceva.

Ando şi-a amintit subit că n-o chemase pe Mai aici pentru a-i da raportul despre autopsie. Ea îl căutase pentru a-i spune ce descoperise în timp ce răsfoia hârtiile lui Ryuji în noaptea de priveghi.

— Bine. Hai să auzim.

— Chiar şi-aşa, vă atrag atenţia de la bun început că nu sunt sigură dacă asta are vreo legătură cu moartea profesorului.

Mai era înnebunitor de dulce în nesiguranţa ei. Ando a fixat-o cu o privire intensă, încercând s-o îndemne să continue.

— Vă rog să-mi spuneţi.

— Aşa cum ştiţi, acum zece zile am plecat pe furiş de la priveghi. M-am dus acasă la domnul profesor pentru a pune în ordine manuscrisul unei lucrări nepublicate. În timp ce lucram, a sunat telefonul. Nu prea ştiam ce să fac, dar, în cele din urmă, am ridicat receptorul. Era Asakawa, un prieten din liceu al profesorului.

— Îl cunoaşteţi pe acest domn?

— Ne-am întâlnit o singură dată. L-am cunoscut chiar în apartamentul profesorului, cu patru sau cinci zile înainte de moartea lui.

— Am înţeles. Şi?

— Nu părea să ştie că profesorul a murit, aşa că m-am simţit obligată să-i spun şi să-i povestesc pe scurt ce se întâmplase cu o seară în urmă. Domnul Asakawa a fost de-a dreptul şocat. Mi-a spus că vine imediat.

— Adică…

— La apartamentul domnului Takayama.

— Şi a venit?

— Da, mult mai repede decât mă aşteptam. A intrat şi s-a uitat cu atenţie peste tot, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Apoi m-a întrebat iar şi iar dacă nu mi-a atras atenţia ceva. Arăta ca un om încolţit, care nu mai are scăpare. M-a tot întrebat dacă n-am remarcat ceva neobişnuit în casă imediat după moartea profesorului. Dar mai mult m-a frapat ce a zis după aceea.

A făcut o pauză şi a sorbit din paharul cu apă.

— Ce anume?

— Îmi amintesc perfect cuvintele lui: „Nu ţi-a spus nimic în ultimele lui clipe? Nu ţi-a transmis ultima lui dorinţă? N-a pomenit nimic despre… despre o casetă video?”

— Poftim? O casetă video?

— Da. Ciudat, nu-i aşa?

Ce subiect neaşteptat şi mai ales nepotrivit într-o discuţie despre cineva care murise cu mai puţin de o zi în urmă. De ce oare îl interesa aşa ceva pe Asakawa?

— Într-adevăr. Dar Ryuji a pomenit vreodată de o casetă video?

— Nu, niciodată.

— O casetă, spuneţi? a mormăit Ando, rezemându-se de spătarul scaunului. Simţea că o umbră planează peste imaginea acelui Asakawa care intrase în apartamentul lui Ryuji chiar în seara autopsiei.

— În orice caz, mă întreb… Vă daţi seama că nu mă pricep la aşa ceva… dar nu e oare posibil ca filmul de pe caseta aceea să fi fost atât de şocant încât să-i fi provocat un infarct?

— Hmm…

Ando înţelegea destul de bine cauza reticenţei lui Mai. Ar fi fost prea jenată să întrebe asta înainte să afle cauza morţii. Şi-a adus aminte de un thriller pe care îl văzuse la televizor cu două sau trei zile în urmă. O femeie are o aventură cu unul dintre angajaţii soţului ei, dar nu ştie că totul e o înscenare. Cineva îi filmează în timp ce fac dragoste într-o cameră de hotel, surprinzând pe bandă şi cele mai mici detalii, apoi îi trimite prin poştă o copie a casetei şi o scrisoare de şantaj. Femeia ajunge acasă, pune caseta în aparat şi se uită fix la ecranul televizorului. La început nimic, apoi o imagine. Trupul gol al unui femei lipit de trupul gol al unui tânăr. Gemete de plăcere. În clipa când îşi dă seama că femeia de pe ecran este ea însăşi, leşină. Era un clişeu atât de uzat şi de vulgar, încât Ando se simţise ca un caraghios pentru că-şi pierduse timpul cu aşa ceva.

Fără discuţie că o înregistrare video putea produce simultan stimuli vizuali şi auditivi suficient de puternici încât să dea peste cap echilibrul unei persoane sensibile. Dacă toate condiţiile negative ar fi îndeplinite, nu puteai scoate din calcul posibilitatea decesului. Dar Ando examinase cadavrul lui Ryuji în cele mai mici detalii. Luase

chiar şi probe din artera coronară şi le trimisese la laborator.

— Nu, este exclus. Artera coronară stângă era într-adevăr blocată. În plus, îl cunoaşteţi bine pe Ryuji. Chiar credeţi că ar fi putut să moară uitându-se la o casetă video?

Rostind ultimele cuvinte, Ando izbucni în râs.

— Nu, sigur că nu…

Mai s-a lăsat molipsită de râsul lui Ando şi a chicotit încetişor. Prin urmare, amândoi aveau aceeaşi părere despre Ryuji. Fusese un bărbat de o îndrăzneală aproape respingătoare, cu o coloană vertebrală din oţel. Doar ceva literalmente extraordinar l-ar fi putut afecta fizic sau psihic.

— Din întâmplare, puteţi să-mi spuneţi unde-l găsesc pe acest Asakawa?

— Îmi pare rău… Fata era gata să-i spună că nu ştie, dar şi-a dus mâna la gură. Nu, staţi o clipă, mi se pare că domnul profesor mi l-a prezentat drept Kazuyuki Asakawa de la *Daily News.*

— Kazuyuki Asakawa de la *Daily News.*

Ando şi-a notat informaţia în agendă. Putea să afle foarte uşor datele de contact ale omului, trebuia doar să dea un telefon la redacţie. Nu era exclus să aibă nevoie să discute cu el.

Mai, care se uitase tot timpul la el, văzuse pesemne ce îşi notase în agendă. Şi-a ridicat mâna dreaptă la piept şi a spus doar atât: „Hm”.

— Ce s-a întâmplat? a zis Ando.

— Vasăzică, aşa se scrie „Kazuyuki”.

Ando s-a uitat din nou în agenda deschisă.

A trecut aproape un minut până a înţeles ce voia să spună fata. Pentru a scrie „Asakawa” puteau fi folosite câteva combinaţii diferite de caractere. Lucru valabil şi pentru „Kazuyuki”. În mod normal, ar fi trebuit să întrebe ce caractere să folosească sau să scrie numele pur şi simplu după pronunţie. În loc să facă asta, mâzgălise ideogramele fără cea mai mică ezitare, ca şi cum ar fi ştiut

de când lumea cum să scrie numele acela, pe care nu-l mai auzise până atunci.

Mai a deschis larg ochii şi l-a întrebat:

— De unde ştiţi că aşa e corect?

Ando n-a ştiut ce să-i răspundă. Fusese oare un soi de premoniţie? Avea senzaţia că urma să se întâlnească foarte curând cu ziaristul.

5

Pentru prima dată după aproape un an şi jumătate Ando şi-a permis să bea puţin sake la cină. Da, era prima dată după moartea fiului său când dorise să pună în gură alcool. Îi plăcuse să bea. Nu renunţase din cauză că se simţea vinovat de moartea băiatului, ci pentru că alcoolul avea tendinţa să amplifice starea sufletească în care se afla atunci când începea să bea, indiferent care ar fi fost ea. Dacă era binedispus, devenea exuberant. Dacă era trist, devenea disperat. În ultimul an şi jumătate fusese prizonier într-o carapace de durere, prin urmare, era firesc să nu fie în stare să bea. Era convins că ar fi fost de-ajuns să ia o singură înghiţitură de alcool şi nu s-ar mai fi oprit decât atunci când ar fi căzut beat mort. Îi era teamă că, dacă ar fi ajuns până acolo, n-ar fi reuşit să-şi mai controleze impulsul de a se sinucide. Şi nu avea curajul să verifice asta.

Ploua, lucru rar întâlnit în ultimele zile din octombrie. O ploaie fină, care se strecura sub umbrela lui ca un nor de fum, umezindu-i gâtul. Nu-i era frig. Simţea încă în corp, deşi tot mai slab, căldura sakeului. În timp ce mergea spre casă, a întins de mai multe ori mâna ca să prindă în palmă stropii de ploaie, dar n-a reuşit. Ploaia părea să vină nu de sus, din nori, ci de sub picioarele lui.

Pe drumul de la staţia de metrou până acasă a ezitat câteva clipe în faţa unui magazin, tentat să cumpere o sticlă de whisky. În jurul lui se înălţau zgârie-nori impunători, cu faţade strălucitoare. Peisajul citadin era mai frumos decât orice peisaj natural. Clădirile oficiale, cu toate ferestrele luminate, străluceau stins în ploaie. S-a uitat o vreme la lumina roşie intermitentă din vârful unei clădiri până când a început să i se pară că era un mesaj în codul Morse. Se aprindea şi se stingea încetişor, ca ochiul

unei păsări monstruoase.

De când se despărţise de soţia lui, locuia într-o garsonieră dintr-un bloc cu patru etaje, cam dărăpănat, cu vedere spre parcul Yoyogi. Era un regres evident faţă de apartamentul din Aoyama-Sud în care trăiseră împreună. Blocul nu avea parcare, aşa că fusese obligat să renunţe la BMW-ul lui nou-nouţ. În garsoniera aceea strâmtă şi mizerabilă se simţea iar student. Nu exista nimic acolo care să demonstreze că-i pasă cum trăieşte. Singurele piese de mobilier erau o bibliotecă şi un pat din aluminiu.

A intrat şi a traversat camera ca să închidă fereastra. Chiar atunci a sunat telefonul.

— Alo?

— Eu sunt.

A recunoscut imediat glasul de la celălalt capăt al firului. O singură persoană ar fi început aşa o conversaţie cu el, fără să facă efortul să se prezinte: Miyashita, alt coleg de serie din vremea studenţiei la Medicină. Acum era asistent la Patologie.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme.

Ando ştia de ce îl caută Miyashita, aşadar s-a grăbit să se scuze înainte să i se poată face reproşuri.

— Azi am fost la tine, la laborator.

— Eram la morgă.

— Trebuie să fie plăcut să iei salariu din două locuri.

— Ce vrei să spui? Ai şi tu o slujbă.

— N-are importanţă. N-ai trimis confirmarea pentru petrecerea de adio a lui Funakoshi.

Funakoshi, un tip de la Medicină Internă, îşi dăduse demisia ca să preia clinica tatălui său din oraşul natal. Bătrânul ieşise la pensie. Miyashita luase asupra lui sarcina organizării ceremoniei de plecare. Îi comunicase deja lui Ando locul şi data, iar Ando ar fi trebuit să-i răspundă imediat dacă avea sau nu de gând să participe. Se lăsase prins de alte probleme şi uitase. Dacă fiul lui n-ar fi murit, probabil că pentru Ando s-ar fi organizat un mare foc de artificii. Escala lui la Anatomo-Patologie trebuia să fie scurtă, doar o trambulină profesională. Plănuise să

învețe perfect chestiile de bază, apoi să facă un stagiu de medicină clinică, pregătindu-se astfel să preia cabinetul socrului său. Un moment de neatenţie, şi toate planurile lui se spulberaseră ca fumul.

— Mai spune-mi o dată, când e?

Ando şi-a fixat receptorul între ureche şi umăr pentru a-şi putea răsfoi agenda.

— Joia viitoare.

— Joi, zici?

Nici măcar nu avea nevoie să-şi verifice programul. Cu numai trei ore în urmă, când se despărţise de Mai, stabiliseră să ia cina împreună chiar joia următoare. *Săptămâna viitoare, joi, la şase.* Era limpede care angajament avea prioritate. Pentru prima dată după zece ani invitase o femeie la masă şi, dintr-un motiv care îi scăpa, ea nu-l refuzase. Nu, în niciun caz nu voia să revină la prima mutare. Ando presimţea că venise momentul adevărului, clipa când urma să afle în sfârşit dacă se va trezi sau nu din coşmarul acela interminabil.

— Hai, ce zici? l-a îndemnat Miyashita.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vin. Am deja o întâlnire.

— Chiar aşa? Eşti sigur că nu e vorba de vechea ta eschivă?

Vechea eschivă? Ando habar n-avea ce însemna asta. Nu-şi amintea să fi folosit până atunci scuze inventate pe loc pentru a refuza invitaţiile prietenilor.

— Care eschivă?

— Că nu poţi să bei. Ştiu foarte bine că înainte turnai în tine ca un peşte.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Uite ce-i, dacă nu vrei să bei, nimeni nu te obligă. Prefă-te doar, dă pe gât nişte ceai sau ce vrei tu. Dar trebuie să vii acolo.

— Ţi-am spus deja că nu ăsta e motivul.

— Vasăzică poţi să bei?

— Oarecum.

— Stai puţin… Nu cumva e vorba de-o femeie?

Intuiţia lui Miyashita era mai ascuţită decât te-ai fi

aşteptat văzându-i faţa rotundă. De fiecare dată când vorbea cu el, Ando încerca să joace cu cărţile pe faţă, dar acum nu era sigur că poate să facă asta. A tăcut, pentru că nu ştia ce să-i răspundă.

— Probabil că e ceva de capul ei dacă te-a făcut să uiţi de petrecerea lui Funakoshi.

Nici de data asta Ando n-a găsit un răspuns.

— Bine, mă bucur pentru tine. Nu-ţi face griji… Stai, de ce n-o iei şi pe ea? Am primi-o fericiţi. Cu braţele deschise, chiar.

— Nu am ajuns încă în etapa asta.

— Aha, înţeleg, nu vrei să grăbeşti lucrurile.

— Poţi să zici şi aşa.

— Omule, nu te oblig să faci ce nu vrei.

— Îmi pare rău.

— Ai idee de câte ori ţi-ai cerut iertare în timpul conversaţiei ăsteia? Am priceput. O să te trec pe listă în rubrica „absenţi”. Şi, ca să-ţi găsesc o scuză, o să lansez zvonul că ai o prietenă, aşa că pregăteşte-te sufleteşte.

Miyashita a râs, dar Ando ştia că n-ar fi fost niciodată în stare să se supere pe el. Singura alinare, în perioada chinuitoare de după dispariţia fiului său şi despărţirea de soţie, venise de la cadoul pe care i-l făcuse Miyashita. Amicul lui nu încercase să-i spună „Nu plânge” sau altceva la fel de inutil, ci îi dăduse o carte şi-i spusese doar atât: „Citeşte-o”. Fusese prima dovadă că pe Miyashita îl interesa literatura şi tot atunci Ando descoperise prima dată că o carte îţi poate da putere, literalmente. Era un fel de *bildungsroman,* povestea unui tânăr – cu răni trupeşti şi sufleteşti adânci – care învaţă să se desprindă de trecut. Romanul ocupa şi acum un loc de cinste în biblioteca lui Ando.

— Apropo, a zis el, mai mult ca să schimbe subiectul, ai aflat ceva despre proba de ţesut a lui Ryuji?

— A, proba aia…

Miyashita a oftat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu prea ştiu cum să-ţi explic. Mi-am cam atins limita

competenţei aici. Ce părere ai despre profesorul Seki?

Seki era directorul Laboratorului de Patologie, celebru pentru cercetările lui în privinţa formării celulelor canceroase.

— Ce cred despre el? De ce?

— Bătrânul face uneori nişte afirmaţii foarte ciudate.

— Ce-a zis?

— Că nu-l interesează blocajul arterial. Mai ţii minte că gâtul era ulcerat?

— Evident.

Nu fusese deloc uşor de observat, dar bineînţeles că ţinea minte. Remarcase ulceraţia abia când asistentul îi atrăsese atenţia asupra ei. După autopsie, secţionase întreaga porţiune de gât afectată.

— Bătrânul i-a aruncat o privire, mai întâi cu ochiul liber. Ghici cu ce-a zis că seamănă?

— Termină şi spune-mi odată.

— Bine, bine. A zis că seamănă cu ţesutul bolnavilor de variolă.

— Variolă?

Fără să vrea, Ando aproape că strigase.

Variola fusese eradicată după o campanie globală de vaccinare în masă. Ultimul caz fusese înregistrat în 1977 în Somalia, şi de-atunci nu mai fuseseră raportate altele. În 1979, Organizaţia Mondială a Sănătăţii declarase că boala este eradicată. Variola este o boală exclusiv umană. Faptul că nu mai existau bolnavi însemna că virusul însuşi dispăruse. Ultimele specimene erau păstrate în azot lichid la Moscova şi într-un laborator din Atlanta, în Georgia. Dacă, prin absurd, ar fi apărut un nou caz, nu putea să provină decât din aceste două puncte, dar, ţinând cont de măsurile de securitate foarte stricte, era un scenariu de neconceput.

— Surpriză?

— Trebuie să fie o greşeală.

— Probabil că este. Şi totuşi, asta a zis bătrânul. Eu îi respect opiniile.

— Când o să primiţi rezultatele?

— Cam într-o săptămână. Ascultă, dacă dăm într-adevăr peste virusul variolei, te-ai făcut om.

Miyashita părea tulburat, pesemne nici el nu credea ce spune. De fapt, era sigur că undeva se strecurase o greşeală. O reacţie firească, din moment ce medicii de vârsta lor nu avuseseră ocazia să vadă pe viu un bolnav de variolă. Singura posibilitate de a studia boala era indirectă, prin intermediul revistelor de virusologie. Ando văzuse cândva, într-o lucrare, fotografia unui copil acoperit cu erupţii de variolă. Un copil drăguţ, desfigurat fără milă de pustule mari cât un bob de mazăre, care se uita inexpresiv în obiectivul aparatului de fotografiat. Pustulele erau principala caracteristică vizibilă a variolei. Ando îşi mai amintea vag că ajungeau la extinderea maximă cam la o săptămână după contaminare.

— În primul rând, Ryuji n-avea nici măcar un singur punct roşu pe piele.

O singură privire îi fusese de-ajuns ca să constate asta. Pielea lui netedă strălucea blând în lumina lămpilor de deasupra mesei de autopsie.

— Ascultă, chestia asta este atât de stupidă, încât nici măcar nu-mi vine să ţi-o spun: ştiai că există o tulpină de variolă care produce ocluzii în vasele de sânge şi are o rată a mortalităţii de sută la sută?

Ando a clătinat imperceptibil din cap.

— Nu.

— Ei bine, există.

— Să nu-mi spui că ăsta e motivul blocajului arterial al lui Ryuji.

— Bine, n-o să afirm aşa ceva. Dar fii atent, sarcomul de pe peretele intern al arterei… Ce naiba poate fi? Ştiu că te-ai uitat la el la microscop.

Ando nu i-a răspuns.

— Cum a apărut acolo?

Ando n-a putut să-i răspundă.

— Sper că eşti vaccinat, a glumit Miyashita. Ar fi caraghios de-a binelea, nu-i aşa, dacă s-ar dovedi că e chiar variolă.

— Lăsând gluma la o parte, tocmai mi-a venit o idee.

— Ce anume?

— Hai să uităm deocamdată de variolă, dar să presupunem că sarcomul din arteră este într-adevăr rezultatul unei infecţii virale. Ar trebui să mai fie şi alţii care au murit din aceeaşi cauză şi au prezentat aceleaşi simptome.

Miyashita a oftat. Cântărea în minte ipoteza.

— Poate. Nu exclud varianta asta.

— Dacă ai timp, vrei să te interesezi la celelalte spitale universitare? Ştiu că ai relaţii, n-ar trebui să-ţi fie prea greu.

— S-a făcut. O să aflăm repede dacă au mai apărut cadavre cu aceleaşi simptome. Dar dacă se dovedeşte că avem de-a face cu un sindrom mai larg, am încurcat-o.

— Fii liniştit. Pun pariu că săptămâna viitoare o să râdem de toată povestea asta.

Şi-au luat rămas-bun şi au aşezat receptoarele în furcă în acelaşi timp.

Aerul umed al nopţii se strecurase în cameră prin fereastra întredeschisă. Ando s-a dus s-o închidă, dar s-a uitat mai întâi afară. Nu mai ploua. În dreptul clădirii, strada era luminată de felinare plasate la distanţe egale. Dârele cauciucurilor unui camion se pierdeau în depărtare, două linii perfect paralele. Pe Autostrada Metropolitană nr. 4 se mişcau încet perechi de faruri. Simfonia neîntreruptă a zgomotelor oraşului era saturată cu apă, transformându-se într-un murmur lipsit de convingere. A închis fereastra şi sunetul a încetat brusc.

A scos din bibliotecă un dicţionar de termeni medicali şi l-a răsfoit în grabă. Ştia prea puţine despre variolă. Era un subiect pe care nu avea niciun rost să-l abordezi, cu excepţia cazului în care erai motivat de un real interes ştiinţific pentru viruşi. „Variolă” era denumirea comună a bolii provocate de viruşii *variola minor* şi *major* din genul *orthopox-virus,* familia *poxvirus. Variola major* avea o rată a mortalităţii de treizeci până la cincizeci la sută, iar *variola minor* de sub cinci la sută. Existau şi alţi pox-viruşi,

care puteau infecta maimuţele, iepurii, vacile sau şobolanii, dar în Japonia fuseseră înregistrate extrem de puţine cazuri. Chiar dacă ar fi apărut un nou focar de infecţie, pericolul ar fi fost redus şi cazurile s-ar fi limitat la scară locală.

A închis dicţionarul. Povestea căpăta o dimensiune ridicolă. Profesorul Seki studiase ulceraţia doar cu ochiul liber, aşa că afirmaţia lui cu greu putea fi considerată un diagnostic precis. În fond, nu spusese decât că aspectul porţiunii afectate seamănă cu cel întâlnit la bolnavii de variolă. Ando avea şi alte argumente contra. Dar de ce se înverşuna oare atât de tare să respingă ipoteza infecţiei? Simplu: dacă, prin absurd, ar descoperi un virus în trupul lui Ryuji, atunci ar avea un motiv real de îngrijorare, şi anume că Mai Takano era şi ea contaminată. Fata şi Ryuji aveau o relaţie intimă. În cazul variolei, erupţiile apar mai întâi pe mucoasa cavităţii bucale. Când evoluează la stadiul de ulceraţie, virusul se răspândeşte. În consecinţă, saliva este un vehicul important în răspândirea bolii. În mintea lui au început să plutească scene în care buzele lui Mai se lipeau de cele ale lui Ryuji. Şi-a scuturat repede capul ca să le alunge.

A turnat whisky într-un pahar şi l-a dat peste cap, fără să-i mai adauge gheaţă sau apă. După un an şi jumătate de abstinenţă, alcoolul a avut asupra lui un efect puternic. Pe măsură ce şi-a croit drum în jos, arzându-i gâtul şi apoi stomacul, l-a cuprins treptat o stare de letargie. S-a aşezat pe podea, şi-a sprijinit spatele de marginea patului şi şi-a întins mâinile şi picioarele. Doar o părticică din creierul lui a rămas trează şi la pândă. S-a uitat la petele de pe tavan.

Cu o zi înainte ca fiul lui să se înece, Ando visase oceanul. Acum, privind în urmă, ştia că fusese un vis prevestitor. Cunoscuse soarta băiatului său înainte ca accidentul să aibă loc, şi totuşi nu fusese în stare să facă nimic. Regretul îl transformase într-un om mult mai prudent.

Şi acum avea, în mod indiscutabil, o premoniţie. După autopsie, din abdomenul lui Ryuji apăruse o bucăţică dintr-

o pagină de ziar, iar el reuşise să citească două numere şi găsise, în cele din urmă, cuvântul „ring”. Îi era imposibil să creadă că fusese o simplă coincidenţă. Ryuji încerca să-i comunice ceva, în felul lui, folosind o interfaţă pe care doar el o putea manevra. În clipa asta, cea mai mare parte a trupului său fusese transformată în cenuşă, practic tot, cu excepţia unei părticele care îşi păstrase substanţa sub forma unei probe de ţesut. Ando avea senzaţia că şi în acest stadiu, de dispariţie aproape completă, din postura de mostră medicală, Ryuji reuşea să-i vorbească. Iată de ce simţea că prietenul lui trăieşte. Corpul fusese incinerat, dar Ryuji mai avea ceva de spus şi găsise mijloacele s-o facă.

Ando a continuat să se joace cu această idee până când a ajuns aproape la limita incoerenţei. Iluzia, în sens psihiatric – putea fi o glumă sau un fapt real –, deschisese o nouă ramificaţie a poveştii.

Absolut ridicol.

Raţiunea şi-a ridicat capul. În clipa aceea, Ando avea impresia că se uită la propriul său trup întins pe pat, că îl vede cu ochii unui spirit dematerializat. Poziţia în care stătea i se părea cunoscută. O mai văzuse undeva, nu de mult. Plutind într-o somnolenţă căreia nu i se putea împotrivi, şi-a adus brusc aminte de fotografiile polaroid ale cadavrului lui Ryuji. Aceeaşi poziţie: capul lăsat pe pat, braţele şi picioarele larg desfăcute. A mai luptat puţin împotriva somnului, până s-a târât pe pat şi s-a învelit cu pătura. A încetat să tremure doar când a adormit.

6

A încheiat a doua autopsie din ziua aceea, apoi s-a întors la universitate, lăsându-i pe asistenţi să termine curăţenia în laborator. Miyashita îl căutase la telefon, dându-i de înţeles că în cursa pentru aflarea cauzei morţii lui Ryuji apăruse o pistă nouă, iar de-atunci încoace Ando stătea ca pe ghimpi. A urcat în goană scara de la metrou.

A intrat în spitalul universităţii pe uşa principală, apoi a traversat curtea către aripa veche. Aripa nouă, prin care se intra acum, fusese terminată cu doar doi ani în urmă. Era o construcţie ultramodernă cu şaptesprezece etaje, legată printr-o reţea complicată de coridoare şi scări de partea veche a spitalului, ale cărei clădiri, care se îngrămădeau de jur-împrejur, semănau mai degrabă cu nişte blocuri-turn rezidenţiale. Complexul era un labirint. Toţi cei care intrau prima dată în el se rătăceau fără excepţie. Era un spaţiu în care noul şi vechiul se îmbinau, iar dimensiunile, culorile şi mirosurile coridoarelor – până şi scârţâitul pantofilor pe podea – se schimbau pe măsură ce te îndepărtai de intrare. Când s-a oprit în faţa uşii de metal care marca graniţa dintre domenii şi s-a uitat înapoi în lungul coridorului spaţios din aripa nouă, şi-a pierdut momentan simţul perspectivei. Avea senzaţia că priveşte direct în viitor.

Uşa de acces în Departamentul de Patologie era întredeschisă şi l-a văzut din spate pe Miyashita, care stătea pe un taburet. În loc să se afle în mijlocul echipamentelor de laborator, aşa cum se aştepta Ando, era aplecat peste masa din centrul încăperii, după toate aparenţele citind o carte. Îşi ţinea capul foarte aproape de cartea deschisă în faţa lui şi dădea repede paginile. Ando s-a apropiat şi l-a bătut pe umărul solid.

Miyashita s-a răsucit brusc, şi-a dat jos ochelarii, apoi a

întors cartea şi a aşezat-o pe masă cu cotorul în sus. Titlul ei era *Ghid de astrologie pentru începători,* după cum a putut citi, stupefiat, Ando.

Miyashita a învârtit taburetul până când a ajuns faţă în faţă cu Ando, apoi l-a întrebat, cu o expresie impasibilă:

— Ia spune, când te-ai născut?

În loc să-i răspundă, Ando a luat *Ghidul începătorului* şi a început să-l răsfoiască.

— Horoscop? Ce naiba, astea-s pentru fetele de liceu.

— Te-ar mira să afli că aiurelile astea nimeresc la ţintă de cele mai multe ori. Hai, spune-mi când te-ai născut.

— Lasă asta. Ascultă…

Ando a tras un taburet de sub masă şi s-a aşezat. Se mişcase însă neglijent şi, din greşeală, a dărâmat cartea, care a aterizat pe podea cu un pocnet înăbuşit.

— Linişteşte-te odată.

Miyashita s-a aplecat – greu, ca şi cum l-ar fi durut spatele – şi a ridicat volumul. Dar lui Ando nu-i păsa absolut deloc de astrologie.

— Să înţeleg că ai găsit un virus? a întrebat el.

Miyashita a clătinat din cap.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific la celelalte departamente universitare de Anatomo-Patologie dacă au apărut şi alte cadavre cu simptomele lui Ryuji. Am primit, în fine, răspunsurile.

— Şi au apărut sau nu?

— Da. Şase în total, cel puţin până în clipa asta.

— Şase morţi…

Ando nu ştia încă dacă era mult sau puţin.

— Toţi tipii cu care am vorbit au rămas interzişi. Fiecare credea că e primul şi singurul care a descoperit o chestie atât de stranie.

— La care universităţi ai întrebat?

Miyashita s-a aplecat înainte şi marginea mesei s-a înfipt în abdomenul lui proeminent. A ridicat un dosar aruncat neglijent peste un maldăr de hârtii.

— La Shuwa au două, la Taido unul şi la Yokodai din Yokohama au trei. În total, şase. Sunt şanse mari să apară

şi altele.

— Dă-mi să mă uit, a zis Ando, luând dosarul din mâinile lui Miyashita.

În dimineaţa aceea, Miyashita şi omologii lui de la celelalte centre universitare făcuseră schimb de informaţii relevante prin fax. Dosarul conţinea copiile certificatelor de deces şi ale rapoartelor de autopsie originale. Erau copii fax, prin urmare neclare, nu prea uşor de citit. Ando le-a scos pe toate din dosar, le-a răsfirat pe masă şi a început să caute informaţiile importante.

În primul rând, cadavrul autopsiat la Taido. Shuichi Iwata, nouăsprezece ani. Murise pe 5 septembrie, în jurul orei unsprezece noaptea. Se afla în şaua motocicletei lui de 50 de centimetri cubi, la intersecţia din faţa staţiei Shinagawa, când pur şi simplu se prăbuşise. Din raport reieşea că artera lui coronară fusese blocată de o excrescenţă inexplicabilă care generase un stop cardiac.

Două dintre cele trei cadavre cercetate la Yokodai erau ale unei tinere perechi. Băiatul şi fata muriseră împreună. Takehiko Nomi, de nouăsprezece ani, şi Haruko Tsuji, de şaptesprezece. Cadavrele lor fuseseră găsite înainte de zorii zilei de 6 septembrie, într-o maşină închiriată, la poalele muntelui Okusu, în Yokosuka, prefectura Kanagawa. Când fuseseră descoperite trupurile lor, Haruko Tsuji avea chiloţii traşi în jos până la glezne, la fel Takehiko Nomi. Era limpede că aleseseră o zonă împădurită pentru a face sex în maşină, dar inimile lor se opriseră simultan. La autopsie găsiseră nişte formaţiuni ciudate în arterele lor coronare, care blocaseră, în mod limpede, circulaţia sângelui.

Ando şi-a ridicat privirea şi a mormăit:

— Ce naiba?

— Cei doi din maşină, nu-i aşa?

— Da. Stop cardiac, în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Iar dacă îl adăugăm pe acest Shuichi Iwata care a fost deschis la Taido, avem patru inşi care au suferit blocaje ale arterei coronare cam în acelaşi timp. Ce se întâmplă aici?

— Şi astea nu sunt toate simptomele. Te-ai uitat la mamă

şi copil?

Ando şi-a aruncat privirea peste hârtii.

— Nu, nu încă.

— Păi, uită-te. Au ulceraţii ale faringelui, exact ca Ryuji.

Ando a răsfoit în grabă documentele până a găsit raportul laboratorului din Shuwa despre autopsia unei mame şi a fiicei ei. Mama era Shizu Asakawa, în vârstă de treizeci de ani, iar fiica se numea Yoko şi avea doar un an şi jumătate.

Când a citit numele, Ando a simţit în minte ceva asemănător unui declic. A rămas nemişcat câteva clipe, încercând să-şi amintească. Ceva nu era în regulă aici.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Miyashita, privindu-l mai atent.

— Nimic.

Ando a citit mai departe. Pe 21 octombrie, în jurul orei prânzului, un automobil condus de domnul Asakawa, în care se aflau soţia lui, Shizu, şi fiica lui, Yoko, fusese implicat într-un accident în apropierea rampei Oi de pe Autostrada Metropolitană a Golfului. Pe traseul de la Urayasu la Oi, lângă intrarea în tunelul care traversează Golful Tokio, blocajele în trafic erau ceva obişnuit. Automobilul lui Asakawa se ciocnise cu o camionetă la capătul şirului de maşini care aşteptau la intrarea pe rampa Oi. Un accident foarte grav: mama şi fetiţa, care se aflau pe bancheta din spate, muriseră pe loc, în vreme ce Asakawa fusese grav rănit.

— De ce s-a cerut autopsia? s-a întrebat Ando cu voce tare.

De obicei, persoanele care mureau în accidente rutiere nu erau trimise la laboratorul de Medicină Legală. O autopsie completă, precum cea al cărei raport îl primiseră, era efectuată la cererea procuraturii şi avea loc numai dacă exista suspiciunea de crimă cu premeditare.

— Nu te apuca să tragi concluzii pripite. Citeşte în continuare.

— Apropo, de ce nu-ţi cumperi un fax nou? Abia pot înţelege ce scrie aici. A început deja să mă doară capul, a

zis Ando, fluturând în faţa lui Miyashita hârtia făcută sul. Voia pur şi simplu să înţeleagă ce se întâmplase, iar copiile neclare produse de aparatul străvechi îl scoseseră din sărite.

— Eşti un ticălos nerăbdător, i-a răspuns Miyashita în loc de introducere, apoi a început să-i explice. Iniţial au crezut că muriseră în accident, dar examinarea cadavrelor n-a arătat nicio rană gravă. Maşina s-a făcut praf, totuşi mama şi fiica se aflau pe locurile din spate. Probabil că asta a ridicat semne de întrebare. Au făcut autopsii complete ale ambelor cadavre. Cum era de aşteptat, au găsit contuzii şi zgârieturi cauzate de accident pe feţe, pe picioare, pe mâini şi aşa mai departe, însă rănile nu prezentau nicio reacţie vitală. Cred că ăsta e motivul pentru care au ajuns pe mâinile noastre.

E simplu să constaţi, pe baza prezenţei sau absenţei reacţiilor vitale, dacă rănile unei persoane au fost provocate înainte sau după moarte. În acest caz, nu exista nicio reacţie. Concluzia nu putea fi decât una singură: în momentul accidentului, mama şi fiica nu mai erau în viaţă.

— Vrei să spui că bărbatul şi-a scos nevasta şi fata moarte la o plimbare cu maşina?

— Aşa se pare, a zis Miyashita, desfăcându-şi larg braţele.

Acest aspect justifica examinarea medico-legală cu prisosinţă. Poate că soţul se hotărâse să se sinucidă şi să-şi ia cu el pe lumea cealaltă şi familia; poate că îşi strangulase nevasta şi copilul şi plecase în căutarea locului potrivit pentru a-şi pune capăt zilelor, dar pe drum fusese implicat în accident. Cu toate acestea, autopsiile îl scoseseră din cauză pe bărbat, pentru că Shizu şi Yoko aveau amândouă blocaje arteriale identice cu cele descoperite în alte cazuri. Muriseră amândouă pe autostradă, prin stop cardiac, cu puţin timp înainte de accident.

Odată stabilit acest fapt, nu era greu să deduci de ce bărbatul pierduse controlul volanului… O vreme, nu observă că soţia şi fetiţa lui au murit – poate că şi-au dat

ultima suflare în tăcere – şi conduce mai departe, gândindu-se că dorm amândouă pe bancheta din spate. Dar ele rămân nemişcate acolo mult timp, prea mult timp. Încearcă să le trezească, ţinând o mână pe volan şi întinzând-o pe cealaltă în spate. O zgâlţâie pe soţia lui. Femeia nu se trezeşte. Se întoarce să se uite în faţă, apoi pune din nou mâna pe genunchiul soţiei. Înţelege în cele din urmă că s-a schimbat ceva. Intră în panică şi nu-şi mai poate smulge privirea de la femeie şi copil, fără să-şi dea seama că în faţă traficul s-a aglomerat.

Aşa se petrecuseră lucrurile, mai mult sau mai puţin exact. Pentru că el însuşi îşi pierduse fiul, Ando putea să înţeleagă perfect panica şi durerea care-l copleşiseră pe bărbat. Şi el trecuse prin asta. Dacă ar fi reuşit să se stăpânească, dacă n-ar fi intrat în panică, poate că nu l-ar fi pierdut pe Takanori… În cazul şoferului însă, sângele rece n-ar fi servit la nimic. Soţia şi fetiţa lui muriseră deja.

— Bine, şi-atunci ce s-a întâmplat cu bărbatul?

Simţea mai mult decât simpatie pentru necunoscutul acela care-şi pierduse familia cu numai două săptămâni în urmă.

— A fost internat, bineînţeles.

— Cât de grav e rănit?

— Fizic, nu pare să fi suferit prea mult. Cu psihicul e altă poveste.

— Sechele emoţionale?

— E catatonic de când a fost adus la spital în aceeaşi ambulanţă cu cadavrul soţiei şi al copilului.

— Săracul om.

Nu ştia ce ar fi putut adăuga. Faptele spuneau mai multe decât o întreagă bibliotecă plină de tratate medicale despre violenţa şocului psihic suferit de Asakawa în clipa când devenise conştient că îşi pierduse şi soţia, şi fetiţa.

Ando a smuls faxurile din mâna lui Miyashita, şi-a umezit vârfurile degetelor şi a început să răsfoiască din nou hârtiile subţiri. Voia să ştie unde era internat bărbatul. Ardea de nerăbdare să afle simptomele lui şi, dacă Asakawa se afla într-unul dintre spitalele unde avea relaţii,

era sigur că va obţine destul de uşor toate detaliile.

Primul lucru care i-a sărit în ochi a fost numele.

Kazuyuki Asakawa.

— Ce-i asta?

Ando fusese atât de surprins, încât aproape strigase. Un strigăt ridicol. Kazuyuki Asakawa era numele pe care-l notase cu o zi în urmă în agendă. Numele bărbatului care vizitase apartamentul lui Ryuji în noaptea când acesta murise şi o bombardase pe Mai cu întrebări despre o casetă video.

— Îl cunoşti? s-a interesat Miyashita, înăbuşindu-şi un căscat.

— Nu, dar Ryuji îl cunoştea.

— Zău?

— Tipul ăsta, şoferul, era prieten cu Ryuji.

— De unde ştii?

Ando i-a povestit pe scurt ce aflase de la Mai despre vizita lui Asakawa.

— Nu sună deloc bine.

Nu era nevoie ca Ando să precizeze ce nu-i suna bine. Dacă îl puneau la socoteală şi pe Ryuji, şapte oameni muriseră în acelaşi fel. Patru dintre ei pe 5 septembrie, unul pe 19 octombrie şi alţi doi pe 21 octombrie. Băiatul şi fata de la Okusu muriseră în acelaşi timp, la fel mama şi fiica din automobilul accidentat lângă rampa Oi. Celălalt membru al familiei, cel care supravieţuise, era prieten cu Ryuji. Toţi aceşti oameni, care păreau să fie legaţi într-un fel sau altul, muriseră din cauza unui sarcom, nemaiîntâlnit până atunci, care bloca artera coronară. Fireşte, primul lucru care-i trecuse prin minte lui Ando era posibilitatea unei maladii contagioase. Judecând după numărul redus al victimelor de până acum, probabil că nu se transmitea pe cale aeriană. Poate că, la fel ca SIDA, noua boală nu se răspândea prea uşor, în ciuda ratei foarte ridicate a mortalităţii.

S-a gândit la Mai. Trebuia să accepte că fata intrase în contact fizic direct cu Ryuji. Îl înnebunea ideea că era obligat să-i explice cumva această nouă întorsătură a

lucrurilor. De fapt, nu putea să-i spună decât că se află în pericol. Dar cum s-o ajute asta, dacă nu era în stare să facă mai mult pentru ea?

Mai bine m-aş duce la Universitatea Shuwa.

Documentele pe care le ţinea în mână pur şi simplu nu conţineau suficiente informaţii. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să vorbească direct cu doctorul care efectuase autopsiile soţiei şi fetiţei lui Asakawa. I-a cerut voie lui Miyashita să dea un telefon, a ridicat receptorul şi a format numărul Universităţii Shuwa.

7

În lunea care a urmat weekendului de trei zile, Ando a făcut un drum la Facultatea de Medicină a Universităţii Shuwa, în districtul Ota. Când telefonase din laboratorul lui Miyashita, insistase să obţină o întâlnire în aceeaşi zi, dar interlocutorul lui nu se lăsase impresionat şi-i răspunsese calm că putea să-şi facă timp abia luni, dacă era convenabil şi pentru Ando. Fusese obligat să accepte. În fond, nu era vorba despre o bănuială de crimă şi nici măcar despre o anchetă oficială. Era doar curiozitatea lui stârnită, atâta tot.

Ando a bătut la uşa Departamentului de Medicină Legală şi a aşteptat. Din spatele uşii nu se auzea niciun sunet. S-a uitat la ceas şi a constatat că mai erau zece minute până la întâlnirea stabilită pentru ora unu. Departamentele de Medicină Legală aveau de regulă mai puţini angajaţi decât cele de Chirurgie sau de Medicină Internă. Cei trei sau patru inşi de aici se duseseră probabil să ia masa de prânz.

În vreme ce stătea acolo întrebându-se ce să facă, în spatele lui s-a auzit un glas:

— Vă pot ajuta cu ceva?

La ţanc.

S-a răsucit pe călcâie şi a văzut un tânăr nu prea înalt, care purta ochelari fără rame. Ando şi-a spus că era prea tânăr pentru a fi unul dintre lectorii departamentului, dar, pe de altă parte, i se păruse că recunoaşte vocea, cam stridentă. I-a întins bărbatului o carte de vizită, s-a prezentat şi i-a spus de ce venise acolo.

— Încântat de cunoştinţă, a zis tânărul şi i-a dat cartea lui de vizită.

Presupunerea fusese corectă: era bărbatul cu care vorbise la telefon. Numele de pe cartea de vizită era Kazuyoshi Kurahashi, lector în Medicină Legală la

Universitatea Shuwa. Judecând după funcţia omului, Ando a dedus că aveau cam aceeaşi vârstă, deşi Kurahashi nu părea să fi împlinit treizeci de ani. Probabil că încerca să se ferească de pericolul de a fi confundat cu vreun student adoptând tonul acela exagerat de autoritar şi de sigur.

— Vă rog, pe aici, a zis Kurahashi foarte ceremonios, conducându-l pe Ando înăuntru.

Ando aflase prin fax cam tot ce se putea afla. Scopul vizitei de azi era să vadă cu ochii lui tot ce nu putea fi transmis prin fax şi să vorbească între patru ochi cu doctorul care făcuse treaba de laborator. Au conversat o vreme despre fleacuri, apoi au început să facă schimb de informaţii despre cadavrele pe care le examinaseră. După toate aparenţele, Kurahashi fusese extrem de surprins de sarcoamele neidentificate pe care le găsise în arterele coronare. Imediat ce discuţia a ajuns la ele, stăpânirea de sine de care dăduse dovadă până atunci s-a prăbuşit.

— Vreţi să aruncaţi o privire?

Spunând asta, s-a dus să ia o probă din ţesutul care provocase ocluzia arterială.

Ando a privit-o atent, mai întâi cu ochiul liber, apoi la microscop, examinând structura celulară. O singură privire i-a fost de-ajuns pentru a-şi da seama că şi aceste celule suferiseră transformarea pe care o remarcase în cazul lui Ryuji. Când celulele sunt tratate cu colorant – hematoxilină-eozină –, citoplasmă devine roşie şi nucleul albastru, iar astfel pot fi diferenţiate foarte uşor. Aici, celulele bolnave erau deformate, iar nucleele mai mari decât în mod obişnuit. Spre deosebire de celulele normale, care au o nuanţă în general roşcată, acestea erau albăstrii. Ando a privit fix formele roşii, asemănătoare cu nişte amibe, care pluteau pe un fond albastru. Trebuia să afle cauza transformării, cu alte cuvinte, să afle vinovatul. Bineînţeles, n-avea să fie o treabă uşoară. Era obligat să descopere arma crimei şi identitatea criminalului doar pe baza rănilor pe care le putea vedea pe trupurile victimelor.

Ando şi-a ridicat capul de la ocularul microscopului şi a inspirat adânc. Dintr-un motiv oarecare, cu cât se uita mai

mult la proba aceea de ţesut, cu atât mai greu îi era să respire.

— Apropo, ale cui sunt celulele astea?

— Ale soţiei.

Kurahashi îşi întorsese puţin capul ca să-i răspundă. Stătea lângă rafturile care acopereau un perete întreg, scoţând şi punând la loc dosare. Clătina din cap fără încetare, semn că nu reuşea să găsească ce căuta.

Ando şi-a lipit ochii de lentilele ocularului şi s-a cufundat din nou în universul microscopic.

Prin urmare, sunt celulele soţiei lui Kazuyuki Asakawa. Ştiind acum ale cui erau, s-a pomenit că încearcă să-şi imagineze, în cele mai mici detalii, ce se întâmplase cu persoana din corpul căreia fuseseră prelevate. Luna trecută, automobilul condus de soţul ei se ciocnise cu o camionetă lângă rampa de ieşire Oi de pe Autostrada Metropolitană a Golfului. Duminică, 21 octombrie, la prânz. Autopsiile au confirmat faptul că mama şi copilul muriseră cu o oră înainte de accident. Cu alte cuvinte, muriseră în acelaşi timp, în jurul orei unsprezece dimineaţa. Şi din aceeaşi cauză, nici mai mult, nici mai puţin. Iar Ando nu putea asimila sub nicio formă informaţia asta.

Atât de mici în comparaţie cu restul trupului, bucăţelele acestea de carne erau totuşi suficient de mari încât să blocheze o arteră şi să oprească o inimă. Şi, din moment ce luaseră două vieţi simultan, îi venea greu să creadă că sarcoamele crescuseră treptat, îndelung. Chiar acceptând că victimele fuseseră contaminate cu un virus oarecare, dacă perioada de incubaţie era de săptămâni sau luni, era practic imposibil ca victimele să fi decedat aproape simultan. Diferenţele fizice dintre ele ar fi trebuit să genereze, fără îndoială, şi o diferenţă în timp. Între Shizu şi Yoko Asakawa era o distanţă de aproape treizeci de ani, iar asta ar fi trebuit să aibă un efect oarecare. Poate că era o simplă coincidenţă. Ba nu, imposibil. Băiatul şi fata ale căror autopsii fuseseră făcute la Yokodai muriseră tot simultan. Iar dacă nu era o coincidenţă, nu avea încotro şi

trebuia să tragă concluzia că intervalul de timp dintre contaminare şi moarte era extrem de scurt.

Pe de altă parte, ipoteza virusului nu părea să stea prea bine în picioare. Ando a renunţat temporar la acest scenariu, întrebându-se dacă putea fi vorba de o intoxicaţie alimentară acută sau de un accident asemănător. În cazul intoxicaţiei alimentare, dacă două persoane mănâncă acelaşi aliment alterat, nu este ieşit din comun ca amândouă să manifeste simptomele simultan. Bineînţeles, diagnosticul de „intoxicaţie alimentară" acoperea o arie vastă: există toxine naturale, chimice, bacteriene şi aşa mai departe. Nu auzise însă niciodată despre o toxină care să provoace apariţia unui sarcom în artera coronară. Poate că în vreun laborator de cine ştie unde se desfăşura un program de cercetare bacteriologică ultrasecret, poate că un virus care suferise mutaţii scăpase în lumea largă…

Ando şi-a ridicat iar privirea. Erau simple speculaţii şi ştia perfect că pe ghicite nu va ajunge nicăieri.

Kurahashi s-a apropiat de masa în faţa căreia stătea Ando şi şi-a tras un scaun. Ţinea în mână un dosar din care a scos vreo zece sau douăsprezece fotografii.

— Astea sunt de la locul accidentului. Nu ştiu dacă îţi vor folosi la ceva sau nu.

Nici Ando nu se aştepta, de altfel, să descopere în scenele de pe autostradă vreun indiciu care să-l conducă pe o pistă nouă. Era convins că explicaţia stătea în neregularităţile pe care le observase la nivel celular, şi în niciun caz în neatenţia şoferului. Dar, din moment ce Kurahashi se chinuise atât de tare să găsească fotografiile, nu i se părea politicos să i le dea înapoi fără să arunce măcar o privire. Le-a cercetat încet, una câte una.

În prima poză se vedea maşina lui Asakawa. Capota motorului era făcută armonică, arăta ca un şir de creste muntoase în miniatură. Amândouă farurile şi spoilerul erau zdrobite. Parbrizul era ţăndări, dar, ciudat, stâlpii laterali nu se îndoiseră. Deşi automobilul era avariat grav, sărea în ochi că şocul nu se propagase până la locurile din spate.

În următoarea fotografie se vedea suprafaţa autostrăzii.

Era uscată, nu existau urme de derapaj, ceea ce sugera faptul că în momentul impactului Asakawa stătea cu spatele. La ce se uita atunci? Cel mai probabil, la bancheta din spate. Poate chiar atinsese trupurile pe cale să se răcească ale soţiei şi fetiţei lui. Ando a parcurs din nou în minte evenimentele pe care le reconstituise în laboratorul lui Miyashita, cu trei zile în urmă.

A trecut repede peste alte două sau trei fotografii, aşezându-le pe masă de parcă etala cărţi de joc. Nu e nimic în ele care să atragă atenţia, şi-a spus, dar în clipa următoare mâna lui s-a oprit în aer. Dăduse peste o poză a interiorului maşinii. Aparatul de fotografiat fusese plasat la geamul portierei din stânga, pe latura pasagerului, pentru a acoperi partea din faţă a habitaclului. Centura de siguranţă atârna moale pe fotoliul şoferului şi scaunul pasagerului era împins înainte. Ando a continuat să privească, fără să reuşească imediat să-şi dea seama care detaliu din fotografie îi stârnise interesul.

Trăise experienţe asemănătoare în timp ce frunzărea fără prea mare atenţie o carte. Uneori un cuvânt se încăpăţâna să-i rămână în minte şi îl împiedica să întoarcă pagina, dar nu era în stare să-şi amintească unde anume îl citise şi nici măcar ce cuvânt era. Palmele au început să-i transpire. Simţea că mecanismul intuiţiei sale se pusese în mişcare. Fotografia încerca să-i comunice ceva. A apropiat-o de faţă, până când aproape că a atins-o cu vârful nasului. A examinat-o milimetru cu milimetru. Apoi şi-a concentrat privirea într-un singur punct şi, în sfârşit, a găsit acel ceva care se ascundea acolo.

Pe locul pasagerului se afla un obiect negru, ascuns în mare măsură privirii din cauză că spătarul scaunului era mult aplecat înainte. Erau vizibile doar partea lui frontală şi una dintre laturi. Un obiect asemănător, tot de culoare neagră, se afla pe podeaua automobilului, tot pe partea pasagerului. Tetiera scaunului căzuse peste el. Ando nu şi-a putut stăpâni o exclamaţie de entuziasm şi l-a chemat pe Kurahashi.

— Hei, ce părere ai despre asta?

A ridicat fotografia spre Kurahashi şi i-a arătat cu degetul unde trebuia să se uite. Lectorul şi-a scos ochelarii şi a studiat cu atenţie poza. Apoi a clătinat din cap, nu din cauză că nu reuşise să vadă detaliul în cauză, ci pentru că nu ştia de ce îi stârnise lui Ando interesul.

— Ce poate fi? a mormăit Kurahashi fără să-şi ia ochii de la fotografie.

— Mie mi se pare că e un video, a zis Ando, cerându-i din priviri o confirmare.

— Asta pare să fie.

Imediat cum a recunoscut natura obiectului, Kurahashi a împins fotografia spre Ando. Obiectul de pe scaunul pasagerului putea foarte bine să fi fost o cutie cu dulciuri, ţinând cont de culoarea şi de forma lui paralelipipedică. Dar, la o privire mai atentă, pe partea lui frontală se distingea un buton negru, rotund. Semăna în mod cert cu un videorecorder, dar putea să fie la fel de bine un tuner sau un amplificator. Cu toate acestea, Ando era ferm convins că nu putea fi decât un video. Obiectul de pe jos, de sub tetieră, părea să fie o maşină de scris electronică sau un laptop. Dacă te gândeai la profesia lui Asakawa, nu era deloc neobişnuit că avea la el o maşină de scris. Dar un video?

— Ce caută acolo?

Concluzia lui, şi anume că era un videorecorder, era consecinţa firească a informaţiei pe care o primise de la Mai. Potrivit fetei, a doua zi după moartea lui Ryuji, Asakawa intrase în apartament şi o întrebase de mai multe ori dacă nu găsise o casetă video. În ziua următoare aşezase pe scaunul pasagerului un videorecorder şi pornise la drum spre o destinaţie necunoscută. Sfârşise prin a avea un accident în timp ce se întorcea acasă, la Shinagawa. Unde se ducea cu aparatul acela? Dacă avea de gând să-l dea la reparat, era inutil să iasă pe autostradă. Existau, în mod sigur, ateliere de reparaţii şi în cartierul în care locuia. Ando a început să se enerveze. Asakawa nu plecase la drum cu un video după el fără să aibă un motiv precis.

A studiat din nou fotografiile. A găsit una în care numărul de înmatriculare al automobilului era vizibil, şi-a scos agenda şi l-a notat. Un număr de Shinagawa: WA 5287. Acel „WA” i-a dat de înţeles că era o maşină închiriată. În concluzie, nu numai că Asakawa căra după el un video, dar îşi dăduse osteneala să închirieze o maşină. De ce? Ando a încercat să se pună în locul lui Asakawa. Ce motiv ar fi avut să ia de acasă un videorecorder?

Copiere…

Nu-i venea în minte altă explicaţie. Să presupunem că A îl sună pe B şi-i spune că a făcut rost de o casetă fantastică. B vrea s-o copieze, dar A nu are decât un singur videorecorder. Dacă B îşi doreşte atât de tare o copie, singura soluţie este să meargă cu propriul lui video acasă la A.

Chiar aşa fiind… Ando şi-a lăsat bărbia în piept. *Ce legătură poate să aibă o casetă video cu cei şapte morţi?*

L-a copleşit deodată o dorinţă pe care raţiunea nu putea s-o stăpânească. Voia să pună mâna pe casetă şi, mai mult decât atât, voia să vadă ce era înregistrat pe ea. Accidentul se petrecuse lângă rampa Oi. În jurisdicţia cărei secţii de poliţie era oare zona aceea? Maşina fusese ţinută o vreme la biroul de circulaţie al secţiei locale, era sigur de asta. Dacă în ea se afla un videorecorder, cu siguranţă şi acesta era păstrat la poliţie. Din moment ce Asakawa nu era conştient şi soţia lui murise, poate că nu venise nimeni să ia aparatul, poate că se afla încă în magazia secţiei de poliţie. În calitate de medic legist, Ando avea destule relaţii la poliţie. Nu i-ar fi fost prea greu să pună mâna pe aparat.

Dar, a realizat el, înainte de toate trebuia să-l vadă pe Asakawa. Dacă reuşea să afle faptele direct din gura lui, economisea mult timp şi scutea multă alergătură. Potrivit raportului, în clipa internării bărbatul era catatonic, dar de-atunci trecuseră zece zile. Poate că îşi revenise între timp. Dacă exista o şansă de a putea vorbi cu el, indiferent cât de mică, atunci cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ştii cumva unde a fost internat Asakawa?

— La spitalul Societăţii de Ajutor Saisei din Shinagawa, dacă nu mă înşel. Kurahashi a răsfoit dosarul. Da, aşa e. Dar aici scrie că pacientul e catatonic.

— N-are importanţă, o să-i fac oricum o vizită, a spus Ando, scuturând energic din cap, ca şi cum încerca să se încurajeze singur.

8

Ando a aţipit cu obrazul lipit de geamul taxiului. Apoi bărbia i-a alunecat din mâna dreaptă, pe care şi-o sprijinea, şi capul i-a căzut înainte, lovindu-se de spătarul scaunului şoferului. În aceeaşi clipă a auzit în depărtare un sunet care semăna cu o sirenă de alarmă. S-a uitat în mod reflex la ceas. Două şi zece. Sărise într-un taxi imediat după ce ieşise din clădirea Universităţii Shuwa, şi probabil că de-atunci nu trecuseră mai mult de zece minute. Pesemne că aţipise doar câteva minute, dar avea senzaţia că se scursese o veşnicie de când adormise. Parcă trecuseră zile întregi de când Kurahashi îi arătase fotografiile de la locul accidentului. Simţindu-se ca unul care a fost trimis prin magie undeva departe de casă, Ando şi-a îndreptat spatele şi a ascultat mai atent dangătul alarmei.

Taxiul era nemişcat. Se afla pe partea stângă a unei străzi cu patru benzi, probabil pe banda pentru schimbarea direcţiei din moment ce pe toate celelalte maşinile înaintau fără întrerupere. Doar ei stăteau pe loc. S-a aplecat în faţă şi s-a uitat prin parbriz. Înainte şi la stânga se vedea o trecere peste calea ferată. Bariera era coborâtă şi luminile de avertizare clipeau. Poate că i se părea lui, dar avea impresia că ritmul luminilor şi cel al clopotului nu erau sincronizate. Intersecţia cu linia Keihin se afla cam la treizeci de metri în faţă, pe şoseaua Tokio-Yokohama, şi taxiul lui Ando aştepta să treacă un tren. Spitalul Saisei din Shinagawa, destinaţia lui, era dincolo de calea ferată. Trenul a trecut în sfârşit, îndreptându-se spre Tokio, dar bariera tot nu s-a ridicat. A început apoi să clipească săgeata de avertizare pentru alt tren, de data asta în direcţia Yokohama. Probabil că mai aveau destul de aşteptat. Şoferul taxiului se resemnase şi frunzărea un

teanc de hârtii prinse cu o agrafă de metal, notând din când în când câte ceva.

Nu e nicio grabă. Vizitele se încheie abia la ora cinci, prin urmare mai am destul timp.

Ando şi-a ridicat brusc capul, până atunci sprijinit de tetieră. Avea senzaţia că se uită cineva la el. De undeva de-afară, din apropiere, îl fixau doi ochi. Poate că s-ar fi simţit la fel dacă ar fi fost strivit între două lamele de sticlă, ca o mostră de ţesut, şi examinat la microscop. Privirea aţintită asupra lui avea ceva din concentrarea unui observator exersat. Ando s-a uitat în jur. Poate că pasagerul altei maşini îl recunoscuse şi încerca acum să-i atragă atenţia. N-a văzut însă niciun chip familiar în automobilele din apropiere, iar trotuarul era pustiu. A încercat să se convingă că imaginaţia îi juca feste, însă privirea pe care o simţise mai devreme nu dădea semne că ar abandona observaţia. S-a uitat din nou în stânga şi în dreapta. La stânga, imediat după ce se sfârşea trotuarul, se înălţa un taluz acoperit cu iarbă, paralel cu linia de tren. Ceva se mişca în umbra tulpinilor înalte. Se mişca şi încremenea, iar se mişca şi iar încremenea. Fără să-l scape o clipă din priviri, o creatură necunoscută se târa de-a lungul taluzului, într-o secvenţă de înaintări şi opriri succesive. Un şarpe. Ando s-a mirat să vadă unul tocmai acolo. Ochii lui minusculi şi strălucitori scânteiau în lumina după-amiezii de toamnă. Nu încăpea nicio îndoială că el era observatorul pe care-l simţise. Şarpele i-a trezit amintirea unei întâmplări din vremea şcolii.

Locuia în provincie, într-un orăşel înconjurat de câmpuri cultivate. Odată, când se întorcea de la şcoală – Ando îşi amintea că era o după-amiază liniştită de primăvară –, văzuse un şarpe pe un zid de beton care mărginea un canal plin cu apă. La început i se păruse că şarpele acela foarte subţire şi cenuşiu era o simplă crăpătură în zid, dar se apropiase şi remarcase corpul lui cilindric reliefat pe creasta zidului. Şi imediat cum văzuse că era un şarpe, se aplecase şi ridicase o piatră de mărimea pumnului. O cântărise în palmă de câteva ori, obişnuindu-se cu

mărimea şi greutatea ei, apoi luase poziţia clasică a unui aruncător. Punctul în care se oprise era la câţiva metri de zidul aflat de cealaltă parte a canalului. Nu trăgea prea mari speranţe că va nimeri în plin. Cu toate acestea, piatra s-a înălţat mult, pe o traiectorie arcuită, şi a căzut exact pe capul şarpelui, zdrobindu-l. Ando a strigat şi s-a dat un pas înapoi. Se afla la cel puţin patru metri depărtare, dar avea senzaţia că strivise capul şarpelui cu pumnul. Şi-a şters palma pe pantaloni de mai multe ori. Şarpele căzuse în apă, ca şi cum o forţă invizibilă l-ar fi tras acolo. Ando a făcut câţiva paşi prin iarba care creştea pe marginea canalului şi s-a aplecat în faţă, încercând să surprindă ultimele clipe ale şarpelui. A ajuns la timp ca să vadă cum se îndepărta, plutind în voia apei. În clipa aceea a simţit aceeaşi privire ca acum. Nu a şarpelui mort, ci a altuia, mult mai mare, care se ascundea în iarbă şi-i urmărea mişcările. Capul lui neted era inexpresiv, dar Ando se simţea învăluit de privirea insistentă, neclintită. Atunci s-a cutremurat de răutatea din ochii aceia. Dacă şarpele cel mic pe care-l omorâse era copilul şarpelui cel mare, în mod sigur îl aştepta o nenorocire. Şarpele cel mare îl blestemase, asta era explicaţia privirii intense. Bunica lui îi spusese de nenumărate ori că va păţi ceva îngrozitor dacă va omorî vreodată un şarpe. Căindu-se amarnic, Ando s-a rugat de şarpe, în tăcere, sperând din tot sufletul că-l va convinge că nu dorise să ucidă. Întâmplarea se petrecuse cu peste douăzeci de ani în urmă, şi totuşi Ando şi-o amintea cu o exactitate uimitoare. Blestemele şerpilor, ştia prea bine acum, erau simple superstiţii. Se îndoia că reptilele puteau să-şi recunoască măcar propriile progenituri. Şi totuşi… Alarma continua să sune. *Ajunge! Nu te mai gândi la asta!* a strigat în sinea lui. Dar îl obseda imaginea puiului de şarpe plutind încet în şanţul cu apă, cu burta albicioasă întoarsă spre cer, urmat înot de şarpele mai mare.

M-a blestemat.

Nu mai reuşea să-şi controleze gândurile. În pofida voinţei sale, avea perfect în faţa ochilor lanţul karmic al

cauzelor şi efectelor. Nu putea să scape de imaginea puiului de şarpe prins în desişul vegetaţiei care creştea pe marginea canalului, nici de priveliştea şarpelui-părinte care înotase până la el şi se încolăcise în jurul lui, amândoi plutind încetişor… Imaginea aceea i-a amintit de ADN. ADN-ul din nucleele celulelor, a realizat el brusc, arată ca doi şerpi încolăciţi unul în jurul altuia, înălţându-se ca o spirală spre cer. ADN-ul, care transmite informaţia biologică din generaţie în generaţie, la nesfârşit. O pereche de şerpi înlănţuia perpetuu omenirea.

Takanori!

Chemarea mută pe care o înălţase către fiul său era plină până la refuz de suferinţă. Îi era teamă că nu va putea să mai reziste prea mult. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat afară. Trebuia să-şi distragă singur atenţia, să întrerupă imediat lanţul de asociaţii. A văzut prin parbriz expresul Keihin, de un roşu strălucitor, trecând încet dincolo de barieră. Cum staţia Shinagawa era foarte aproape, trenul înainta la fel de încet ca un şarpe leneş. *Din nou şerpi.* Nu avea nicio cale de scăpare. A închis ochii şi a încercat iar să se gândească la altceva. O mână micuţă i-a apucat glezna, apoi a alunecat şi a dispărut în adâncul oceanului. A simţit încă o dată atingerea ei. Era blestemul şarpelui, fără îndoială. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Situaţiile erau ciudat de asemănătoare. Puiul de şarpe cu capul sfărâmat, dus de ape. Şi blestemul aruncat de şarpele-părinte, materializat douăzeci de ani mai târziu. Takanori fusese atât de aproape, dar Ando nu reuşise să-l salveze. Iunie, plaja înainte de deschiderea oficială a sezonului. El şi fiul lui plutind spre larg, ţinându-se de o saltea pneumatică. Soţia lui strigând de pe ţărm:

Taka, ai ajuns prea departe! Întoarce-te!

Dar băiatul era mult prea ocupat să se joace, să-l stropească. Chemarea mamei nu ajunsese la el.

Scumpule, ascultă-mă! Vino înapoi!

În glasul ei apăruse un accent de isterie.

Valurile erau tot mai înalte. Până şi Ando şi-a spus că venise timpul să iasă din apă. A încercat să întoarcă

salteaua spre ţărm. Chiar în clipa aceea, un val uriaş şi înspumat s-a înălţat în faţa lor şi a răsturnat instantaneu salteaua, aruncându-i pe amândoi în apă. S-a scufundat complet şi abia atunci şi-a dat seama că erau atât de departe de ţărm, încât nici măcar el nu mai atingea cu picioarele nisipul de pe fund. A început să intre în panică. Când a reuşit să scoată capul din apă, fiul lui dispăruse. Călcând apa, s-a întors de jur-împrejur şi a văzut-o pe soţia lui alergând către el, încă îmbrăcată, în acelaşi timp, o mână l-a apucat de gleznă. Mâna băiatului său. Ando a încercat disperat să plonjeze şi să-l tragă la suprafaţă, dar exact mişcarea aceea nu avea voie s-o facă. Mânuţa lui Taka a alunecat de pe glezna lui şi Ando a mai reuşit să apuce doar o şuviţă de păr.

Strigătele înnebunite ale soţiei sale pluteau deasupra valurilor. *Ştiu că-i aproape, dar nu reuşesc să ajung la el!* S-a scufundat imediat şi a început să caute orbeşte, dar n-a reuşit să găsească din nou mâna aceea micuţă. Unde fusese dusă de ape? A rămas, pentru totdeauna, doar cu şuviţa de păr încurcată în verighetă.

Bariera s-a ridicat în sfârşit. Ando plângea, încercând să-şi înăbuşe suspinele cu mâna. Şoferul taxiului îl auzise totuşi şi acum îl privea fără încetare în oglinda retrovizoare.

Vino-ţi în fire înainte să te prăbuşeşti de tot!

Una era să plângă acasă, în pat, şi cu totul altceva în văzul tuturor. Îşi dorea din tot sufletul să existe o cale, indiferent care, să-l poată aduce înapoi, aici şi acum. Deodată i-a apărut în minte chipul lui Mai Takano. Fata atacase parfeul de fructe cu un asemenea entuziasm, încât Ando era convins că la sfârşit ar fi fost în stare să lingă farfuria. Pe sub rochie purta o bluză albă şi îşi ţinea mâna stângă pe genunchi. Terminase parfeul, îşi şterse buzele cu un şerveţel şi se ridicase de pe scaun. Ando a început să înţeleagă. Singurele gânduri care-l puteau scoate din prăpastia suferinţei erau fanteziile sexuale cu Mai Takano. În aceeaşi clipă şi-a dat seama că nu se mai gândise aşa la o femeie de când îl părăsise soţia sau, mai bine zis, de

când murise fiul lui. Îşi pierduse complet dorinţa de a face dragoste.

Când a trecut peste calea ferată, taxiul a săltat de două ori în sus şi-n jos. În mintea lui Ando, trupul lui Mai Takano s-a mişcat în acelaşi ritm.

9

La Sagami Ohno, Mai Takano a coborât din trenul de pe linia Odakyu şi a ieşit în stradă, dar n-a reuşit să se hotărască imediat în ce direcţie să pornească. Cu două săptămâni în urmă făcuse acelaşi drum, în sens invers, dar între timp îşi pierduse cu desăvârşire simţul de orientare. Când se dusese la părinţii lui Ryuji pentru priveghi, se urcase într-o maşină a universităţii. De data asta, mergând pe jos în aceeaşi direcţie de la staţia de metrou, n-a apucat să străbată nici cincizeci de metri şi şi-a dat seama că nu recunoaşte nimic înjur. Nu era o experienţă nouă pentru ea. Se rătăcea de fiecare dată când încerca să ajungă într-un loc unde mai fusese doar o singură dată.

Avea numărul părinţilor lui Ryuji, aşadar ar fi fost de-ajuns să le dea un telefon, însă îi era ruşine s-o roage pe mama lui să vină acolo. S-a hotărât să se bazeze în continuare pe intuiţie. Ştia că nu mai avea mult de mers. Pe jos, era un drum de cel mult zece minute.

Deodată, în minte i-a apărut faţa lui Ando. Stabilise să ia cina cu el vinerea următoare, dar acum se întreba dacă nu cumva se pripise. Începea să-i pară rău că acceptase. Din punctul ei de vedere, Ando era prietenul lui Ryuji, un om cu care putea împărţi amintiri. Dacă l-ar convinge pe Ando să-i povestească despre anii de studenţie ai lui Ryuji, poate că ar reuşi să înţeleagă mai bine ideile impenetrabile ale profesorului. Cu alte cuvinte, trebuia să admită că hotărârea ei de a ieşi cu Ando era parţial consecinţa unor calcule raţionale. Dacă Ando ar începe să se gândească la ea aşa cum un bărbat se gândeşte la o femeie, relaţia lor ar lua o turnură neplăcută. De când începuse facultatea, Mai învăţase pe propria piele că bărbaţii şi femeile îşi doreau lucruri complet diferite. Mai voia să păstreze relaţiile la un nivel la care ea şi bărbatul ales să se poată

stimula reciproc din punct de vedere intelectual; în schimb, interesul colegilor părea să graviteze mereu în jurul părţilor ei intime. Era obligată de fiecare dată să-i respingă, dar încerca s-o facă cât mai blând cu putinţă. Aproape că nu putea să îndure suferinţa pe care le-o provoca retragerea ei. Îi trimiteau lungi scrisori cu scuze, care nu făceau altceva decât să pună sare pe rană. Sau îi telefonau şi primele cuvinte pe care le auzea erau „Ascultă, regret sincer ce s-a întâmplat ultima dată”. Nu dorea să audă scuze. Dorea, în schimb, să înveţe ceva din experienţele lor şi să devină mai înţelepţi. Dorea să vadă bărbaţi care transformau ruşinea în energie creatoare şi se angajau într-o luptă sinceră cu viaţa, îndreptându-se hotărâţi spre maturitate. Dacă măcar unul dintre ei ar fi procedat aşa, ar fi reînnodat imediat prietenia cu el. Dar nu putea fi prietenă cu oameni care refuză să crească, cu oameni al căror psihic rămânea pe vecie, fără speranţă, în stadiul copilăriei.

Ryuji fusese singurul bărbat care o angajase într-o relaţie serioasă. Nu semăna deloc cu adolescenţii care roiau în jurul ei. Schimbase cu el idei şi emoţii de o valoare inestimabilă. Dacă ar fi fost sigură că relaţia cu Ando putea să fie ca aceea cu Ryuji, ar fi acceptat şi o mie de invitaţii la cină. Dar ştia din propria ei experienţă că şansele erau infime. În Japonia, probabilitatea ca o femeie să întâlnească un bărbat independent, un bărbat într-adevăr demn de acest nume, era apropiată de zero. Cu toate acestea, nu putea să-l alunge pe Ando din minte.

Ryuji îi pomenise de el o singură dată. În toiul unei discuţii despre ingineria genetică, profesorul se îndepărtase brusc de la subiect şi aruncase într-o doară numele lui Ando.

Mai nu reuşise niciodată să priceapă pe deplin diferenţa dintre gene şi ADN. *Nu sunt, în mare, unul şi acelaşi lucru?* Ryuji se apucase să-i explice că ADN-ul este suportul chimic pe care sunt înregistrate informaţiile ereditare, în vreme ce gena este o singură unitate din volumul aproape infinit de informaţii transmise din

generaţie în generaţie. În cursul discuţiei menţionase faptul că exista deja tehnologia prin care ADN-ul putea fi împărţit în segmente, cu ajutorul enzimelor de restricţie, apoi rearanjat. Ea remarcase că acest proces era „ca un puzzle”. Ryuji fusese de acord: „Absolut, e ca şi cum ai compune un puzzle sau ai descifra un cod”. Din acel punct, discuţia a luat-o razna, până când Ryuji s-a apucat să-i povestească o întâmplare din vremea studenţiei.

După ce Ryuji aflase că bazele tehnologiei de manipulare a ADN-ului implicau şi decodificarea, în timpul liber începuse să se joace de-a decriptarea cu colegii lui din facultate. Anecdota pe care i-o povestise despre aceste jocuri era interesantă. Mulţi studenţi erau fascinaţi de biologia moleculară, aşa că n-a trecut mult şi Ryuji a recrutat cam zece parteneri pentru jocurile lui. Regulile erau simple. Unul dintre ei compunea un mesaj cifrat, iar ceilalţi aveau la dispoziţie un anumit număr de zile pentru a sparge cifrul. Câştiga, evident, primul care reuşea. Jocul le punea la încercare cunoştinţele de matematică şi logică, dar le cerea şi o scânteie de inspiraţie. Toţi erau pasionaţi.

Codurile erau mai mult sau mai puţin dificile, în funcţie de priceperea autorului, însă Ryuji le rezolva aproape pe toate. Pe de altă parte, un singur student reuşise să spargă un cod de-al lui: Mitsuo Ando. Ryuji i-a povestit lui Mai că a fost de-a dreptul şocat când Ando a reuşit să-i descifreze codul.

M-au trecut fiori. Parcă îmi citise gândurile.

Aşa ajunsese numele lui Mitsuo Ando să-i facă o impresie puternică lui Mai. Tot aşa se explica şi de ce fusese atât de uimită când poliţistul i-l prezentase pe Ando la morgă. Nu putea fi decât *acel* Ando, în fond, chiar se prezentase ca un vechi prieten al lui Ryuji. Ştiind că Ando era singurul care reuşise vreodată să descifreze mesajele codate ale lui Ryuji, Mai se gândise că poate avea încredere în el. Cu alte cuvinte, era convinsă că talentul lui în mânuirea bisturiului era la fel de mare, deci avea să afle cu uşurinţă cauza morţii profesorului.

Fata se afla încă sub influenţa cuvintelor rostite de un

om care murise cu două săptămâni în urmă. Dacă Ryuji nu i-ar fi pomenit de Ando, probabil că n-ar fi sunat niciodată la morgă pentru a afla care fusese cauza morţii şi nici n-ar fi acceptat să se întâlnească din nou cu legistul în campusul universităţii. În mod sigur nu şi-ar fi făcut planuri să ia cina cu el. Dar câteva cuvinte aruncate din întâmplare o legaseră în mod subtil de acel om.

Mai a părăsit strada principală şi a intrat într-un labirint de străduţe rezidenţiale. Pe una a văzut firma unui magazin non-stop şi a recunoscut-o imediat. Mai departe cunoştea drumul. Ca să ajungă la casa părinţilor lui Ryuji trebuia să treacă de magazin şi să meargă drept înainte. Pe măsură ce amintirile vechi de două săptămâni îi reveneau în memorie, Mai a iuţit pasul.

Era o casă care nu ieşea deloc în evidenţă, construită pe un teren de nici cincizeci de metri pătraţi. Îşi amintea, din noaptea priveghiului, că la parter era o sufragerie destul de mare şi alături o cameră mică, mobilată în stil japonez.

Nici n-a apucat bine să apese pe butonul soneriei că mama lui Ryuji a deschis uşa. O aşteptase cu nerăbdare pe Mai şi a condus-o imediat la etaj, în camera în care locuise fiul ei din şcoala primară până în primul an de facultate. Ryuji plecase de acasă când era în anul doi, deşi putea foarte bine să facă naveta. Închinase o cămăruţă lângă universitate şi mai folosea vechea lui cameră din casa părintească doar pentru studiu, când venea în vizită.

Doamna Takayama a pus pe jos o farfurie cu prăjiturele şi o ceaşcă cu cafea şi a ieşit. Urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta încet pe coridor, cu capul plecat, Mai s-a simţit înduioşată de durerea profundă a femeii care-şi pierduse fiul.

Rămasă singură, a studiat pentru prima dată în voie încăperea. Era decorată în stil japonez, cu podeaua acoperită de rogojini. În colţul în care se afla biroul era aşternut un covoraş. Pereţii erau şi ei acoperiţi cu rafturi pentru cărţi, dar numai partea superioară a acestora era vizibilă. Jumătatea de jos a rafturilor se pierdea în spatele unui talmeş-balmeş de cutii de carton şi de aparate aşezate

claie peste grămadă pe podea. A numărat repede cutiile: douăzeci şi şapte. În ele erau toate lucrurile adunate din apartamentul lui Ryuji din Nakano. Cele mai mari piese de mobilier – patul, biroul şi altele – fuseseră deja date. Cutiile păreau să fie pline cu cărţi.

Mai a oftat, apoi s-a aşezat pe jos şi a sorbit din cafea. Încercase deja să se împace cu ideea că era posibil să nu găsească niciodată ce căuta. Chiar dacă se aflau acolo, era un adevărat tur de forţă să găsească câteva foi de hârtie printre toate celelalte lucruri. Poate că paginile cu pricina nici măcar nu erau în cutii.

Cele douăzeci şi şapte de cutii erau sigilate cu bandă adezivă. Şi-a scos haina, şi-a suflecat mânecile şi a deschis-o pe cea mai apropiată. Cărţi, ediţii de buzunar. A scos câteva şi una dintre ele s-a dovedit a fi un cadou pe care i-l făcuse chiar ea. A copleşit-o dorul de Ryuji. Cartea mai păstra încă mirosul apartamentului din Nakano.

Nu e momentul să te laşi copleşită de sentimente.

Şi-a stăpânit lacrimile, apoi s-a întors la lucru şi a scos tot ce era în cutie. A ajuns la fund, dar nici urmă de hârtii. S-a oprit şi a încercat să ghicească cu ce alte hârtii puteau fi asociate paginile. Poate erau împreună cu tratatele pe care le folosise ca bibliografie, poate într-un dosar în care ţinea şi alte lucrări ştiinţifice. S-a apucat să desigileze toate cutiile.

Transpirase şi bluza i se lipise de spate. Sarcina aparent simplă de a scoate cărţile din cutii şi de a le pune la loc s-a dovedit uimitor de dificilă din punct de vedere fizic. După ce a terminat a treia cutie, a luat o pauză şi câteva clipe a fost tentată să rescrie ea însăşi paginile lipsă. Teoria provocatoare a lui Ryuji din domeniul logicii simbolice fusese deja publicată în revistele de specialitate, e drept, în foileton. Lucrarea de faţă nu era însă nici pe departe la fel de ezoterică. Ryuji scrisese în acelaşi timp un studiu de mari dimensiuni destinat publicului larg, în care trata ştiinţele în general şi logica în particular în contextul problemelor sociale. Ceea ce spunea acolo era destul de accesibil. De fapt, şi această lucrare apăruse în foileton

într-o revistă lunară cunoscută, publicată de o mare editură. Ea se implicase de la bun început în acest proiect, oferindu-se să transcrie pe curat manuscrisele lui Ryuji. Participase până şi la întâlnirile cu editorul. Prin urmare, simţea că stăpâneşte destul de bine logica argumentaţiei lui Ryuji, şi chiar stilul lui literar. Dacă lipsea doar o pagină sau două, era convinsă că ar putea să umple golul fără a risca să dezechilibreze lucrarea.

Dar numai dacă mă asigur că lipseşte o singură pagină.

Probabil că până la urmă va ceda tentaţiei. Fiecare fragment publicat avea în medie patruzeci de pagini de manuscris – doar în medie. Mai precis, între treizeci şi şapte şi maximum patruzeci şi trei de pagini. Acesta era al doisprezecelea şi ultimul fragment, iar ea habar n-avea câte pagini apucase Ryuji să scrie. În consecinţă, nu putea să afle câte pagini lipseau. După ce plecase pe furiş de la priveghi ca să pună manuscrisul în ordine, găsise partea finală – treizeci şi opt de pagini scrise de mână. Ultima pagină avea numărul 38 şi toate celelalte erau numerotate consecutiv, aşadar la început nu observase că manuscrisul era incomplet. Din cauza înmormântării şi a stării ei sufleteşti, nu se mai aşezase la masa de lucru pentru a transcrie lucrarea. Când în fine se liniştise şi se apucase să citească textul, îşi dăduse seama că termenul-limită de predare era periculos de apropiat. Abia atunci realizase că exista o lacună între ultimele două pagini. Dacă ţinea cont doar de numerotare, totul părea în regulă: pagina 37 era urmată de pagina 38. Lipsea totuşi ceva important. De fapt, lipsea chiar concluzia. Fără ea, argumentaţia era inutilă. Ultimele două rânduri de pe pagina 37 erau tăiate cu pixul şi alături era desenată o săgeată cu vârful îndreptat spre marginea foii. Pe pagina următoare nu fusese însă adăugat nimic. Se văzuse obligată să conchidă că Ryuji făcuse într-adevăr o completare, dar că aceasta dispăruse.

Simţind că păleşte, citise de câteva ori toată lucrarea, de la primul până la ultimul rând. Cu cât o citea de mai multe ori, cu atât era mai convinsă că lipsea ceva la sfârşit. Firul

argumentaţiei, reluat şi aprofundat în fiecare fragment publicat, se oprea brusc cu aceste cuvinte: „Totuşi, chiar din acest motiv…” Era promisiunea unei antiteze, dar fraza fusese retezată după cinci cuvinte. Pe măsură ce aprofunda stilul de gândire al profesorului, era din ce în ce mai sigură că dispăruse un pasaj extrem de important, poate chiar unul de câteva pagini. Şi toată lucrarea, douăsprezece fragmente care însumau cinci sute de pagini, era deja inclusă în planul editorului şi trebuia să apară în volum. Iată cu ce se confrunta. Era o problemă serioasă.

Prin urmare, vorbise imediat cu părinţii lui Ryuji şi le explicase în ce situaţie se afla. La două sau trei zile după înmormântare, goliseră apartamentul fiului lor şi mutaseră toate cărţile şi obiectele personale în vechea lui cameră de acasă. Dacă paginile lipsă s-au amestecat din greşeală cu alte hârtii, în mod sigur se află în camera lui, le-a explicat Mai bătrânilor. Avea nevoie de acordul lor pentru a căuta în lucrurile lui Ryuji.

Dar acum, faţă în faţă cu mormanul de cutii, simţea că e gata să izbucnească în lacrimi.

O, de ce a trebuit să pleci aşa?

Şi totuşi, ce conştiinţă profesională desăvârşită, să mori imediat după ce termini un manuscris. Gândul acesta era insuportabil.

Vreau să vii aici în clipa asta şi să-mi spui ce s-a întâmplat cu paginile care lipsesc!

A întins mâna spre cafea, care între timp se răcise. Dacă ar fi citit din timp manuscrisul, n-ar fi fost acum în încurcătura asta. Oricât ar fi regretat, tot i se părea că nu e destul. Dacă nu găsea până la urmă paginile, nu avea altă soluţie decât să le rescrie cu mâna ei. Inima i s-a strâns de teamă la gândul că risca să se îndepărteze mult de la linia trasată de Ryuji. Era, oricum, o mare îndrăzneală din partea ei. Sigur, se înscrisese deja la masterat, dar o fată abia trecută de douăzeci de ani să redacteze concluzia ultimei lucrări a unui logician de la care lumea academică aştepta numai realizări de

excepţie…

Nu pot să fac asta.

Repetându-şi în sinea ei că trebuia doar să găsească hârtiile, a deschis următoarea cutie.

După ora patru, camera – care avea fereastra orientată spre est – a început să se întunece. A aprins lumina. Era noiembrie şi ziua se scurtase simţitor, dar încă nu venise frigul. Mai s-a ridicat şi a tras perdelele. De câtva timp o deranja senzaţia ciudată că o priveşte cineva de-afară.

Brusc, a devenit conştientă că aude bătaia propriei sale inimi. Pieptul îi bubuia. S-a oprit şi a rămas încremenită, cu un genunchi ridicat, aplecată în spate, aşteptând ca palpitaţiile să dispară. Nu i se mai întâmplase aşa ceva. Şi-a lipit palma de partea stângă a pieptului şi a încercat să-şi dea seama de ce era neliniştită. Era oare vinovăţia că nu reuşea să găsească paginile din lucrarea profesorului? Nu, nu era asta. În cameră se ascundea *ceva.* Cu un minut în urmă crezuse că acel ceva se afla afară, că o privea, dar acum era sigură că se înşelase. Se aştepta ca dintr-o clipă în alta o pisică sau vreun alt animal să ţâşnească din spatele vreunei cutii.

A simţit o adiere rece la ceafă şi pe gât. O privire sfredelitoare. S-a răsucit. Şi-a văzut pardesiul roz aruncat pe o cutie, acolo unde-l lăsase când se apucase să caute hârtiile. Spaţiile minuscule dintre fibrele ţesăturii păreau nişte ochi strălucitori ce reflectau lumina becului. A ridicat haina şi sub ea a descoperit un videorecorder.

Aparatul negru ca tăciunele fusese pus peste cutie, cu cablurile înfăşurate în jurul lui. Era, fără îndoială, cel din apartamentul lui Ryuji. În cameră nu se afla niciun televizor.

A întins mâna şi a atins cu grijă una dintre muchiile aparatului. Cablurile groase erau înfăşurate pe mijloc, iar aparatul stătea în echilibru pe ele, ca un balansoar.

Eu am aruncat haina aici?

Nu reuşea să-şi amintească, dar fireşte că era singura explicaţie posibilă. Înainte să deschidă cutiile, îşi scosese pardesiul şi-l aruncase la întâmplare, peste aparat. Atâta

tot.

S-a uitat fix la aparat aproape un minut. Toate gândurile negre şi grijile despre paginile lipsă s-au şters treptat din mintea ei. În locul lor au apărut semne de întrebare.

Nu uitase nicio clipă ce o întrebase Kazuyuki Asakawa a doua zi după moartea lui Ryuji: „Nu ti-a spus nimic în ultimele lui clipe? Nu ţi-a transmis ultima lui dorinţă? N-a pomenit nimic despre o casetă video?”

A desfăşurat încet cablurile. Cu ştecărul în mână, s-a uitat prin cameră după o priză. Sub birou era un prelungitor. A băgat ştecărul în el. Pe afişajul aparatului au clipit patru zerouri, pulsând ca inima unui mort readus la viaţă. Şi-a mişcat mâna de câteva ori prin faţa butoanelor, cu degetul arătător întins. Nu reuşea să se hotărască. O voce interioară îi şoptea să nu facă nimic. A apăsat totuşi pe *eject.* Un motoraş a bâzâit, uşiţa s-a deschis şi a apărut o casetă. Pe latura ei exterioară era lipită o etichetă, pe care scria:

Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis jr. / 1989

Aşa cum ieşise din aparat, caseta părea o limbă mare. Aparatul însuşi parcă era un copil obraznic care îi făcea cu ochiul şi se strâmba la ea.

Mai Takano a apucat strâns limba aceea neagră şi a tras-o afară.

10

Când aproape ajunsese la spital, taxiul în care se afla Ando a fost depăşit de o ambulanţă cu sirena urlând. Erau pe o stradă îngustă, cu sens unic şi plină de magazine, iar şoferul a fost obligat să strecoare maşina între două dube de aprovizionare parcate lângă bordură. Cum nu părea prea uşor s-o scoată de acolo, Ando s-a hotărât pe loc să coboare şi să meargă pe jos. Clădirea cu unsprezece etaje a spitalului domina strada, la doar doi paşi de acolo. I-ar fi luat mult mai puţin timp să meargă pe jos.

În timp ce mergea pe aleea ce ducea la intrarea principală, a văzut ambulanţa care tocmai trecuse pe lângă taxi parcând în spaţiul dintre aripa veche şi cea nouă. Salvarea străbătuse atât de încet străduţele înguste, încât ajunsese în acelaşi timp cu el, care mersese pe jos.

Sirena a tăcut, dar girofarul a rămas aprins, aruncând pete de lumină roşie pe zidurile spitalului. Zgomotul a fost absorbit de cerul albastru, perfect senin, iar liniştea a format o zonă circulară în jurul ambulanţei, ca un halou de lumină în jurul unei lămpi. Ca să intre, trebuia să treacă pe lângă maşină. Luminile roşii au încetat în cele din urmă să se rotească şi ultimele ecouri ale sirenei s-au pierdut în văzduh. Aerul era greu de aşteptare. Uşile din spate ale maşinii se puteau deschide dintr-o clipă în alta, scuipând afară echipa de infirmieri şi targa – dar nu s-a întâmplat nimic. Ando a rămas pe loc. Au trecut zece secunde, douăzeci, dar uşile nu s-au deschis. Tăcerea era palpabilă. Treizeci de secunde. Aerul parcă îngheţase. N-a apărut nimeni.

Ando s-a smuls din transă, reluându-şi drumul spre intrare. Deodată, uşile ambulanţei s-au căscat larg. Un infirmier a sărit afară şi i-a ajutat pe colegii lui din maşină să coboare o targa. Lui Ando puţin îi păsa de motivul care-i

împiedicase să scoată bolnavul imediat după oprire: indivizii erau prea lenţi. Acum ţineau targa înclinată şi faţa lui a fost pentru o clipă la acelaşi nivel cu a bolnavului, acoperită cu o mască de oxigen. Privirile lor s-au întâlnit. Omul s-a răsucit brusc spre Ando, dar s-a oprit la fel de brusc. Ochii lui erau lipsiţi de viaţă. Salvarea îl luase când era deja într-o stare foarte gravă, iar în clipa când se răsucise spre el îşi dăduse sufletul. De-a lungul anilor Ando văzuse nenumăraţi morţi, dar nu se întâlnise niciodată cu moartea aşa, din întâmplare. Luând-o drept un semn rău prevestitor, şi-a ferit privirea. În fond, se comporta la fel ca Miyashita cu astrologia lui. Mai întâi şarpele de pe malul canalului, apoi întâlnirea asta întâmplătoare cu moartea. În ultima vreme, căutase un sens într-o mulţime de evenimente neînsemnate. Îi lua mereu în râs pe colegii care credeau în prevestiri şi noroc, dar acum, iată, devenise unul dintre ei.

Shinagawa Saisei era un spital de medicină generală administrat de Universitatea Shuwa, iar cel cu care urma să vorbească, doctorul Wada, era de fapt cadru universitar. Se pare că superiorul lui ierarhic, Kurahashi, îl contactase deja. Nici n-a apucat bine Ando să spună care era motivul vizitei că a şi fost condus într-o cameră din aripa de vest, la etajul al şaptelea.

Ando s-a uitat la Asakawa, care zăcea apatic pe pat, şi şi-a amintit pe loc ochii bolnavului din ambulanţă. Ochii lui Asakawa aveau acelaşi aspect: erau ochii unui mort.

Ziaristul stătea perfect nemişcat, cu faţa în sus şi cu două perfuzii înfipte în braţe. Ando habar n-avea cum arăta omul înainte să fie adus aici, însă bănuia că nefericitul ajunsese la jumătate din greutatea lui normală. Avea obrajii supţi şi barba aproape albă.

S-a oprit la capul patului şi a spus cu blândeţe:

— Domnule Asakawa…

Niciun răspuns. S-a gândit să-i pună mâna pe umăr, dar a ezitat şi s-a întors să ceară permisiunea doctorului Wada. Doctorul i-a făcut semn că nu era nicio problemă, aşa că şi-a lăsat mâna pe umărul lui Asakawa. A simţit prin halat că

pielea bolnavului îşi pierduse elasticitatea. A simţit şi suprafaţa dură a omoplatului, şi şi-a retras mâna fără să vrea. Nicio reacţie.

Îndepărtându-se de pat, Ando s-a întors cu faţa la Wada şi l-a întrebat:

— A fost tot timpul în starea asta?

— Da, i-a răspuns sec doctorul.

Asakawa fusese adus direct de la locul accidentului, la 21 octombrie, ceea ce însemna că timp de cincisprezece zile nu vorbise, nu strigase, nu zâmbise, nu se înfuriase, nu mâncase, nu urinase şi nu-şi golise intestinele în mod conştient.

— Care credeţi că e cauza, doctore? a întrebat Ando pe un ton de o politeţe cam exagerată.

— La început, am presupus că a suferit un traumatism cerebral, dar analizele n-au arătat nimic suspect. Bănuim că e vorba de o cauză psihică.

— Stare de şoc?

— Foarte probabil.

Pesemne că şocul provocat de pierderea simultană a soţiei şi fiicei sale zdrobise mintea lui Asakawa. Dar Ando a început să se întrebe dacă asta era într-adevăr singura cauză. Avea în minte o imagine surprinzător de limpede a clipei accidentului, poate din cauză că văzuse fotografiile făcute la faţa locului. Şi de fiecare dată când rememora scena, privirea lui era atrasă de scaunul din dreapta şoferului şi de videorecorderul rămas acolo. În imaginaţia lui, aparatul căpătase dimensiuni impunătoare. De ce luase ziaristul în maşină un video? Unde se ducea cu el? Dacă omul ar fi putut să-i explice…

Ando a tras un taburet lângă căpătâiul patului şi s-a aşezat. S-a uitat o vreme la profilul lui Asakawa, încercând să ghicească în ce tărâm al viselor se rătăcise bietul om. În care lume e mai bine să trăieşti, s-a întrebat el, în cea reală sau în cea iluzorie? Probabil că, în lumea viselor, soţia şi fetiţa lui Asakawa erau nevătămate. În chiar clipa asta bărbatul îşi ţinea poate fiica pe genunchi şi se juca cu ea.

— Domnule Asakawa, a repetat Ando, cu toată compasiunea pe care putea s-o adune un om care suferise aceeaşi pierdere.

Din moment ce Asakawa fusese coleg de liceu cu Ryuji, era cu doi ani mai mic decât Ando. Oricine l-ar fi privit acum nu i-ar fi dat mai puţin de şaizeci de ani. Ce provocase o asemenea schimbare? Tristeţea accelerează îmbătrânirea. De pildă, Ando era conştient că el însuşi îmbătrânise rapid în ultimul an. Înainte i se spunea adesea că nu-şi arată vârsta, dar în ultima vreme oamenii îl credeau mai bătrân decât era de fapt.

— Domnule Asakawa, a zis el din nou.

Wada n-a mai suportat:

— Nu cred că vă aude.

Era adevărat. Ar fi putut să-l strige la nesfârşit, n-ar fi obţinut nicio reacţie. A renunţat şi s-a ridicat în picioare.

— O să-şi revină?

— Cerul ştie, a zis Wada ridicându-şi braţele.

Starea pacienţilor cu simptomele lui Asakawa se putea îmbunătăţi sau înrăutăţi fără niciun semn prevestitor. Medicina nu era în stare să prevadă evoluţia unor cazuri de genul acesta.

— Vă rog să mă anunţaţi dacă survine vreo schimbare.

— Desigur.

N-avea niciun rost să mai zăbovească acolo. Au ieşit împreună din rezervă. În pragul uşii, Ando s-a oprit şi i-a aruncat o ultimă privire lui Asakawa. N-a observat nici cea mai mică schimbare. Ziaristul se uita fix la tavan.

11

Mai a înclinat spătarul cât a putut de mult, apoi s-a întins pe spate şi a rămas aşa, uitându-se la tavan. Făcea asta de fiecare dată când ajungea într-un impas. Aşa cum stătea acum, cu spatele arcuit şi cu capul în jos, putea să citească titlurile cărţilor de pe rafturile din spatele ei. Fără să-i pese că părul ei, încă ud, atârna pe covor, a închis ochii şi a rămas o vreme în poziţia aceea incomodă.

Garsoniera ei, inclusiv baia şi chicineta, avea mai puţin de douăzeci de metri pătraţi. Un perete întreg era acoperit de bibliotecă, iar spaţiul rămas era insuficient pentru un pat şi un birou. Seara, ca să-şi poată întinde salteaua, împingea într-un colţ măsuţa joasă pe care o folosea în loc de birou. Fusese obligată să renunţe la spaţiu, altfel nu şi-ar fi putut permite o locuinţă lângă campusul universitar doar din banii pe care-i primea de acasă şi din ce câştiga cu meditaţiile. Cele trei condiţii esenţiale pe care şi le impusese erau să fie aproape de universitate, să aibă propria ei baie şi să fie cât de cât liniştită. Chiria consuma aproape jumătate din venitul ei lunar, dar, chiar şi aşa, era mulţumită de soluţia asta. Ştia foarte bine că, dacă s-ar fi mutat ceva mai departe, ar fi avut mai mult spaţiu, dar nu avea intenţia să plece de-acolo. De fapt, i se părea foarte comod să stea la măsuţa ei, în mijlocul camerei, şi să poată lua orice obiect doar întinzând braţul.

Cu ochii închişi, pe pipăite, a găsit CD player-ul şi l-a pornit. Îi plăcea melodia aceea. Bătea cu palmele pe coapse ritmul muzicii. În gimnaziu şi în liceu făcuse parte din echipa de atletism, era bună la sprint, şi picioarele îi erau încă puternice. Şi-a reglat respiraţia până când pieptul a început să se ridice şi să se lase în ritmul muzicii, sub bluza de pijama înflorată. Îşi dilata nările în acelaşi ritm, rugându-se pentru o inspiraţie bruscă. Gândul că

trebuia să încheie manuscrisul chiar în noaptea aceea o împiedica să se concentreze.

Îşi dăduse întâlnire cu Kimura, editorul lui Ryuji, a doua zi după-amiază. Tot atunci trebuia să-i predea o copie corectată a ultimei părţi a lucrării, iar ea încă nu avea idee cum să o termine. Nu găsise paginile lipsă în casa părinţilor lui Ryuji şi nu mai avea timp să le caute în altă parte. Începuse chiar să se întrebe dacă într-adevăr lipsea ceva din lucrare. Poate că Ryuji avusese intenţia să completeze manuscrisul mai târziu, însă murise înainte să poată face asta. Dacă acesta era adevărul, trebuia să-şi adune puterile şi să se concentreze asupra unei încheieri demne de restul lucrării.

Dar trecuse foarte mult timp şi ea nu-şi găsea cuvintele. Nu scrisese nici măcar un rând. Făcuse un duş ca să-şi limpezească mintea, şi totuşi stiloul nu reuşea să producă niciun rând. De fapt scrisese câte ceva, dar de fiecare dată mototolise foaia şi o aruncase la coş.

Deodată a avut o revelaţie. A deschis ochii. *Nu ajungi nicăieri pentru că încerci să adaugi ceva.*

Se chinuise atâta timp pentru că încercase să umple cu propriile ei cuvinte golul de la sfârşitul cărţii, dar era de aşteptat că nu va reuşi să ghicească unde ar fi adăugat Ryuji un rând sau o idee. Sărea de la o idee la alta chiar şi în zilele lui cele mai bune. Prin urmare, tot ce putea să facă era să elimine pasajele dinainte şi de după partea lipsă, pentru a încheia lucrarea.

S-a ridicat şi a fixat spătarul scaunului în poziţie aproape verticală. Cât de proastă fusese. E mult mai uşor să ştergi decât să adaugi. Probabil că însuşi Ryuji ar fi ales aceeaşi soluţie, chiar dacă asta ar fi însemnat să renunţe la unele dintre ideile sale. Dar era de departe mai bine aşa decât să rişte să-i distorsioneze ideile până ar fi ajuns de nerecunoscut.

Acum, după ce găsise soluţia, Mai se simţea mai relaxată. Ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice să se liniştească, caseta video i-a atras iar atenţia. O luase de la părinţii lui Ryuji fără să le spună. Încă de când o găsise

acolo ardea de curiozitate să afle ce era pe bandă. Dar, în ciuda faptului că în cameră era un video, nu găsise niciun televizor. Nu putea să vadă înregistrarea decât dacă lua caseta acasă. La început intenţionase să le ceară permisiunea s-o împrumute, dar când, în cele din urmă, se hotărâse să plece, toate formulele pe care şi le pregătise în minte dispăruseră brusc. Nu mai ştia cum să abordeze subiectul.

Scuzaţi-mă, dar caseta asta video mă interesează foarte mult. Vă supăraţi dacă o împrumut puţin?

Ce formulă vagă. Apropo, ce înseamnă „te interesează”? Dacă i-ar fi cerut explicaţii, n-ar fi ştiut ce să le spună. Aşa că, până la urmă, plecase cu caseta în geantă.

Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. / 1989. Probabil că înregistrase muzică, pur şi simplu. Caseta însăşi era absolut banală. Şi totuşi ea o luase. Nici măcar nu-şi amintea când o scosese din geantă. Şi uite-o, aşezată pe combina ei TV-video cu ecran de paisprezece ţoli, parcă invitând-o. Până şi în camera lui Ryuji, când se afla în video, în cutia aceea mecanică, caseta o atrăsese într-un anumit fel. Acum, scoasă din cutia ei, expusă privirii, i se părea că are puterea s-o absoarbă, ca o gaură neagră.

Titlul nu prea se potrivea cu gusturile muzicale ale lui Ryuji. De fapt, din câte ştia, Ryuji nu asculta muzică aproape deloc. Când asculta totuşi, prefera piese clasice mai uşoare. În orice caz, scrisul de pe etichetă demonstra limpede că nu fusese caseta lui Ryuji. Altcineva făcuse înregistrarea. Într-un fel sau altul, caseta ajunsese în apartamentul lui Ryuji din Nakano Est. Acum se afla în garsoniera lui Mai.

Fără să se ridice de pe scaun, Mai a întins mâna **şi** a introdus caseta în combină. Aparatul s-a aprins automat. A selectat canalul video **şi** a apăsat pe *Play.*

Când rolele au început să se învârtească, s-a auzit un zgomot uşor şi Mai a apăsat repede pe *Pause.* Şi dacă pe casetă era o înregistrare pe care n-ar fi trebuit s-o vadă nimeni? A ezitat. Ştia bine că, odată ce ai văzut anumite imagini, îţi rămân întipărite în memorie **şi** nu mai ai cum

să le ştergi de-acolo, nu te mai poţi întoarce la starea de puritate iniţială. Poate că ar trebui să se oprească totuşi, înainte de a fi prea târziu. Dar dubiile n-au reuşit până la urmă să-i alunge curiozitatea şi a apăsat iar pe butonul de pauză.

S-a auzit un fâșâit electrostatic şi imaginea de pe ecran a tremurat. O secundă mai târziu, ecranul s-a făcut negru ca smoala, ca şi cum televizorul s-ar fi umplut cu tuş. Acum nu mai putea da înapoi. S-a pregătit sufleteşte. Scenele pe care le-a văzut apoi nu aveau nicio legătură cu titlul casetei şi n-a reuşit să le înţeleagă semnificaţia.

Imediat după ce caseta s-a terminat, lui Mai i s-a făcut rău şi a alergat la baie. Pe la mijlocul înregistrării avusese intenţia să renunţe, dar puterea imaginilor era irezistibilă. Privise până la sfârşit. Ba nu, era mai potrivit să spună că fusese obligată să privească. Pur şi simplu nu reuşise să apese pe *Stop.*

Era lac de sudoare şi tremura. A simţit cum ceva îşi croia drum din stomacul ei, în sus, pe gât. Era mai degrabă dezgustată decât înfricoşată – ceva se cuibărise în ea, se cuibărise adânc. Ştia că trebuie să scape de acel ceva. Şi-a băgat două degete în gură, dar n-a izbutit să vomite mare lucru. Când a simţit gustul amar al fierii s-a înecat şi lacrimile i-au ţâşnit din ochi. Uitându-se de jur-împrejur cu o privire inexpresivă şi neajutorată, a căzut în genunchi. O vreme a ascultat cum acel ceva dinăuntrul ei o distrugea, apoi conştiinţa i s-a retras departe, foarte departe.

Partea a doua
DISPARIŢIA

1

Trecuseră cincisprezece minute de la ora stabilită pentru întâlnire şi Ando începea să fie neliniştit. Şi-a scos agenda şi a verificat din nou data şi locul.

Datele erau corecte: vineri, 9 noiembrie, ora 6 după-amiază, în faţa statuii Moai de la ieşirea dinspre vest a staţiei Shibuya. *Cina cu Mai.* Nu greşise.

Ando s-a aruncat în şuvoiul de trecători şi a făcut repede turul complet al zonei. De fiecare dată când vedea o femeie cam de aceeaşi vârstă cu Mai, se uita la faţa ei, dar mereu era altcineva. Trecuse deja o jumătate de oră. Gândindu-se că poate fata uitase, Ando a sunat-o de la un telefon public. A lăsat telefonul să sune de şase sau şapte ori, imaginându-şi cum ricoşau ecourile soneriei în pereţii garsonierei strâmte.

E într-adevăr minusculă, spusese ea. *Mai puţin de cinci rogojini.*

Telefonul a sunat a zecea oară. În mod sigur nu era acasă. Şi-a îndepărtat receptorul de ureche. Fără îndoială că întârziase din cauză că i se întâmplase ceva. Probabil că era pe drum acum. Cel puţin asta spera când a închis telefonul.

Fără să vrea, se uita mereu la ceas. Trecuse aproape o oră.

La şapte renunţ.

Se scursese atât de mult timp de la ultima lui întâlnire cu o femeie, încât nici măcar nu mai ştia dacă era cazul să aştepte în continuare. Dacă se gândea mai bine, nu fusese niciodată lăsat să aştepte. Soţia lui era foarte punctuală la întâlniri. El mai întârzia uneori, dar ea niciodată.

O vreme a încercat să-şi amintească toate ocaziile când el îi aşteptase pe alţii şi, fără să-şi dea seama, ora şapte a venit şi a trecut. Dar Ando nu reuşea să se hotărască să

plece. Atâta vreme cât mai avea o urmă de speranţă, nu putea să renunţe. Îşi tot repeta în gând: „Încă cinci minute…” Toată săptămâna se gândise la întâlnirea asta. Nu putea să abandoneze tocmai acum.

În cele din urmă, Ando a aşteptat în faţa staţiei Shibuya o oră şi treizeci şi trei de minute, dar Mai n-a venit.

A intrat în holul hotelului şi s-a dus direct la recepţie, să întrebe unde avea loc petrecerea de rămas-bun. Despărţirea de Funakoshi. Acum, după ce Mai îi făcuse figura, nu mai avea niciun motiv să nu meargă la petrecere. În plus, după ce aşteptase atâta timp în aerul rece al serii şi în mijlocul unei mulţimi de tineri, pur şi simplu nu suporta gândul de a se întoarce în apartamentul lui gol. Căutând o idee pentru a-şi salva seara, îi venise inspiraţia să se ducă totuşi la petrecere. Nu i-ar fi stricat să stea la taclale cu vechii lui prieteni, mai ales că trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta.

Etapa oficială a adunării tocmai se încheiase, iar invitaţii se separaseră în grupuri de trei-patru inşi pentru a lua cu asalt barurile. Aşa se întâmpla de fiecare dată. Profesorii plecau acasă după festivitatea oficială, lăsându-i pe universitarii tineri să vorbească liber în timpul partidei de excese de după. Ando nimerise la ţanc, ajunsese exact la timp pentru a se alătura unuia dintre grupuri.

Miyashita a fost primul care l-a văzut. A venit repede la el şi i-a pus o mână pe umăr.

— Credeam că ai o întâlnire…

— A, mi-a tras clapa, a zis Ando, încercând să pară cât mai nepăsător.

— Îmi pare rău. Hai, vino aici o clipă.

Miyashita l-a apucat de mânecă şi l-a condus într-un colţişor liber de lângă uşă. Nu părea prea interesat să aprofundeze păţania lui Ando.

— Ce s-a întâmplat?

Ceva nu era în regulă.

Înainte ca Miyashita să apuce să-i răspundă, profesorul Yasukawa de la Medicină Internă a trecut pe lângă ei.

Miyashita i-a şoptit lui Ando:

— Vii cu noi la băut, nu-i aşa?

— De-asta am venit aici.

— Perfect. Îţi spun mai târziu.

Apoi Miyashita a plecat să-l linguşească pe Yasukawa. În calitatea lui de organizator, i-a mulţumit profesorului pentru prezenţa lui acolo. Era numai zâmbete şi glume, iar faţa lui rubicondă strălucea ca o lună plină. Ando n-a avut încotro şi a trebuit să admire măiestria cu care prietenul lui reuşea să intre în graţiile tuturor profesorilor universitari. Oricine altcineva în locul lui s-ar fi comportat la fel, ar fi fost imediat etichetat drept servil, dar Miyashita ştia cum s-o scoată la capăt.

Ando a rămas lângă uşă, aşteptând ca Miyashita să-şi încheie discuţia cu Yasukawa. Între timp, mai mulţi cunoscuţi au trecut pe lângă el, dar niciunul nu i-a oferit mai mult decât un salut. Nimeni nu avea chef să se oprească şi să stea de vorbă cu el.

Cercul lui de prieteni se micşorase considerabil de când îşi pierduse fiul. Cu toate acestea, nu le purta nicio urmă de ranchiună celor care se îndepărtaseră de el. Ştia că vina îi aparţine doar lui. Imediat după tragicul eveniment, toţi se înghesuiseră în jurul lui, oferindu-i ajutor şi consolare, dar Ando nu fusese în stare să le răspundă aşa cum ar fi trebuit. Dimpotrivă, îşi târa după el nenorocirea peste tot şi era posomorât în compania prietenilor. „Nu mai fi trist”, îi spuneau, dar cum putea să nu fie? Îl părăsiseră treptat, unul câte unul. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, doar Miyashita mai rămăsese lângă el. Miyashita avea totdeauna o glumă în tolbă, indiferent cât de melancolic era Ando. Ştia cum să găsească un motiv de veselie în orice nenorocire, indiferent a cui. Singurele momente când Ando reuşea să se scuture cât de cât de tristeţe erau cele petrecute în compania lui Miyashita. De-acum, Ando ştia ce îl deosebeşte pe Miyashita de ceilalţi prieteni ai lui: în vreme ce toţi încercau să-l *înveselească,* Miyashita venea la el să se *distreze.* Nu există cuvinte mai lipsite de sens decât „nu mai fi trist”. Singura cale de a

înveseli un om este să-l ajuţi să uite, iar îndemnul „nu mai fi trist” are exact efectul contrar, aducându-i aminte persoanei respective din ce cauză este de fapt tristă.

Ando ştia foarte bine că în ultimul an nu arborase niciodată o expresie senină. Încercase să-şi imagineze, obiectiv, cum arăta el din punctul de vedere al lui Mai. Foarte sumbru, fără îndoială. Nu era de mirare că fata n-avea niciun chef să ia masa cu el. Ar fi adâncit-o şi mai mult în depresie.

În schimb, aceste gânduri l-au deprimat pe el. Cu un an şi jumătate în urmă era plin de încredere. Viitorul se întindea înaintea lui, larg deschis şi doldora de promisiuni. Avea o soţie care îl iubea şi un copil frumos, un apartament elegant în Aoyama Sud, un BMW cu scaune îmbrăcate în piele şi perspectiva de a ocupa curând funcţia de administrator-şef. Îşi dăduse seama prea târziu că toate posesiunile erau trecute pe numele soţiei sau al tatălui ei, şi fusese de-ajuns o simplă întorsătură a destinului ca să rămână cu mâinile goale.

Miyashita încă mai discuta cu profesorul Yasukawa. În lipsă de ceva mai bun de făcut, Ando se uita fără prea mare atenţie prin sală. A văzut trei telefoane publice. A scos din portofel cartela telefonică şi s-a îndreptat spre ele, cu intenţia să-i telefoneze încă o dată lui Mai. Ţinând receptorul între bărbie şi umăr, s-a întors să se mai uite o dată la Miyashita. Dacă se rătăcea de prietenul lui şi nu mai ajungea la şedinţa de alcoolizare, bătuse degeaba drumul până acolo. Miyashita era vioara întâi aici. Atâta vreme cât Ando se ţinea de el, nu era în pericol să rămână singur.

A lăsat telefonul să sune de opt ori, apoi a închis şi s-a uitat într-o doară la ceas. Aproape nouă. Trecuseră trei ore de când trebuiau să se întâlnească şi Mai încă nu se întorsese acasă.

Mă întreb unde s-a dus. Începuse să fie foarte îngrijorat.

Miyashita tocmai se înclina adânc în faţa lui Yasukawa. Discuţia lor părea să se fi încheiat. După ce prietenul lui s-a îndepărtat de profesor, Ando a pornit spre el.

— Hei, îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

Tonul lui era extrem de amical, opusul celui pe care-l folosise când vorbise cu Yasukawa.

— Nu-i nimic.

Miyashita a scos un bileţel din buzunar şi i l-a întins lui Ando.

— Aici mergem. Cred că ştii locul, e în Sectorul trei. Vrei să-mi faci o favoare şi s-o iei înainte? Trebuie să închei socoteala aici.

I-a făcut un semn de rămas-bun cu mâna şi s-a întors să plece, dar Ando l-a apucat de cot.

— Stai o clipă.

— Da?

— Ce-ai vrut să-mi spui?

Aluzia lui Miyashita de mai devreme îl sâcâise fără încetare.

Miyashita şi-a lins buzele. Mâncaseră friptură de vită şi voia să se bucure şi de ultimele picături de grăsime. Când a deschis gura să vorbească, buzele lui roşii străluceau.

— Am găsit ceva.

— Ce?

— Un virus.

— Un virus?

— Am primit un telefon azi după-amiază de la Universitatea Yokodai. Îţi aduci aminte de puştii cărora li s-a făcut autopsia acolo?

— Cei care au făcut infarct în maşină în acelaşi timp?

— Da. Ei bine, chestia e că au găsit un virus în ţesuturile atacate. La amândoi.

— Ce fel de virus?

Miyashita s-a încruntat şi a pufnit.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar seamănă ca două picături de apă cu virusul variolei.

Ando a rămas mut de uimire.

— Seko a nimerit la fix diagnosticul. N-a trebuit să facă altceva decât să examineze ulceraţiile faringelui, şi gata variola.

— De necrezut, a mormăit Ando.

— Ai dreptate. Dar am o presimţire că o să găsim acelaşi virus şi în probele lui Ryuji. Atunci n-o să mai ai încotro şi o să fii obligat să mă crezi.

Faţa lui Miyashita era şi mai roşie decât în mod obişnuit, poate din cauză că băuse. Părea aproape bucuros. Poate că, din punctul de vedere al unui medic, descoperirea unui virus necunoscut era mai degrabă un prilej de sărbătoare decât de îngrijorare.

Dar nu şi din punctul de vedere al lui Ando. Mintea lui făcuse deja un salt înainte şi se concentrase asupra lui Mai. Faptul că nu răspundea la telefon îl îngrijora foarte tare. Dispariţia ei şi descoperirea virusului care semăna cu virusul variolei păreau să aibă o legătură oarecare. Presimţea că toate astea nu vor duce la nimic bun.

Poate că ceea ce i s-a întâmplat lui Ryuji i se întâmplă acum şi lui Mai. Poate s-a întâmplat deja.

Sala de întruniri a hotelului răsuna de hărmălaia bărbaţilor cu chef. Undeva, în haosul sonor, s-a auzit râsul unui copil. *Un copil aici, la ora asta?* s-a întrebat Ando, uitându-se în jur. Dar nu l-a văzut.

2

Miercuri, 14 noiembrie.

Ando s-a dus în campusul principal, la Facultatea de Filosofie, pentru a-i întreba pe profesorii lui Mai dacă fata fusese la ore în ultima vreme. Toţi i-au spus acelaşi lucru: n-o mai văzuseră de o săptămână. Cum era una dintre puţinele studente din facultate, ieşea în evidenţă ca o floare pe pajişte. Când nu venea la cursuri, toată lumea îi remarca absenţa.

Încă de vinerea trecută, Ando o sunase de două-trei ori pe zi, dar nimeni nu ridicase receptorul. Îi venea greu să creadă că rămăsese la vreun prieten atâta timp, iar rezultatul escapadei lui la facultate îi confirmase temerile.

La un moment dat i-a trecut prin minte că fata plecase acasă, aşa că s-a dus la secretariat. I-a explicat funcţionarei situaţia şi i s-a permis să arunce o privire în fişa lui Mai. A descoperit că oraşul natal al fetei se numea Toyoda şi se afla în regiunea Iwata din Prefectura Shizuoka. Era la două-trei ore distanţă de Tokio cu trenul de mare viteză. Ando şi-a notat mai întâi în agendă numărul de telefon, apoi şi adresa, pentru orice eventualitate.

În aceeaşi seară, imediat după ce s-a întors acasă, a pus mâna pe telefon. I-a răspuns mama lui Mai. După ce i-a explicat cine era şi ce dorea, a auzit la celălalt capăt al firului o exclamaţie înăbuşită. Femeia intrase în panică, doar vorbea cu cineva de la Facultatea de Medicină a universităţii unde învăţa fiica ei. Şi un telefon de la facultatea fetei ar fi fost alarmant, dar unul de la un medic nu putea avea alt motiv decât că Mai se îmbolnăvise grav. Probabil că se pregătea sufleteşte pentru vestea cea rea. Toţi studenţii aveau dreptul la controale medicale gratuite la spitalul universităţii, aşa că Mai n-ar fi avut de ce s-o

anunţe pe mama ei că vrea să-şi facă un control.

Dar femeia nu reuşea să înţeleagă de ce îi telefonase Ando. Vorbea cu fiica ei cel puţin de două-trei ori pe lună. E drept, nu mai avea veşti de la Mai cam de trei săptămâni. Când îi telefonase săptămâna trecută, se întâmplase ca ea să nu fie acasă. Dar nu putea pricepe de ce un doctor de la universitate ar fi luat legătura cu părinţii ei din cauză că nu o mai văzuse pe fată de o săptămână. Ando a reuşit fără prea mare greutate să distingă suspiciunea din glasul femeii, care îi cântărea fiecare cuvânt.

— Spuneţi că fiica dumneavoastră nu era acasă când i-aţi telefonat săptămâna trecută.

Ando s-a încruntat. Spera să afle că acum o săptămână fata plecase pur şi simplu acasă. Se pregătise pentru un moment uşor penibil, dar acum optimismul lui, şi aşa moderat, dispăruse cu desăvârşire. Mai nu era acasă nici când mama ei o sunase cu două săptămâni în urmă.

— Sunt sigură că nu e nimic serios, domnule doctor. Şi anul trecut s-a întâmplat la un moment dat să nu reuşim să vorbim la telefon cu ea. Au trecut aproape două luni până când am găsit-o.

Ando era nervos. Oricât de tare s-ar fi străduit, tot nu era în stare să găsească o explicaţie. Nu mai departe de ieri găsiseră în biopsiile lui Ryuji acelaşi virus care fusese descoperit în sângele celor doi copii care muriseră în Yokohama. Dar nu reuşiseră să stabilească nici cum se transmite virusul de la o persoană la alta, nici cum ajunge dintr-un loc în altul. În funcţie de ceea ce aveau să afle, poate că era mai bine ca adevărul să nu ajungă în ziare. Nu putea să-i spună nici mamei lui Mai ce se întâmplase în realitate.

— Scuzaţi-mă că vă întreb, dar fiica dumneavoastră are obiceiul să-şi petreacă nopţile în altă parte?

— Nu, în mod sigur nu, i-a răspuns ferm femeia.

— Vă mai amintiţi în ce zi i-aţi telefonat săptămâna trecută?

Femeia s-a gândit câteva clipe, apoi i-a spus:

— Marţi.

Vasăzică încă de marţi nu răspundea la telefon. Şi azi era miercuri. Mai mult de o săptămână.

— E posibil să fi plecat într-o excursie?

— Nu, nu cred.

Ando s-a întrebat cum putea fi atât de sigură.

— De ce nu?

— S-a angajat preparator cu jumătate de normă ca să-şi acopere cheltuielile zilnice. Ne-a spus că nu vrea să fie o povară pentru noi. Sunt convinsă că nu are destui bani să plece undeva.

Deodată, Ando a fost absolut sigur că Mai avea mari necazuri. Vinerea trecută, fata nu apăruse la întâlnire. El nu era nici pe departe un tip dificil. Dacă nu voia să vină la întâlnire, ar fi fost de-ajuns să-i dea un telefon cu o zi înainte şi să-i spună asta. Dar nu-l sunase. Iar acum era aproape sigur că ştie de ce. *Nu putea* să ia legătura cu el. Şi-a amintit fotografiile cadavrului lui Ryuji. Oricât de tare încerca, nu reuşea să-şi şteargă din minte imaginea trupului cu membrele întinse, aşa cum îl surprinsese moartea. Era gravată adânc în memoria lui.

— Credeţi că aţi putea veni mâine până la Tokio?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Ando s-a înclinat, deşi era perfect conştient că vorbeşte cu ea la telefon.

— Nu, nu pot să vin. Dacă m-aţi fi anunţat mai din timp…

Femeia a oftat, apoi a tăcut. Ando şi-a dat seama că nu se putea aştepta de la ea să înţeleagă urgenţa reală a situaţiei atâta vreme cât nu-i dădea toate informaţiile. Pe de altă parte, nu părea să fie prea îngrijorată de această poveste. Ando ar fi vrut să-i spună cât de uşor pierzi pe cineva drag. Cum în clipa asta îi auzi glasul, apoi te întorci şi vezi că a dispărut.

Doamna Takano a rupt în cele din urmă tăcerea stânjenitoare:

— Dacă vin la Tokio, ce aţi vrea să fac? Să dau o declaraţie că a dispărut?

— Aş vrea să aruncaţi o privire prin camera ei. O să vin

cu dumneavoastră. Vom vedea apoi ce facem mai departe.

Dar nu credea sincer că vor ajunge să-i declare dispariţia. Din păcate, nu era genul acela de caz.

— Nu ştiu… Chiar trebuie să vin?

Nu reuşea să se hotărască. Ce putea fi atât de important încât s-o împiedice să vină şi – poate – s-o găsească pe fiica ei moartă? Ando nu mai avea cum s-o menajeze.

— Bine, atunci. Am să mă duc singur până acolo, mâine. Am înţeles că locuieşte într-o garsonieră. Ştiţi cumva dacă blocul are un administrator?

— Da, are. L-am cunoscut când am ajutat-o să se mute.

— Bine, atunci. Îmi pare rău că vă deranjez în continuare, dar aţi putea să-i daţi un telefon şi să-i spuneţi că Mitsuo Ando va veni mâine după-amiază, între două şi trei, şi că ar vrea să arunce o privire în garsonieră? În prezenţa lui, bineînţeles.

— Păi…

— Vă rog. Nu cred că mi-ar da cheia dacă m-aş duce acolo neanunţat.

— Bine. O să-l sun şi o să aranjez cu el.

— *Mulţumesc.* Vă anunţ dacă aflu ceva nou.

Era gata să închidă, dar mama fetei l-a oprit:

— Staţi puţin! Ando a aşteptat. Salutaţi-o pe Mai din partea mea dacă vă întâlniţi cu ea.

Nu înţelege. Când a pus receptorul în furcă, n-ar fi putut să spună care îi erau sentimentele.

3

Garsoniera lui Mai se afla doar la câteva staţii de metrou depărtare şi nici nu trebuia să schimbe trenul. A ieşit de pe peron, apoi din staţie şi a început să caute blocul, cu o hartă într-o mână şi agenda în cealaltă.

A văzut în faţa lui, pe trotuar, o fetiţă îmbrăcată cu un kimono portocaliu, însoţită de părinţii ei. Şi-a amintit că azi era festivalul tradiţional Shichi Go San, 7-5-3, o sărbătoare pentru băieţii între trei şi cinci ani şi fetele între trei şi şapte. Când a ajuns din urmă şi a depăşit grupul care mergea înaintea lui, s-a uitat o clipă la faţa fetiţei. Părea prea mare pentru un copil de şapte ani, avea trăsături excesiv de bine conturate. Dar costumul ei festiv strălucea vesel în lumina blândă a după-amiezii. I s-a părut incredibil de drăguţă, aşa cum se clătina pe stradă în sandalele de lac cu care nu era obişnuită, agăţată de mâna mamei sale. Chiar şi după ce a trecut, Ando a continuat să arunce din când în când o privire peste umăr, gândindu-se că în cincisprezece ani fetiţa va fi la fel de frumoasă ca Mai.

În cele din urmă a găsit blocul cu şapte etaje vizavi de o galerie comercială. Adresa se potrivea cu cea pe care şi-o notase în agendă. Faţada era drăguţă, dar şi-a dat seama de la prima privire că apartamentele erau foarte mici. Antreprenorul reuşea să menţină chiria la un nivel acceptabil doar înghesuind cât mai mulţi oameni în clădire.

A intrat, s-a dus la ghişeul administratorului şi a apăsat pe butonul soneriei. A văzut pe geam un bărbat ieşind dintr-o cameră din spate. Era destul de bătrân. A deschis uşiţa ghişeului şi Ando i-a spus cine este.

— A, da. Mama domnişoarei Takano m-a anunţat că o să veniţi.

A ieşit din birou, fluturând o legătură voluminoasă de chei.

— Vă rămân îndatorat, a zis Ando.

— Nu, *eu* trebuie să vă mulţumesc. Mi-e teamă că în ultima vreme fata asta a avut necazuri.

Ando nu avea cum să ghicească ce-i spusese doamna Takano administratorului, aşa că n-a ştiut ce să-i răspundă.

— S-ar putea, a zis el şi l-a urmat.

În drumul către lift au trecut pe lângă cutiile poştale. Într-una se vedeau câteva ziare. Bănuind că era cutia lui Mai, Ando s-a apropiat şi s-a uitat mai atent. Aşa cum îşi închipuise, pe uşiţă scria „Takano”. Erau patru rânduri de cutii poştale, iar a ei era pe rândul de sus.

— Ea domnişoarei Takano. Rareori ajunge aşa.

Ando a tras ziarele din cutie ca să verifice datele. Cel mai vechi era o ediţie de dimineaţă de joi, 8 noiembrie. De atunci trecuseră şapte zile. În concluzie, Mai îşi ridicase ultima dată corespondenţa acum o săptămână. Poate că dormise în altă parte, deşi era greu de crezut. Nu, era sus, în garsonieră.

Pur şi simplu nu reuşise să coboare până la parter. Toate indiciile confirmau această ipoteză.

Administratorul i-a întrerupt şirul gândurilor:

— Bun, sunteţi pregătit?

Tonul lui lăsa să se înţeleagă că nu s-ar fi mirat dacă Ando ar fi dat înapoi.

— Da, haideţi să mergem.

Adunându-şi toate rezervele de curaj, Ando l-a urmat pe bărbat în lift.

Garsoniera lui Mai era la etajul trei şi avea numărul 303. Administratorul a scos din buzunar legătura de chei, a ales una şi a băgat-o în broască.

Ando a făcut fără să vrea un pas înapoi. *Ar fi trebuit să iau o pereche de mănuşi chirurgicale.* Virusul care provocase moartea lui Ryuji probabil nu se răspândea pe cale aeriană. Bănuia că era ceva asemănător cu virusul SIDA, destul de greu transmisibil. Totuşi, un risc exista şi ar fi trebuit să-şi ia măsuri de precauţie. E drept, nu se agăţa cu disperare de viaţă, dar nici nu voia să moară acum. Cel puţin nu înainte de a descifra misterul.

Ecourile clinchetului metalic al broaştei au ricoşat între pereţii coridorului. Ando a mai făcut un pas în spate, dar s-a concentrat asupra simţului olfactiv, încercând să-şi dea seama ce se afla în spatele uşii. Cunoştea prea bine duhoarea morţii. Era jumătatea lui noiembrie şi toamna fusese destul de secetoasă, dar un cadavru în descompunere ar fi mirosit puternic. S-a pregătit sufleteşte, până când a fost sigur că era capabil să suporte şocul, să suporte indiferent ce ar fi descoperit înăuntru – chiar şi ce se aştepta să găsească.

Uşa s-a deschis câţiva centimetri. Din garsonieră a ieşit un curent de aer care s-a destrămat pe coridor. Probabil că fereastra era deschisă. Ando primise adierea drept în faţă şi acum respira cu grijă, numai pe nas. Nu simţea mirosul inconfundabil al morţii. A inspirat şi a expirat de câteva ori. Nici urmă de miros de putreziciune. Sentimentul de uşurare a fost atât de puternic, încât s-a clătinat pe picioare şi s-a sprijinit cu o mână de perete pentru a-şi păstra echilibrul.

— După dumneavoastră, l-a invitat administratorul, care se oprise în pragul uşii.

Din punctul acela putea să vadă toată garsoniera. Nici măcar nu trebuia să se uite „în jur”. Fata nu era acolo, prin urmare presentimentul lui se dovedise fals. S-a relaxat şi a oftat adânc.

Şi-a scos pantofii, a trecut pe lângă administrator şi a intrat în cameră.

— Unde s-o fi dus? a mormăit bărbatul în spatele lui.

L-a învăluit o melancolie adâncă, stranie. Ar fi trebuit să se simtă uşurat că nu găsise ce se aştepta să găsească, dar inima lui continua să bată nebuneşte. În cameră era o atmosferă ciudată, şi nu reuşea să-şi dea seama de ce.

N-a mai fost aici de o săptămână. Era singura concluzie raţională. *Unde o fi acum?* Trebuia să afle dacă răspunsul la această nouă întrebare, inevitabilă, îl aştepta undeva în cameră.

Baia, miniaturală, era chiar lângă intrare. A întredeschis uşa şi s-a asigurat că nu era nimeni înăuntru, apoi s-a

întors să studieze camera mare.

Se vedea bine că fata încerca să utilizeze cât mai eficient spaţiul limitat. Într-un colţ stătea împăturit cu grijă un futon. Nu era suficient loc pentru un pat, nici măcar pentru un dulap, în adevăratul înţeles al cuvântului, în care să fi pus salteaua. Pe post de birou folosea o măsuţă joasă, sub care fixase un radiator electric. Pe măsuţă erau răsfirate pagini de manuscris. O foaie de hârtie împăturită servea drept suport pentru cana cu cafea şi o cutie cu lapte. Biblioteca acoperea un perete întreg, iar între cărţi era înghesuită o combină TV-video. Toate celelalte aparate erau aranjate în aşa fel încât lăsau impresia că fuseseră concepute special pentru spaţiul acela strâmt, ceea ce dovedea cu câtă grijă alesese Mai lucrurile pe care le cumpărase pentru garsoniera ei minusculă.

În faţa mesei se afla un scăunaş cam şubred, cu spătar reglabil, acoperit cu o pânză pe care erau imprimaţi pinguini. Pijamaua, împăturită cu mare grijă, era aşezată pe scaun. Lângă ea, un sutien şi un dres.

Poate că mă simt aşa din cauză că sunt în casa unei femei tinere? Ando încerca să-şi dea seama de ce era neliniştit. Simţea o greutate în piept şi pulsul i se accelerase. Văzând lenjeria intimă, se întrebase o clipă dacă nu cumva se excita ca un adolescent.

— Ce credeţi, domnule doctor?

Administratorul rămăsese la uşă. Nu făcuse niciun pas înăuntru, nici măcar nu-şi scosese pantofii. Cum era evident că fata nu se afla acolo, ajunsese la concluzia că îşi terminaseră treaba şi era timpul să plece.

În loc să-i răspundă, Ando a intrat în chicinetă. Pe jos era parchet, dar dintr-un motiv sau altul i se părea că păşeşte pe un covor gros. S-a uitat în sus: un neon de zece waţi rămăsese aprins. Nu îl observase imediat, pentru că interiorul era scăldat în lumina soarelui de după-amiază. În chiuvetă erau două pahare. A răsucit robinetul şi, după un timp, apa s-a încălzit. A tras de firul care atârna sub neon şi a ieşit din bucătărioară. Când lumina s-a stins, s-a înfiorat din cap până-n picioare.

Nimic din ce văzuse până atunci nu-i oferise vreun indiciu despre soarta lui Mai.

— Vreţi să mergem? a zis, fără să se uite la administrator. Şi-a pus pantofii şi a ieşit din garsonieră. A auzit cheia răsucindu-se în broască în spatele lui. Şi-a încheiat şireturile, s-a ridicat şi a pornit spre lift fără să-l mai aştepte pe bărbat.

Stând în faţa liftului, şi-a amintit brusc o autopsie pe care o făcuse vara trecută. O femeie tânără care fusese strangulată în drum spre casă. Murise de unsprezece ore, dar după ce o tăiase constatase uimit că organele ei aveau temperatura aproape normală. Când un om moare, temperatura corpului său scade în medie cu un grad pe oră. Bineînţeles, e doar o medie care depinde de o multitudine de factori, de exemplu temperatura mediului ambiant şi locaţia. Chiar aşa fiind, se întâmpla extrem de rar ca trupul să rămână cald la unsprezece ore după moarte.

Liftul ajunsese la trei şi uşile au început să se deschidă.

— Staţi o clipă, a zis Ando.

Nu voia să plece atâta vreme cât încă mai avea dubii. Neliniştea, când intrase în garsoniera lui Mai. Senzaţia ciudată că podeaua de lemn se lăsa sub greutatea lui, ca şi cum ar fi călcat pe asfalt topit.

Atmosfera stranie din camera aceea putea fi descrisă într-un singur fel: parcă deschisese cadavrul femeii care murise de unsprezece ore şi constatase că încă mai era cald.

Uşile ascensorului s-au deschis complet, dar Ando a rămas pe loc. Nici administratorul nu putea să se urce în lift, pentru că el îi bloca accesul.

— Nu vreţi să mergem?

Ando i-a răspuns cu altă întrebare:

— Sunteţi sigur că n-a fost aici în ultima săptămână?

Uşile s-au închis şi liftul a început să coboare.

— Dacă ar fi fost, atunci n-am fi venit aici, nu-i aşa?

Omul n-o văzuse. Lipsise şi de la cursuri, în ciuda faptului că până atunci avusese o frecvenţă de aproape

sută la sută. Nu-i răspunsese la telefon, deşi o sunase de nenumărate ori. Cutia ei poştală era plină cu ziarele din ultima săptămână. Era clar că lipsea de joia trecută. Şi totuşi, ceva nu era în regulă cu garsoniera ei… Nu aveai *senzaţia* că e o casă în care n-a mai călcat nimeni de o săptămână încoace. Interiorul era cald, dar asta nu avea nicio legătură cu temperatura. Plutea ceva în aer care te îndemna să crezi că acolo se aflase cineva cu o clipă mai devreme.

— Vreau să mă mai uit o dată, a zis Ando, întorcându-se cu faţa la administrator.

Bărbatul a fost mai întâi surprins, apoi tulburat şi apoi, o clipă, înspăimântat. Expresia lui nu i-a scăpat lui Ando.

Bătrânul se teme de ceva.

Administratorul i-a întins inelul cu chei şi i-a spus:

— Lăsaţi-le în biroul meu când terminaţi.

S-a uitat la Ando ca şi cum ar fi vrut să adauge: *Dacă vreţi să vă duceţi iar acolo, sunteţi invitatul meu, dar nu contaţi pe mine.*

Ando ar fi vrut să-l întrebe ce părere are despre garsoniera fetei, dar probabil că omul n-ar fi ştiut ce să-i răspundă, chiar dacă ar fi insistat. Senzaţia aceea nu putea fi prea uşor exprimată în cuvinte. Nici el nu era sigur că ar fi fost în stare să explice ce simţise înăuntru.

— Mulţumesc, aşa o să fac, a spus, luând cheile şi răsucindu-se pe călcâie. Îi era teamă că şi-ar pierde curajul dacă ar ezita chiar numai o clipă. În orice caz, era hotărât să plece de-acolo imediat după ce va pricepe de ce i se părea totul atât de ciudat.

A deschis uşa. Îi părea rău că nu o lăsase deschisă când intrase prima dată, dar se închisese singură când luase mâna de pe clanţă. În clipa următoare curentul de aer dispăruse.

S-a descălţat iar şi s-a dus la fereastră. A închis-o şi a tras până la capăt perdeaua de dantelă. Trecuse de trei după-amiaza şi fereastra dădea spre sud. Razele soarelui băteau direct înăuntru. Învăluit în lumină, Ando s-a întors şi a studiat iar camera. Decorul nu era în niciun caz tipic

feminin, deşi în mod sigur nu era nici masculin. Dacă n-ar fi văzut imprimeul cu pinguini, n-ar fi putut să ghicească sexul locatarului.

S-a aşezat pe jos şi a luat de pe scăunel lenjeria lui Mai. A ridicat sutienul şi dresul aproape de nas şi le-a mirosit. A întins braţul, apoi le-a apropiat din nou. Miroseau a lapte. Scutecele lui Takanori miroseau aşa.

A pus lenjeria la loc şi s-a răsucit până când a văzut combina TV. În partea ei de jos strălucea un punct roşu: videorecorderul era aprins. A apăsat pe *eject* şi a apărut o casetă. Pe cotor era lipită o etichetă cu titlul: *Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. /1989.*

Titlul era scris cu litere groase, cam neregulate, cu o carioca neagră. Nu părea scrisul unei femei. A luat caseta şi a examinat-o. Banda fusese rulată la loc. După ce a întors-o pe toate feţele, a pus-o la loc în combină. Nu uitase că incidentele aveau o oarecare legătură cu o casetă video. Povestea despre Asakawa pe care o auzise de la Mai, faptul că în clipa accidentului ziaristul avea în maşină un videorecorder.

Ando a apăsat pe *play.*

Timp de două sau trei secunde, ecranul a fost parcă inundat de o cerneală amestecată cu un lichid mai vâscos. Apoi, în centrul vârtejului negru a apărut un punct strălucitor. Punctul a clipit, mişcându-se într-o parte şi-n alta, şi a început să crească. O fracţiune de secundă, dar foarte distinct, Ando a avut o senzaţie neplăcută. Apoi, chiar când punctul începuse să se transforme în altceva, a început o reclamă. Şi-a amintit că o mai văzuse de câteva ori. Contrastul dintre bezna de mai devreme şi banalitatea luminoasă de acum era uluitor. A simţit că muşchii umerilor i se relaxează.

A urmat altă reclamă, şi încă una. A derulat banda înainte şi a văzut numai reclame. Apoi prognoza meteo. O femeie zâmbitoare arăta ceva pe o hartă meteorologică. A apăsat iar pe *fast-forward* şi a ajuns la ceea ce părea să fie un talk-show matinal. Scena s-a schimbat iar: un reporter care se uita drept în obiectivul camerei de luat vederi

vorbea în microfon despre o vedetă care tocmai divorţase. A continuat să apese pe *fast-forward,* dar n-a găsit nimic care să corespundă titlului de pe etichetă. Probabil că înregistrarea iniţială fusese ştearsă.

În timp ce se uita la programele de televiziune, Ando începuse să se relaxeze. Bineînţeles, nu se aştepta să vadă cântăreţi americani, ci altceva, mult mai înspăimântător. Totuşi, cu excepţia primelor câteva secunde, nimic nu dovedea că temerea lui fusese întemeiată: pe casetă erau înregistrate fragmente din cele mai banale programe de televiziune. Talk-show-ul s-a terminat şi a urmat un film vechi cu samurai. Ando a oprit aparatul şi a rulat banda înapoi. Voia să mai vadă o dată partea cu prognoza meteo.

A găsit primul cadru şi a apăsat pe *play.* Femeia tocmai spunea: „Iar acum să vedem cum va fi vremea marţi, 13 noiembrie”.

A apăsat pe *pause* şi imaginea a îngheţat.

Treisprezece noiembrie?

Azi era 15, ceea ce însemna că înregistrarea fusese făcută alaltăieri. Dar cine apăsase pe *record?*

A fost Mai aici acum două zile, de dimineaţă?

Atunci care era explicaţia pentru cutia poştală plină de ziare? Uitase pur şi simplu să le ia?

Sau poate... A deschis panoul frontal de comandă al videorecorderului şi a încercat să-şi dea seama dacă aparatul fusese programat. Poate că acum o săptămână, înainte să plece, Mai programase aparatul să înregistreze o emisiune în dimineaţa zilei de 13.

În aceeaşi clipă a auzit ceva. Părea să fie zgomotul slab al unei picături de apă care cade. Fără să se ridice, Ando s-a răsucit până a putut să vadă chiuveta din chicinetă. Dar robinetul nu curgea. S-a ridicat în picioare şi a aruncat o privire în baie.

Uşa era întredeschisă, exact aşa cum fusese şi ultima dată când o verificase. A aprins lumina şi a încercat să deschidă uşa. Se deschidea doar pe jumătate, o bloca toaleta. S-a aplecat prin deschizătura îngustă şi a văzut o cadă exact atât de mare cât să poată sta cineva în ea cu

genunchii la gură. O perdea de plastic atârna în ea. A tras perdeaua şi s-a uitat în cadă. Picăturile cădeau din tavan. Pe fundul căzii se adunase apă. În timp ce se uita a căzut altă picătură, făcând cerculeţe la suprafaţă. Apa era adâncă de vreo zece centimetri, iar la un capăt al căzii se formase un mic vârtej. Pe apă pluteau fire de păr. Câteva s-au încurcat în timp ce se învârteau deasupra scurgerii.

Ando s-a strecurat în baie şi s-a aplecat până când a ajuns cu capul în cadă. Scurgerea era o gaură neagră şi rotundă, adică dopul fusese scos. N-a înţeles imediat semnificaţia acestui fapt. Conducta era înfundată cu săpun, cu păr sau altceva, şi apa nu se mai scurgea cum trebuie. Dar, privind mai atent, a văzut că nivelul scădea totuşi, dar foarte încet.

În cele din urmă, şi-a dat seama că trebuia să se întrebe cine scosese dopul căzii.

În niciun caz administratorul. Nu călcase în cameră. Nici măcar nu-şi scosese pantofii.

Atunci cine?

Ando a mai făcut un pas înainte şi s-a ghemuit. A întins mâna, ezitant, şi a atins suprafaţa apei. Era călduţă. Câteva fire de păr i s-au înfăşurat în jurul degetelor. Se simţea ca arunci… ca atunci când îşi băga mâinile într-un cadavru vechi de unsprezece ore şi constata că temperatura nu-i scăzuse prea mult. După toate probabilităţile, apartamentul rămăsese gol o săptămână. Dar, cu nicio oră în urmă, cineva umpluse cada cu apă fierbinte şi, nu de mult, scosese dopul. Fereastra era deschisă pentru ca baia să se aerisească.

Şi-a tras repede mâna şi şi-a şters-o de pantaloni.

A observat o pată maronie de cealaltă parte a closetului, chiar sub sulul de hârtie igienică. Nu erau materii fecale, părea mai degrabă vomă. Materia, acoperită cu o peliculă subţire, îi amintea de aspectul hranei nedigerate. Un obiect roşiatic, de formă cubică… poate o bucăţică de morcov?

Ea a vomitat aici?

Ando se sprijinea pe un picior, dar ca să poată examina

mai bine locul trebuia să se aplece mult. S-a aplecat, însă şi-a pierdut echilibrul.

A căzut şi s-a trezit cu faţa lipită de marginea closetului. Porţelanul de culoare crem era rece, şi Ando şi-a imaginat fără să vrea expresia pe care o avea în clipa aceea.

I s-a părut că aude un chicotit în spatele lui.

Şi-a înăbuşit un strigăt şi a rămas încremenit în poziţia aceea caraghioasă.

Nu fusese doar o închipuire. Auzise distinct râsul, în spatele lui, într-un punct destul de apropiat de podea. Mai bine zis, ca şi cum pornise *din* podea, ca o plantă care creşte din pământ şi, în loc să înflorească, izbucneşte în râs. Şi-a încordat muşchii şi şi-a ţinut răsuflarea.

He, he. Da! Acelaşi râs. Nu avea halucinaţii. Era absolut sigur că în spatele lui se află cineva. Dar nu putea să mişte un deget, cu atât mai puţin să se întoarcă şi să se uite. Nu reuşea să se hotărască ce să facă. Cu faţa încă lipită de porţelanul rece, a reuşit în cele din urmă să deschidă gura, dar n-a ieşit decât o întrebare stupidă: „Dumneavoastră sunteţi, domnule administrator?” Nu putea să-şi stăpânească tremurul din glas. I s-a părut că simte un curent uşor de aer pe piciorul care-i rămăsese afară din baie. Acolo se mişca ceva. Acum. Acel ceva îi atingea porţiunea de piele dezgolită dintre manşeta pantalonului şi partea de sus a ciorapului, care-i căzuse până la gleznă. L-a atins în trecere, apoi s-a îndepărtat, lăsând în urmă doar amintirea atingerii uşoare. Jumătatea inferioară a corpului său s-a înfiorat şi Ando a ţipat. A încercat să-şi spună că nu era nimic neobişnuit, că o pisică rămasă prizonieră în cameră îi linsese piciorul. Doar atât. Dar n-a mers. Toate cele cinci simţuri îi spuneau că fusese altceva. Ceva necunoscut care se ascundea în spatele său.

Faţa lui era sub marginea căzii, aşa că nu putea vedea înăuntru, dar auzea zgomotul apei care se scurgea pe conductă şi un sunet slab de sucţiune în timp ce apa trecea prin gaura de scurgere, ducând cu ea părul risipit prin cadă. Dar sunetul a fost acoperit de scârţâitul parchetului. Scârţâitul se depărta de el.

N-a mai reuşit să se stăpânească. Şi-a ridicat glasul şi a ţipat. A lovit de mai multe ori uşa băii cu genunchiul şi chiar a tras apa la closet. Hărmălaia pe care o provocase i-a dat în cele din urmă curaj să se ridice în picioare. Sprijinindu-se în mâini pentru a-şi menţine echilibrul, s-a ridicat până când a ajuns aproape drept, apoi s-a oprit să verifice dacă se mai auzea vreun zgomot în spatele lui. A încercat disperat să găsească o cale de a ieşi din cameră fără să fie obligat să se întoarcă. I se ridicase părul de pe ceafă şi mii de păianjeni îi alergau pe spate.

S-a dat înapoi centimetru cu centimetru, pipăind cu călcâiele ca să fie sigur că nu era nimic acolo, apoi s-a răsucit brusc, a apucat clanţa şi s-a năpustit pe coridor. S-a lovit cu umărul de perete, dar a simţit durerea abia după ce uşa s-a închis complet.

Respirând întretăiat, a pornit spre lift. Cheile pe care i le dăduse administratorul zdrăngăneau în buzunar. Slavă Cerului că nu le lăsase înăuntru. Era absolut sigur că nu ar mai fi fost în stare vreodată să intre acolo. Şi era convins că înăuntru se afla ceva, chiar dacă îşi amintea perfect fiecare detaliu din camera aceea şi ştia că nu exista niciun colţişor în care s-ar fi putut ascunde ceva. Futonul era strâns şi rulat cu grijă. Dulapul încastrat în perete nu era nici destul de lat, nici destul de adânc. Nu exista niciun loc unde s-ar fi putut ascunde o fiinţă vie. Poate doar una foarte mică.

Un ţânţar întârziat i-a bâzâit pe la ureche. A încercat să-l alunge, dar se tot întorcea. A tuşit slab şi şi-a îndesat mâinile în buzunare. Deodată i s-a făcut frig. Aştepta liftul de o veşnicie. În cele din urmă şi-a ridicat nerăbdător privirea şi a văzut că ascensorul se afla tot la parter. Uitase să apese pe buton. A apăsat de două sau de trei ori la rând, ca să fie sigur, apoi şi-a băgat iar mâinile în buzunare.

4

— Hei, ce s-a întâmplat?

Ando şi-a dat seama că mintea lui o luase razna abia când a auzit glasul lui Miyashita. Senzaţiile de acum două ore se transformaseră într-un val seismic ameninţător, gata-gata să-i scoată conştiinţa din rădăcini. S-a împotrivit din răsputeri şi efortul i-a fost răsplătit cu un fior. Monologul frenetic al lui Miyashita ajungea la creierul lui cu intermitenţe.

— Mă asculţi măcar? Miyashita părea enervat.

— Da, te ascult, i-a răspuns Ando, dar expresia lui dovedea că era cu gândul aiurea.

— Dacă te roade ceva, poate ar fi cazul să-mi spui ce anume.

Miyashita a tras un taburet de sub masă, şi-a trântit picioarele pe el şi s-a lăsat pe spate. Era un simplu musafir în biroul lui Ando, dar se purta de parcă ar fi fost stăpânul locului.

În clipa aceea, Ando şi colegul lui erau singuri în laboratorul de Medicină Legală. Încă nu se făcuse şase, dar afară era deja întuneric. După experienţa tulburătoare din garsoniera lui Mai, Ando venise direct la birou ca să stea de vorbă cu Miyashita. Drept urmare, nu avusese răgaz să-şi recapete echilibrul. Iar Miyashita nu turuia decât despre virus.

— Nu, nu mă roade nimic.

Nu avea de gând să-i spună lui Miyashita ce păţise acasă la Mai. În primul rând, nu ar fi găsit cuvintele potrivite pentru a-i descrie ce se întâmplase acolo. Nu-i venea în minte nicio comparaţie elocventă. Poate doar senzaţia pe care o ai uneori noaptea, când te duci la baie, şi ştii că în spatele tău pândeşte cineva. Sau că, odată ce le-ai simţit prezenţa, monştrii din imaginaţia ta cresc fără încetare, până când îţi iei inima în dinţi şi te întorci, iar iluzia se

spulberă. Dar Ando nu trăise o asemenea experienţă banală. Când îşi pierduse echilibrul în baia din garsonieră şi rămăsese nemişcat, cu obrazul lipit de closet, în spatele lui *se afla* ceva. În mod sigur. Nu fusese rodul imaginaţiei sale. Ceva emisese sunetul acela ca un râs ascuţit. Ceva care-l înspăimântase atât de tare – tocmai pe el, care în mod obişnuit nu era un laş –, încât nici măcar nu fusese în stare să se întoarcă.

— Eşti cam palid, totuşi. Vreau să zic, mai palid decât în mod normal, a spus Miyashita, ştergându-şi ochelarii cu halatul.

— În ultima vreme n-am dormit prea bine, asta-i tot.

Şi nu minţea. De câtva timp încoace se trezea în toiul nopţii şi reuşea cu greu să adoarmă la loc.

— Bine, n-are importanţă, dar nu-mi mai pune întruna aceleaşi întrebări. Nimănui nu-i place să fie întrerupt.

— Scuză-mă.

— Bun, pot să continui?

— Te rog.

— Îţi spuneam de virusul găsit în cadavrele de la Yokohama…

— Cel care seamănă cu virusul variolei, a precizat Ando.

— Exact.

— Adică are caracteristici exterioare asemănătoare cu virusul variolei?

Miyashita a izbit cu pumnul în masă şi i-a aruncat lui Ando o privire exasperată.

— Uite că nu m-ai ascultat. Doar ţi-am spus: au făcut o separare de ADN ca să-i analizeze bazele, apoi au introdus rezultatele în calculator. S-a dovedit că se apropie mult de informaţiile despre variolă din baza de date.

— Dar nu e identic?

— Nu. Vorbim despre o suprapunere de şaptezeci la sută.

— Şi restul de treizeci la sută?

— Pregăteşte-te să auzi una bună: e identic cu secvenţa de bază a genei care codifică enzimele.

— Enzimele? Ale cărei specii?

— *Homo sapiens.*

— Glumeşti.

— Da, sunt de acord că pare incredibil, dar ăsta-i adevărul. Şi mai există un specimen din acelaşi virus care conţine genele proteinelor umane. Cu alte cuvinte, acest nou virus e alcătuit din gene de variolă şi gene umane.

Virusul variolei este un virus ADN. Dacă ar fi un retrovirus, nu s-ar mira nimeni că înglobează gene umane. Un asemenea virus ar avea enzime de transcripţie inversă. Dar, din moment ce viruşii ADN nu le au, cum ajunsese acesta să ia gene umane şi să le încorporeze? Ando nu reuşea să găsească nicio explicaţie plauzibilă. Iar dacă un virus conţine enzime şi altul proteine, înseamnă că amândoi au gene umane, dar în componente separate. Ca şi cum ai desface corpul omenesc în sute de mii de fragmente şi ai distribui fiecare părticică unui virus, pentru a fi păstrată în condiţii de siguranţă.

— Virusul din cadavrul lui Ryuji e acelaşi?

— În sfârşit am ajuns şi la asta. Chiar ieri am găsit un virus aproape identic într-o probă congelată din sângele lui Ryuji.

— Altă combinaţie variolă-om?

— Am spus „aproape”.

— A, bine.

— E aproape identic, dar, într-un anumit segment, există o repetare a aceleiaşi secvenţe de bază.

Ando a aşteptat ca Miyashita să continue, ceea ce s-a şi întâmplat:

— Indiferent unde l-am secţionat, de fiecare dată am obţinut repetiţia aceloraşi patruzeci şi ceva de baze.

Ando habar n-avea cum să interpreteze această informaţie.

— Mă urmăreşti? În schimb, n-au găsit aşa ceva în probele luate din cadavrele de la Yokohama.

— Vrei să spui că virusul din ele este uşor diferit de cel care l-a ucis pe Ryuji?

— Exact. Viruşii par la fel, dar sunt oarecum diferiţi. Bineînţeles, abia după ce primim rezultatele de laborator

de la celelalte universităţi vom putea spune mai multe.

În clipa următoare a sunat telefonul, care se afla pe alt birou. Miyashita a mormăit o înjurătură.

— Acum ce mai e?

— Scuză-mă o clipă, te rog. Ando s-a aplecat şi a ridicat receptorul. Alo?

— Bună ziua, sunt Yoshino de la *Daily News.* Îl caut pe doctorul Ando.

— La telefon.

Dar Yoshino nu s-a mulţumit cu atât:

— Sunteţi doctorul Ando, lector în Medicină Legală?

— Da, da.

— Am înţeles că pe douăzeci luna trecută aţi făcut la Institutul de Medicină Legală din Tokio autopsia unui anume Ryuji Takayama. Aşa este?

— Da, eu am condus autopsia.

— Înţeleg. Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să vă pun câteva întrebări despre asta. Aţi fi de acord să ne întâlnim?

— Hm.

În timp ce Ando se gândea ce să-i spună, Miyashita s-a aplecat spre el şi i-a şoptit la ureche:

— Cine e?

Înainte să-i răspundă, Ando a acoperit receptorul cu mâna.

— Un ziarist de la *Daily News.* Apoi a descoperit repede receptorul şi a întrebat: Despre ce e vorba?

— Aş vrea să aflu părerea dumneavoastră despre o serie de incidente.

Modul în care se exprimase jurnalistul l-a luat pe Ando prin surprindere. Oare presa deja mirosise ceva? Era prea devreme pentru asta. Până şi laboratoarele universitare în care se făcuseră autopsiile abia începeau să descopere o legătură între cazurile de deces din ultimele două săptămâni.

— La ce incidente vă referiţi? Ando se hotărâse să facă pe neştiutorul ca să afle cât de mult ştia Yoshino.

— Mă refer la moartea misterioasă a lui Ryuji Takayama,

Tomoko Oishi, Haruko Tsuji, Shuichi Iwata şi Takehiko Nomi. Plus Shizu Asakawa şi fiica ei.

Ando avea senzaţia că-l lovise cineva cu o bâtă în creştetul capului. Cum naiba transpiraseră informaţiile? Nu ştia ce să-i răspundă ziaristului.

— Ce ziceţi, domnule doctor? Credeţi că aveţi timp să ne întâlnim?

Ando îşi chinuia mintea. Informaţiile curg totdeauna la vale, dacă se poate spune aşa, de la cei care au mai multe la cei care au mai puţine. Dacă ziaristul avea mai multe informaţii decât el, atunci era cazul să încerce să le obţină. Nu era obligat să-şi arate toate cărţile. Trebuia numai să afle ce voia, dar fără să-şi dezvăluie secretele.

— Bine, să ne întâlnim.

— Unde ar fi mai convenabil pentru dumneavoastră?

Ando şi-a luat agenda şi şi-a verificat programul pe zilele următoare.

— Presupun că doriţi să ne vedem cât mai repede. Mâine e bine? Am două ore libere imediat după prânz.

A urmat o pauză, cât timp Yoshino şi-a verificat şi el agenda.

— Da, e perfect. O să vin la dumneavoastră la douăsprezece fix.

Au închis telefoanele în acelaşi timp.

— Ce-a fost asta? a întrebat Miyashita trăgându-l pe Ando de mânecă.

— Un reporter de la un ziar.

— Ce vrea?

— Să se întâlnească cu mine.

— De ce?

— A zis că vrea să-mi pună câteva întrebări.

— Hm.

Miyashita a oftat şi a căzut pe gânduri.

— Mi-a lăsat impresia că ştie tot.

— Şi ce înseamnă asta? Că a trăncănit cineva?

— Cred că va trebui să-l întreb asta mâine, când ne întâlnim.

— Bine, dar să nu-i spui nimic.

— Ştiu.
— Mai ales că e vorba despre un virus.
— Asta dacă nu ştie deja.

Deodată, Ando şi-a amintit că Asakawa lucrase şi el la trustul de presă care publica ziarul *Daily News.* Dacă el şi Yoshino se cunoşteau, probabil că Yoshino ştia destul de multe. Poate că mâine va obţine informaţii interesante. Deja nu mai reuşea să-şi ţină în frâu curiozitatea.

5

Yoshino tot întindea mâna după paharul cu apă. Părea că vrea să-l apuce, dar în loc să-l ridice de pe masă, se uita la ceas. Părea îngrijorat. Poate mai avea o întâlnire, imediat după asta.

— Scuzaţi-mă o clipă, vă rog.

Yoshino s-a înclinat şi s-a ridicat de pe scaun. Făcând slalom printre mesele de pe terasa cafenelei, s-a oprit la telefonul public de lângă bar. În timp ce ziaristul se uita în agendă şi începea să apese tastele telefonului, Ando a reuşit în sfârşit să se liniştească. S-a lăsat pe spate şi s-a sprijinit de spătarul scaunului.

Cu un ceas în urmă, la douăsprezece fix, Yoshino îşi făcuse apariţia în biroul lui de la universitate. Ando îl dusese la o cafenea din dreptul staţiei de metrou. Cartea de vizită a lui Yoshino se afla şi acum în faţa lui, pe masă.

Kenzo Yoshino. Daily News, Yokosuka.

Îi venea greu să creadă ce-i spusese Yoshino. Ameţeala nu-i trecuse nici acum. Yoshino intrase în cafenea, se aşezase şi se lansase într-un monolog care sădise adânc în mintea lui Ando seminţele îndoielii. Iar acum plecase să telefoneze cine ştie cui.

Potrivit lui Yoshino, toată povestea începuse în noaptea de 29 august, într-un complex de cabane al companiei turistice Pacific Land din Hakone, undeva în nordul peninsulei Izu. Patru tineri, doi băieţi şi două fete care petrecuseră o noapte în cabana B-4, găsiseră o casetă video pe care o femeie înregistrase ceva – prin telepatie. Toţi cei care văzuseră înregistrarea muriseră la exact o săptămână după vizionare. *Ce naiba!*

Degeaba învârtise Ando în minte de nenumărate ori povestea asta, tot i se părea o aberaţie. „E probabil ceva asemănător cu psihofotografia”, îi spusese Yoshino, ca şi

cum asta ar fi fost o explicaţie. Proiectarea mentală a unor imagini pe bandă magnetică? Oricum ai fi luat-o, era pur şi simplu imposibil. Şi totuşi… Să presupunem că el, Ando, ar spune cuiva că găsise două numere pe o bucăţică de hârtie care apăruse din cadavrul lui Ryuji. Sau ar descrie întâmplările stranii din garsoniera lui Mai. Astea n-ar fi tot aberaţii? E imposibil să percepi în acelaşi fel o experienţă pe care ai trăit-o direct şi una pe care ţi-a povestit-o cineva. Cea de-a doua nu va fi niciodată la fel de reală ca prima. Dar Yoshino fusese direct implicat, iar ceea ce-i spusese avea într-o oarecare măsură girul experienţelor pe care le trăise chiar Ando. Povestea lui Yoshino nu era chiar atât de lipsită de credibilitate.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, a zis Yoshino, aşezându-se din nou pe scaun.

A scris repede ceva în agendă, apoi şi-a împuns obrazul neras cu vârful pixului. Îşi lăsase o barbă aspră, lungă şi deasă, ca şi cum ar fi încercat să compenseze astfel începutul de chelie din creştetul capului.

— Bun, unde rămăseserăm?

S-a aplecat în faţă, apropiindu-şi de Ando faţa acoperită de barba sălbatică. Când vorbea, avea o anumită carismă.

— Îmi spuneaţi cum a ajuns Ryuji să fie implicat în treaba asta.

— A, da. Dar acum, dacă nu vă supăraţi, v-aş întreba în ce relaţii eraţi cu răposatul profesor.

— Am fost colegi de facultate.

— În regulă, aşa ştiam şi eu.

Ando a interpretat remarca lui Yoshino ca pe o dovadă că ziaristul îl verificase înainte de întâlnire.

— Pentru că tot a venit vorba, domnule Yoshino, aţi văzut şi dumneavoastră înregistrarea?

— Probabil că glumiţi, zise Yoshino, făcând ochii mari. Dacă aş fi văzut-o, v-aţi fi întâlnit cu mine pe masa de autopsie. Nu, n-am avut curaj.

Yoshino a chicotit.

Bineînţeles, Ando bănuia de câtva timp încoace că misterioasa casetă video era implicată într-un fel sau altul

în incidente. Dar nici în cele mai fanteziste închipuiri ale sale n-ar fi suspectat existenţa unei înregistrări video care îi ucide, după exact o săptămână, pe toţi cei care o văd. Încă nu putea crede aşa ceva. Şi cum ar fi putut? Nu era capabil să accepte această explicaţie înainte să vadă el însuşi caseta. Chiar aşa fiind, probabil că nu ar accepta cu adevărat realitatea decât o săptămână mai târziu, când s-ar afla în pragul morţii.

Yoshino îşi sorbea pe îndelete cafeaua, care între timp se răcise. Pesemne că îşi schimbase programul, pentru că gesturile lui nu mai erau febrile.

— Atunci de ce n-a murit şi Asakawa? A văzut şi el înregistrarea, nu-i aşa?

În glasul lui Ando se strecurase un accent de batjocură. Asakawa era în comă, dar în viaţă. Asta nu prea se potrivea cu povestea lui Yoshino.

— Da, aici aţi pus punctul pe i. Exact asta mă deranjează şi pe mine, a zis Yoshino, aplecându-se iar în faţă. Presupun că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face ar fi să-l întreb chiar pe el, dar am încercat şi n-am obţinut nimic.

Yoshino se dusese la spitalul din Shinagawa, dar nici el nu reuşise să comunice cu Asakawa. Apoi ziaristul a tresărit, de parcă îi venise o idee.

— Poate că… a început el, dar s-a oprit imediat, uimit.

— Poate că…?

— Cred că ştiţi despre ce vorbesc. Dacă am reuşi să facem rost de ea…

— Ce anume?

— Asakawa lucrează la săptămânalul nostru de ştiri.

Ando nu pricepea încotro bătea Yoshino.

— Ştiu.

— Bun, la un moment dat mi-a spus că pregătea un dosar amănunţit despre toată chestia asta. La început a fost vorba doar de curiozitate şi de bănuiala că totul s-ar putea transforma într-o poveste pentru prima pagină. A făcut echipă cu Takayama şi s-au dus amândoi la Atami, apoi pe insula Oshima, în speranţa că vor găsi un indiciu

care să lămurească misterul casetei. Şi cred că au descoperit ceva. Aş pune pariu pe orice că a scris tot şi că există undeva o dischetă cu povestea asta.

Yoshino şi-a întors capul şi Ando s-a trezit că-i priveşte profilul.

— Aha, am înţeles.

Yoshino s-a întors iar către Ando, dar acum trăsăturile lui exprimau amărăciune.

— Din păcate nu ştiu unde ar putea fi. N-am găsit-o în apartamentul lui Asakawa.

După ce a rostit ultimele cuvinte, privirea lui s-a pierdut în gol.

Asakawa zăcea într-un spital, soţia şi fetiţa lui muriseră. În apartamentul lui nu mai locuia nimeni. Ce voia Yoshino să spună, spărsese oare uşa şi scotocise prin casă?

— În apartamentul lui?

— Da, mă rog, administratorul blocului e un bătrânel uşor de dus de nas. A fost de-ajuns să inventez pretextul potrivit: a descuiat cu cheia lui şi m-a lăsat înăuntru.

Îngrijorat de absenţa lui Mai, Ando făcuse acelaşi lucru cu o zi înainte, aşa că nu avea niciun drept să critice comportamentul lui Yoshino. Poate că motivele lor erau diferite, dar, în ultimă instanţă, amândoi făcuseră acelaşi lucru: scotociseră casa în absenţa proprietarului.

În orice caz, Yoshino nu părea deloc ruşinat, ci doar enervat.

— Am căutat în fiecare colţişor. N-am găsit nimic, nici calculatorul, nici discheta.

Un picior îi tresaltă involuntar şi energic, dovadă a stării lui de nervozitate. Şi-a dat seama şi şi-a pus mâna pe genunchi, aruncându-i lui Ando un zâmbet jenat.

Ando a revăzut în minte fotografiile făcute la locul accidentului lui Asakawa. Îşi amintise că una arăta interiorul maşinii văzut de la fereastra şoferului. Aparatul pe care îl identificase drept un videorecorder se afla pe locul pasagerului, ascuns sub spătarul scaunului, mult aplecat în faţă. Pe jos, tot în partea pasagerului, se vedea ceva ce părea un laptop. Cele două obiecte negre îi

produseseră lui Ando o impresie puternică. Şi uite că acum îi dădeau o idee. Şi-a întors capul, prefăcându-se că se uită la mulţimea care se scurgea afară din staţie ca o maree umană, dar în realitate încercând disperat să gândească limpede.

Ando şi-a dat seama că ştia unde să găsească materialul care i-ar fi explicat tot misterul. Degeaba căutase Yoshino cu cea mai mare atenţie în apartamentul lui Asakawa, calculatorul şi discheta n-aveau cum să fie acolo. Yoshino nu ştia că Asakawa le luase cu el în ultima lui călătorie, habar n-avea că se aflau în maşină în clipa accidentului.

Acum era destul de sigur că va reuşi să pună mâna pe discheta în cauză, dar nu avea de gând să-i împărtăşească lui Yoshino această informaţie. Abia după ce va citi raportul lui Asakawa se va hotărî dacă era cazul să dezvăluie ceva presei sau nu. În clipa asta nu ştia cu certitudine decât un singur lucru, şi anume că în toate cele şapte cadavre fusese găsit un virus asemănător cu virusul variolei, însă nu erau pregătiţi încă să anunţe public descoperirea. De fapt, abia începeau să adune o echipă de cercetare formată în special din oameni de la Shuwa şi Yokodai. Dacă ar implica mass-media în stadiul de faţă, ar risca să declanşeze o panică de proporţii. Erau datori să acţioneze cât mai prudent, pentru a fi siguri că lucrurile nu scapă de sub control.

În timpul rămas până la sfârşitul întâlnirii, Yoshino i-a pus lui Ando o mulţime de întrebări, toate previzibile. Care a fost rezultatul autopsiilor? Care era, după părerea lui, cauza deceselor? Se potrivea ceva din povestea lui cu rezultatele autopsiilor? În timp ce bifa întrebările, reporterul aproape că nu-şi ridicase privirea din agendă.

Ando a încercat să răspundă cât mai politicos şi mai plauzibil cu putinţă. Dar, în tot acest timp, gândurile lui zburau în altă direcţie. Avea nevoie de dischetă, urgent. Ce trebuia să facă pentru a pune mâna pe ea?

6

A doua zi, sâmbătă. După ce a terminat două autopsii, Ando l-a luat deoparte pe poliţistul care se afla acolo în calitate de martor şi l-a întrebat ce se întâmplă de obicei cu maşinile implicate în accidente. De exemplu, unde ajunge o maşină distrusă într-un accident produs lângă ieşirea Oi de pe Autostrada Metropolitană a Golfului?

— Păi, mai întâi, maşinile sunt cercetate, i-a răspuns poliţistul, un tânăr care purta ochelari şi avea un aer demn de încredere. Ando îl mai văzuse de câteva ori până atunci, dar nu vorbise niciodată cu el.

— Şi mai departe?

— Le returnăm proprietarilor.

— Dar dacă e o maşină închiriată?

— O trimitem înapoi la agenţie, evident.

— Bine. În maşina despre care vorbesc eu erau trei persoane, soţul, soţia şi fiica. Locuiesc… locuiau într-un apartament din Shinagawa. Femeia şi fetiţa au murit în accident, iar bărbatul e în stare gravă. Ce se întâmplă cu lucrurile din maşină în cazul ăsta?

— Sunt păstrate o vreme la biroul poliţiei rutiere din secţia locală.

— Dacă accidentul s-a produs lângă Oi, pe Autostrada Metropolitană, în jurisdicţia cărei secţii intră?

— Ieşirea Oi?

— Da, exact. Lângă ieşire.

— Nu, ce vreau eu să zic e dacă s-a întâmplat pe autostradă sau în afara ei? Sunt jurisdicţii diferite.

Ando a revăzut iar în minte fotografiile de la locul accidentului. Era aproape sigur că se întâmplase pe autostradă. Parcă îşi amintea că şi citise undeva în dosar menţiunea „Intrarea în Tunelul Portului din Tokio”.

— În mod sigur pe autostradă.

— Atunci e treaba patrulei rutiere a Autostrăzii Metropolitane.

Ando auzea prima dată numele acesta.

— Unde e secţia?

— În Shintomi.

— Bine. Deci obiectele sunt păstrate acolo temporar. Ce se întâmplă în continuare?

— Vor lua legătura cu un membru al familiei şi-l vor chema să le ia.

— Să presupunem, aşa cum am spus, că toţi membrii familiei au decedat.

— Chiar şi rudele, şi părinţii bărbatului?

Ando nu ştia nimic despre rudele şi părinţii lui Asakawa. Judecând după vârsta ziaristului, erau şanse mari ca părinţii lui să fie încă în viaţă. Prin urmare, nu putea exclude posibilitatea ca lucrurile să fie deja în posesia lor. Asakawa şi Ryuji fuseseră colegi de liceu. Din moment ce părinţii lui Ryuji locuiau în Sagami Ohno, probabil că şi părinţii lui Asakawa se aflau în aceeaşi zonă. În orice caz, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să dea de urma lor şi să vorbească cu ei.

— Înţeleg. Mulţumesc mult.

Ando s-a despărţit de poliţist şi s-a apucat imediat să-i caute pe părinţii lui Asakawa.

A aflat că trăiau amândoi şi că locuiau în cartierul Kurihara din Zama, nu departe de Sagami Ohno. Le-a telefonat imediat şi i-a întrebat ce se întâmplase cu lucrurile din maşina fiului lor. Tatăl lui Asakawa i-a spus, cu o voce tremurătoare, să vorbească cu fiul lui cel mare, care locuia la Tokio, în Kanda. S-a dovedit astfel că Asakawa, mai bine zis Kazuyuki, era cel mai mic dintre cei trei fraţi. Fratele mai mare lucra la departamentul de albume de artă al uneia dintre cele mai importante edituri din ţară, Shotoku, iar cel mijlociu era profesor de japoneză la un liceu. Ando a aflat că tatăl lui Asakawa primise un telefon de la poliţie şi fusese invitat să ia lucrurile găsite în maşină şi păstrate la secţie, dar în loc să facă personal drumul până acolo, preferase să-l trimită pe fiul lui. Acesta

locuia nu departe de Shintomi, unde se afla sediul patrulei rutiere, iar bătrânul nu se simţea în stare la vârsta lui – peste şaptezeci de ani – să care un videorecorder şi un calculator atâta drum până acasă.

În această situaţie, următoarea mişcare a lui Ando era să vorbească cu Junichiro Asakawa, care locuia împreună cu soţia lui într-un apartament din Kanda. Când a reuşit în cele din urmă să-l găsească, abia seara, Ando a procedat fără ocolişuri şi i-a spus adevărul, sau cel puţin o bună parte din el. Dacă i-ar fi îndrugat lui Junichiro o minciună cusută cu aţă albă sau ar fi inventat un scenariu fantezist, ar fi riscat să nu mai obţină niciodată discheta. Pe de altă parte, nici nu putea să repete cuvânt cu cuvânt povestea pe care o auzise de la Yoshino. Nici măcar el nu credea mare parte din ea, iar Junichiro l-ar fi considerat fără îndoială nebun. A scurtat-o, deci, aşa cum i s-a părut mai potrivit, şi a sfârşit prin a sublinia că era posibil ca Asakawa să fi lăsat un document scris care putea arunca o rază de lumină asupra evenimentelor. Vorbind în numele Institutului Medico-Legal, i-a mai spus lui Junichiro că dorea foarte mult să obţină acel document şi se întreba dacă i-ar permite să facă o copie, „vă rog foarte mult şi mulţumesc frumos”.

— Nu cred că există aşa ceva printre lucrurile pe care le-am primit.

Junichiro nu părea prea convins. Tonul lui nesigur i-a dovedit lui Ando că nu se uitase prea atent la obiectele din maşină.

— Dar există printre ele un laptop, nu-i aşa?

— Sigur, însă mă tem că s-a stricat.

— Era cumva o dischetă în el?

— Să fiu sincer, n-am verificat. Nici măcar nu l-am scos din cutia de carton în care mi l-au dat.

— Aţi primit şi un videorecorder împreună cu calculatorul?

— Da, dar l-am aruncat. Am greşit cumva?

Lui Ando i se tăiase răsuflarea.

— L-aţi aruncat?

— Înţeleg de ce căra după el un calculator, asta îi era meseria, dar de ce şi un video?

— Scuzaţi-mă, aţi spus că l-aţi aruncat?

— Da, nu mai era bun de nimic. Am aranjat cu gunoierii să vină ieri să ia un televizor vechi, aşa că le-am dat şi videorecorderul cu aceeaşi ocazie. Nu mai putea fi reparat. Oricum, mă îndoiesc că asta l-ar deranja pe Kazuyuki.

Ando fusese la un pas să pună mâna pe cele două lucruri la care râvnea, iar acum afla că unul dintre ele dispăruse. Exista o şansă serioasă ca misterioasa casetă – cheia tuturor evenimentelor – să se afle încă în aparat, iar el sperase că, ajutat de noroc, va reuşi să o obţină odată cu discheta. Îi venea să-şi tragă palme că nu vorbise mai devreme cu Junichiro.

— În afară de aparat, nu cumva mai era acolo şi o casetă video? a întrebat Ando, rostind în gând o rugăciune scurtă.

— Nu ştiu. N-am văzut decât calculatorul, videorecorderul şi două genţi sport din piele în care sunt, pesemne, lucrurile lui Shizu şi Yoko. Nu le-am deschis.

Ando s-a asigurat că Junichiro pricepuse cum stăteau lucrurile, cu alte cuvinte că trebuia să vadă cât mai repede obiectele.

— Aţi fi de acord să vă fac o vizită?

— Da, nicio problemă, zise Junichiro surprinzător de repede.

— Mâine e bine?

Era duminică.

— Să vedem… Joc o partidă de golf cu unul dintre autorii mei, dar ar trebui să fiu acasă pe la şapte.

— Bine atunci, şapte să fie.

Ando a scris ora în agendă şi a subliniat-o de câteva ori.

În seara zilei de duminică, la şapte şi câteva minute, Ando s-a oprit la uşa apartamentului lui Junichiro din zona Sarugaku a cartierului Kanda. Împrejurimile nu aveau un aer rezidenţial: blocul lui Junichiro era înconjurat de clădiri cu birouri. Pe stradă plutea o linişte ciudată pentru o seară de duminică.

Ando a apăsat pe butonul soneriei şi a auzit în spatele uşii vocea unui bărbat:

— Cine e?

— Ando. Am vorbit ieri la telefon.

Uşa s-a deschis imediat şi a fost invitat înăuntru. Junichiro era îmbrăcat într-un tricou şi avea părul ud. Pesemne că abia se întorsese de pe terenul de golf şi tocmai făcuse un duş. Judecând după vocea pe care o auzise la telefon, Ando se aştepta să vadă un bărbat înalt şi nervos, dar, în realitate, Junichiro era scund şi solid şi arbora o expresie cordială. În timp ce gazda îl conducea prin apartament, Ando s-a gândit că toţi fraţii – cel mai în vârstă editor, cel mijlociu profesor de japoneză şi cel mic ziarist la un mare trust de ştiri – îşi aleseseră meserii în care aveau de-a face zi de zi cu limba, cu scrisul. Probabil că fratele cel mare avusese o oarecare influenţă asupra celorlalţi. Ando însuşi ajunsese să studieze medicina urmând exemplul fratelui său mai mare, profesor de biologie la un liceu.

Junichiro s-a oprit la un dulap de pe hol şi a scos din el o cutie mare din carton, în care erau înghesuite laptopul şi cele două genţi de voiaj.

— Astea sunt. Vreţi să vă uitaţi la ele?

Junichiro s-a aşezat pe jos şi a împins cutia spre Ando.

— Mulţumesc, da.

Ando a scos mai întâi calculatorul şi s-a aplecat ca să poată vedea ce model era. Carcasa aparatului suferise mult în urma accidentului. Capacul nu se mai deschidea, iar butonul de pornire era înţepenit. Ţinându-l vertical pe genunchi, Ando a observat pe o latură butonul unităţii *floppy.* S-a uitat în fantă şi a văzut o dischetă albastră. Când a apăsat pe *eject,* şi-a stăpânit cu greu un strigăt de bucurie. Aparatul a emis un „clic” care lui i-a sunat mai mult ca un „bingo!”. A scos discheta şi a ţinut-o în palmă câteva clipe, întorcând-o pe toate părţile. Nu avea etichetă, deci nu-i oferea niciun indiciu cu privire la conţinut, dar Ando a ştiut din prima clipă că găsise în sfârşit ce căuta. Când ieşise din fanta aparatului, discheta *sunase* aşa cum

trebuia.

Ardea de nerăbdare să citească raportul lui Asakawa, aşa că i-a spus imediat lui Junichiro:

— Aş vrea să verific discheta.

— Mi-e teamă că modelul ăsta nu e compatibil cu al meu.

Junichiro nu putea să deschidă discheta cu calculatorul lui.

— În cazul acesta, aţi fi de acord să-mi împrumutaţi discheta două-trei zile?

— N-am nimic împotrivă, dar...

— V-o înapoiez imediat cum termin.

— Bine, dar ce-i atât de important pe discheta asta?

Junichiro se molipsise de entuziasmul lui Ando şi acum era curios.

— Nu ştiu sigur, a zis Ando, clătinând din cap.

— Aş vrea să mi-o daţi înapoi cât mai repede posibil.

Acum Junichiro voia şi el să vadă ce era pe dischetă. Poate că i se treziseră reflexele de editor.

Ando a pus discheta în buzunarul sacoului. Simţea o mare uşurare, dar şi o nouă dorinţă imperioasă. Sacoşele de voiaj… Ştia că era zadarnic, dar nu putea să nu spere că misterioasa casetă se afla într-una din ele.

— Ar fi prea mult dacă v-aş ruga să-mi permiteţi să mă uit şi aici?

Încercase să-şi aleagă cuvintele cu grijă, oarecum jenat de perspectiva de a cotrobăi prin lucrurile unei femei.

— Nu cred că veţi găsi ceva în genţi.

Junichiro a râs, dar i-a dat sacoşele una câte una. Când Ando le-a deschis, speranţa lui – şi aşa palidă – s-a spulberat imediat. În ambele genţi erau doar haine şi scutece de unică folosinţă, nici pe departe ce căuta el. Aşa cum se temuse, în momentul accidentului caseta se afla în videorecorder.

Reuşise totuşi să găsească discheta şi trebuia să considere asta un mare succes. Când şi-a luat rămas-bun, trepida de nerăbdare. Avea de gând să caute la birou un aparat care putea să deschidă discheta. Abia aştepta să

citească raportul lui Asakawa.

7

Ando şi-a vârât capul pe uşa Departamentului de Patologie ca să vadă dacă Miyashita era acolo, dar colegul lui l-a invitat înăuntru înainte să apuce să deschidă gura.

— Hei, chiar omul pe care voiam să-l văd. Spune-mi ce părere ai despre asta.

Miyashita ţinea un print într-o mână şi cu cealaltă îi tot făcea semn să se apropie. Lângă el stătea Nemoto, un asistent de la laboratorul de biochimie. Nemoto şi Miyashita semănau atât de tare, încât toţi cei care-i vedeau împreună se abţineau cu greu să râdă. Începând cu înălţimea şi cu greutatea – sub unu şaizeci şi cinci şi cel puţin nouăzeci de kilograme –, continuând cu lungimea picioarelor, circumferinţa taliei şi trăsăturile feţelor şi terminând cu gusturile vestimentare şi glasurile, erau la fel de diferiţi ca două boabe de mazăre.

— Ia te uită, n-am ştiut că ai un frate, a repetat Ando gluma pe care o făcea de fiecare dată când îi vedea.

— Te rog, domnule doctor, nu mă pune în aceeaşi categorie cu individul ăsta, i-a răspuns Nemoto, strâmbându-se.

Dar nu era nici pe departe o jignire să i se spună că semăna cu colegul lui, care era cu doi ani mai mare. În fond, Miyashita avea succes atât datorită personalităţii, cât şi culturii sale ştiinţifice, şi era trecut pe lista candidaţilor pentru postul de profesor plin.

— Toţi ne spun că arătăm la fel, dragă Nemoto. Trebuie să-ţi mărturisesc că începe să fie o remarcă neplăcută. De ce nu ţii cură de slăbire?

Miyashita l-a lovit în glumă cu cotul în burtă.

— Păi, dacă încep să ţin cură de slăbire, va trebui să ţii şi tu.

— Atunci ne-am întoarce de unde-am plecat.

Apoi Miyashita i-a dat lui Ando hârtia pe care o ţinea în mână, arătând astfel că ritualul de glume răsuflate se încheiase.

Ando a întins printul pe un birou şi i-a fost de-ajuns o singură privire ca să priceapă despre ce era vorba. Erau rezultatele analizei secvenţiale a unei probe de ADN.

Pe planeta noastră, viaţa e reprezentată de organisme uni sau pluricelulare. Celulele conţin ADN sau, în anumite cazuri, ARN. Nucleele celulelor conţin, la rândul lor compuşi moleculari numiţi acizi nucleici. Există două tipuri de acizi nucleici: ADN – acidul dezoxiribonucleic – şi ARN – acidul ribonucleic. Aceştia au roluri diferite. ADN-ul, compusul în care este stocată informaţia genetică prin intermediul cromozomilor, seamănă cu două benzi lungi care se împletesc într-o spirală – o formă cunoscută ca „dubla elice”. În această structură dublă e înscrisă toată informaţia genetică a unei forme de viaţă. Iar această informaţie poate fi privită ca un set de planuri pentru construirea proteinelor specializate. Fiecare genă este un plan separat. Cu alte cuvinte, genele şi ADN-ul nu sunt acelaşi lucru. O genă este o unitate de informaţie.

Mai precis, ce anume conţin aceste planuri? Literele care le codifică corespund unor substanţe chimice cunoscute drept baze: adenina (A), guanina (G), citozina (C) şi timina (T) sau, în cazul ARN-ului, uracilul (U). Aceste patru baze lucrează în grupuri de câte trei numite codoni, care codifică aminoacizii. De exemplu, codonul AAC formează asparagina, codonul GCA alanina, şi aşa mai departe.

Proteinele, conglomerate formate din sute de molecule de aminoacizi, sunt de douăzeci de tipuri. Asta înseamnă că planul pentru o proteină trebuie să conţină un şir de baze în număr egal cu numărul moleculelor de aminoacizi înmulţit cu trei.

Planul numit genă poate fi comparat, în mare, cu un lung şir de litere care arată cam aşa: TCT-CTATACCAGTTGGAAAATTAT… în traducere, asta înseamnă o serie de aminoacizi: TCT (serină sau Ser), CTA

(leusină sau Leu), TAC (tirozină sau Tyr), CAG (glutamină, Gln), TTG (leusină, Leu), GAA (acid glutamic, Glu), AAT (asparagină, Asn), TAT (tirozină, Tyr) etc.

Ando s-a uitat din nou la codurile bazelor care acopereau hârtia. Cele patru litere – A, T, G şi C – păreau distribuite întâmplător pe suprafaţa paginii. Anumite segmente de trei rânduri erau marcate şi săreau în ochi.

— Ce-i asta?

Miyashita i-a făcut cu ochiul lui Nemoto, ca şi când i-ar fi zis: *Spune-i tu.*

— E analiza segmentului de ADN prelevat din virusul găsit în sângele lui Ryuji.

— Bine, ştiu. Dar ce este?

— Am găsit o secvenţă destul de stranie de baze, o chestie pe care am observat-o doar la virusul lui Ryuji.

— Şi asta aţi marcat aici?

— Corect.

Ando s-a uitat mai atent la prima serie de litere însemnate.

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCCTCA
ACAACAA

S-a uitat apoi la următoarea porţiune subliniată şi a comparat-o cu prima. Şi-a dat seama că era exact aceeaşi secvenţă. O secvenţă care apărea de două ori într-un grup de nicio mie de baze.

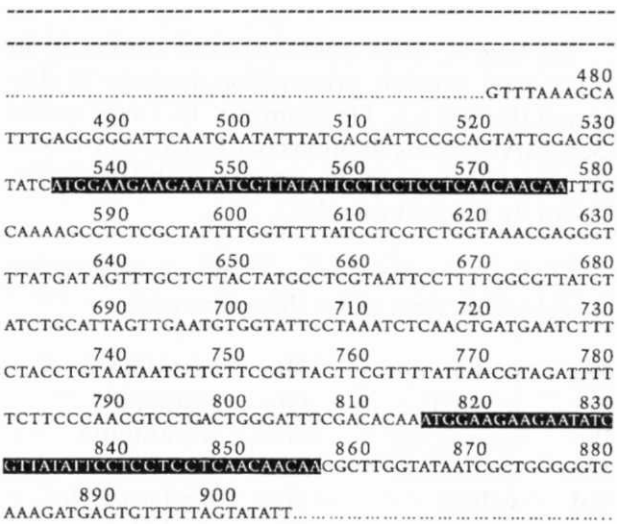

Deasupra, între poziţia 535 şi 576, apoi din nou între 815 şi 856 se putea observa repetarea celor 42 de baze: ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCCTCAACAACA A

Diagrama de compoziţie a aminoacizilor ADN

prima bază	a doua bază				a treia bază
	T	**C**	A	G	
T	Phe	Ser	Tyr	Cys	T
	Phe	Ser	Tyr	Cys	C
	Leu	Ser	stop	stop	A
	Leu	Ser	stop	Trp	G
C	Leu	Pro	His	Arg	T
	Leu	Pro	His	Arg	C
	Leu	Pro	Gin	Arg	A
	Leu	Pro	Gin	Arg	G
A	lie	Thr	Asn	Ser	T
	lie	Thr	Asn	Ser	C
	lie	Thr	Lys	Arg	A
	Me t	Thr	Lys	Ar	G

G	Val Val Val Val	Ala Ala Ala Ala	Asp Asp Glu Glu	Gly Gly Gly Gly	T C A G

Tripleţii de baze (codonii) sunt convertiţi în aminoacizi potrivit principiilor ilustrate în diagrama de mai sus. De exemplu, TET este serina (Ser), AAT este asparagina (Asn), GAA este acidul glutamic (Glu). „Stop” înseamnă sfârşitul unei gene. Codul de început este ATG.

Mai jos sunt abrevierile şi denumirile complete ale celor douăzeci şi doi de aminoacizi:

Phe	fenilanină	His	histidină
Leu	leucină	Gln	glutamină
Ile	izoleucină	Asn	asparagina
Met	metionină	Lys	lizină
Val	valină	Asp	acid aspartic
Ser	serină	Glu	acid glutamic
Pro	prolină	Cys	cisteină
Thr	treonină	Trp	triptofan
Ala	alanină	Arg	arginină
Tyr	tirozină	Gly	glicină

Ando şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la Nemoto.

— Indiferent cum îl segmentăm, obţinem mereu aceeaşi secvenţă.

— Câte sunt aici?

— Baze, adică?

— Da.

— Patruzeci şi două.

— Patruzeci şi două. Deci paisprezece codoni, nu-i aşa? Nu sunt prea mulţi.

— Ne-am gândit că înseamnă ceva, a zis Nemoto

clătinând din cap. Dar cel mai straniu aspect, doctore Ando…

Miyashita l-a întrerupt:

— Repetiţia asta lipsită de sens a fost găsită numai în virusul din sângele lui Ryuji Takayama, nu şi la celelalte victime.

Şi-a ridicat mâinile, într-un gest care voia să exprime perplexitate.

Cu alte cuvinte… Ando a încercat să găsească analogia potrivită. Să presupunem că trei persoane – una dintre ele fiind Ryuji – au câte un exemplar din *Regele Lear* de Shakespeare. Să mai presupunem că exemplarul lui Ryuji – şi doar al lui – conţine şiruri ininteligibile de litere înghesuite printre rânduri. Sunt patruzeci şi două de baze care funcţionează în grupuri de câte trei, iar fiecare grup corespunde unui aminoacid. Dacă alocăm fiecărui grup o literă, obţinem serii de paisprezece litere. Şi aceste paisprezece litere care se repetă se găsesc în fiecare pagină a piesei de teatru, poziţionate la întâmplare. Dacă ştii de la bun început că ai în faţă *Regele Lear,* poţi să porneşti de la începutul piesei, să găseşti fragmentele fără sens inserate în text şi să le marchezi unul câte unul.

— Bun, ce părere ai?

Miyashita părea sincer interesat să afle opinia lui Ando. Era un om de ştiinţă adevărat, însufleţindu-se imediat când era confruntat cu inexplicabilul.

— Ce cred eu? Că ar trebui să aflu mai multe înainte să-ţi dau un răspuns.

O vreme au tăcut toţi trei, uitându-se unul la altul. Ando, care încă mai ţinea mâna pe foaia de hârtie, nu se simţea deloc în largul lui.

Ceva nu-i dădea pace. Pentru a afla ce anume, avea nevoie de timp şi de linişte, trebuia să se aşeze la birou şi să studieze şirul acela de baze lipsit de sens. Avea mai mult decât o presimţire, avea aproape certitudinea că acolo se ascunde ceva important. Marea întrebare era „Ce?”. Iar dacă secvenţa bizară de baze fusese într-adevăr introdusă acolo, când se întâmplase asta? Virusul care

invadase corpul lui Ryuji era pur şi simplu diferit sau suferise o mutaţie în purtător, iar şirul de paisprezece codoni care apărea ici şi colo era chiar rezultatul acelei mutaţii? Să fie oare posibil? Şi dacă da, ce semnificaţie ar fi putut avea asta?

Se aşternuse o tăcere greu de suportat. În stadiul acesta, oricât de mult ar fi speculat pe marginea problemei, tot n-ar fi reuşit să interpreteze noile informaţii.

În cele din urmă, Miyashita a rupt tăcerea:

— Apropo, ai venit aici cu un anumit scop?

Ando era atât de intrigat de noua descoperire, încât uitase pur şi simplu motivul iniţial al vizitei sale.

— Ai dreptate, am uitat.

A deschis servieta, a scos agenda şi le-a arătat lui Miyashita şi Nemoto ce scrisese în ea.

— Mă interesează dacă are cineva de-aici un laptop de tipul ăsta.

Miyashita şi Nemoto au citit numele modelului pe care-l notase Ando. Era destul de banal.

— Trebuie neapărat să fie acelaşi model?

— Atâta vreme cât e aceeaşi marcă, modelul nu are prea mare importanţă. În principiu e o problemă de compatibilitate între dischete.

— Adică fişierele nu sunt salvate în MS-DOS?

— Nu prea cred.

Nemoto a bătut din palme, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Stai puţin, un tip din departamentul meu – Ueda, dacă nu mă înşel – are exact acelaşi model.

— Crezi că ar accepta să mi-l împrumute puţin? a întrebat Ando, nesigur. Nu-l cunoştea personal pe Ueda.

— Nu văd de ce nu. Abia a terminat facultatea.

Nemoto vorbise cu încrederea omului aflat într-o poziţie ierarhică superioară, care e convins că un proaspăt rezident are datoria să facă orice i-ar cere.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin. Dar de ce să nu rezolvăm problema chiar acum? Cred că Ueda e aici.

Cuvintele lui sunaseră în urechile lui Ando ca o muzică dulce. Abia aştepta să afle ce era pe dischetă.

— Perfect, hai să mergem.

Ando a pus discheta la loc, în buzunarul hainei, apoi i-a făcut cu mâna un semn de rămas-bun lui Miyashita şi a ieşit din birou în urma lui Nemoto.

8

Ando şi Nemoto mergeau cot la cot pe coridorul luminat cu zgârcenie al Facultăţii de Medicină. Ando nu-şi încheiase halatul de laborator, ale cărui poale fluturau în spate ca două aripi. Îşi ţinea mâinile în buzunare, şi în dreapta strângea discheta. Nici Miyashita, nici Nemoto nu-l întrebaseră ceva despre ea. Nu încerca în mod deliberat să păstreze secretul. Dacă Miyashita l-ar fi întrebat, i-ar fi spus adevărul. Fără îndoială că ar fi căzut amândoi în genunchi la picioarele lui dacă ar fi ştiut că acolo se afla, foarte probabil, cheia misterului.

Sigur, Ando încă nu ştia ce conţine discheta. Nu era exclus să găsească în ea cu totul altceva decât se aştepta, dar nu putea să afle asta decât în clipa în care îi vedea conţinutul afişat pe un monitor. Cu toate acestea, avea senzaţia că era discheta potrivită: o simţea caldă, şi asta nu avea nicio legătură cu faptul că o ţinuse atâta timp în buzunar. Simpla ei atingere parcă îl asigura că acolo sunt cuvinte vii.

Nemoto a deschis uşa laboratorului de biochimie. Ando a scos discheta din buzunar şi a trecut-o în mâna stângă, apoi a ţinut uşa cu dreapta.

— Hei, Ueda.

Nemoto l-a salutat cu un gest pe un tânăr uscăţiv care se afla într-un colţ al laboratorului.

— Da?

Ueda s-a răsucit cu scaunul spre Nemoto, dar nu s-a ridicat. Zâmbind, Nemoto s-a apropiat de el şi i-a pus mâna pe umăr.

— Ai nevoie de calculator în clipa asta?

— Nu prea. Nu.

— Perfect. Te superi dacă doctorul Ando îl împrumută puţin?

Ueda s-a uitat în sus la Ando şi s-a înclinat:

— Bună ziua.

— Îmi pare rău că te deranjez. Am o dischetă şi nu pot s-o citesc pe calculatorul meu.

Ando s-a apropiat de Nemoto, ţinând discheta în mâna ridicată.

— Vă rog să-l luaţi chiar acum, a spus Ueda, ridicând de pe jos laptopul şi aşezându-l pe birou.

— Te superi dacă încerc chiar acum, pentru mai multă siguranţă?

— Deloc.

Ando a deschis aparatul şi l-a pornit. După câteva clipe, pe monitor a apărut meniul de deschidere. A selectat DOCUMENTE din lista de opţiuni şi pe următorul ecran au rămas două variante: DOCUMENT NOU şi DESCHIDE DOCUMENT. Ando a mutat cursorul pe a doua opţiune şi a apăsat pe *Enter.* Aparatul a început să zumzăie şi să citească discheta. În cele din urmă, pe ecran au apărut numele fişierelor de pe dischetă:

RING 9 21.10.1990
RING 8 20.10.1990
RING 7 19.10.1990
RING 6 17.10.1990
RING 5 15.10.1990
RING 4 12.10.1990
RING 3 07.10.1990
RING 2 04.10.1990
RING 1 02.10.1990

Ando a citit cu voce tare numele fişierelor, aproape în delir:

— Ring, ring, ring, ring…

Ring.

Ce naiba? Cuvântul pe care l-am descoperit rezolvând cifrul. Cifrul pe care l-am scos din cadavrul lui Ryuji.

— Ando, ţi-e rău?

Nemoto părea îngrijorat. Îl privea atent: avea faţa unui

om ameţit. Ando abia a reuşit să-i facă semn că nu.

Era imposibil să fie o simplă coincidenţă. Asakawa întocmise un raport despre evenimentele stranii şi îl împărţise în nouă părţi, toate intitulate *Ring.* Acelaşi cuvânt apăruse din abdomenul lui Ryuji.

Ando intrase într-o stare de negare totală. *Cadavrul lui Ryuji era complet golit. Era ca un om de tinichea. Chiar vreau să cred că mi-a scris un mesaj şi l-a scos din propriul lui corp pentru mine? Că voia să-mi spună ceva despre fişierele de pe discheta asta?*

Şi-a amintit brusc cum arăta faţa lui Ryuji imediat după autopsie: zâmbitoare. Şi-a amintit cum se aşteptase ca mortul să înceapă să râdă dintr-o clipă în alta, deşi zăcea, complet golit, pe masă.

Undeva, în adâncul sufletului, Ando simţea că povestea neverosimilă a lui Yoshino începe să capete consistenţa realităţii. Poate că totul e adevărat. Poate că există într-adevăr o casetă video care te ucide la o săptămână după ce vezi înregistrarea.

9

Calculatorul bâzâia încontinuu şi printa pagină după pagină. Ando smulgea foaia imediat cum ieşea din imprimantă şi o citea pe loc.

Textul era la un rând, dar reuşea să citească fiecare pagină înainte ca imprimanta s-o scoată pe următoarea. În loc să citească direct pe monitor, se hotărâse să printeze tot: era mai sigur să aibă şi o copie pe hârtie. Acum îl scoteau din sărite aşteptările repetate de două-trei minute, cât dura imprimarea unei pagini.

Până la urmă, împrumutase calculatorul lui Ueda şi-l luase cu el. O verificare rapidă îi arătase că raportul avea în total cam o sută de pagini, mai multe decât ar fi putut printa în timp util la birou. N-avea de ales, trebuia să facă treaba asta acasă, în timpul nopţii.

Ajunsese la sfârşitul celei de-a douăzeci şi una pagini a manuscrisului, alternând lectura cu cina pe care o cumpărase în drum spre casă de la un magazin non-stop. Ceea ce aflase până acum corespundea aproape exact cu povestea pe care o auzise de la Yoshino săptămâna trecută. Era totuşi diferită de versiunea pe care i-o spusese ziaristul la cafenea, în sensul că menţiona date şi locaţii precise, în consecinţă, era mult mai convingătoare. Stilul gazetăresc – lipsit de înfloriturі – întărea impresia de plauzibil.

În timp ce investiga moartea simultană prin atac de cord a patru tineri din Tokio şi din Prefectura Kanagawa, lui Asakawa i-a trecut prin cap că vinovatul era un fel de virus. Din punct de vedere ştiinţific, era singura concluzie posibilă. Şi, cum autopsiile cadavrelor puseseră în evidenţă un virus care semăna mult cu cel al variolei, s-a dovedit că ipoteza lui Asakawa fusese corectă. Din moment ce toţi

patru au murit simultan, s-a gândit Asakawa, fără îndoială că au fost contaminaţi în acelaşi timp şi în acelaşi loc. Ziaristul trecuse concluzia că elementul-cheie pentru rezolvarea acestui caz era locul contaminării, mai bine zis, traseul de transmitere a bolii.

Şi Asakawa a reuşit să descopere când şi unde se aflaseră cei patru împreună: pe 29 august, cu exact o săptămână înainte să moară, tinerii erau în staţiunea Pacific Land din Hakone, într-o cabană închiriată. Cabana B-4.

Următoarea pagină, a douăzeci şi doua, începea cu plecarea lui Asakawa către cabana în cauză. Ziaristul luase expresul până la Atami, apoi închiriase o maşină şi pornise spre staţiunea montană pe autostrada Atami-Kannami. Întunericul şi ploaia îi îngreunaseră mult călătoria, iar drumul de munte era îngrozitor. Rezervase cabana B-4 încă de la prânz, dar a ajuns acolo abia după opt seara. *Deci aici şi-au petrecut cei patru noaptea…* Gândul acesta i-a provocat lui Asakawa o tresărire de spaimă. Muriseră la fix o săptămână după ce fuseseră aici, în cabana asta. Ştia că aceeaşi ameninţare spectrală putea foarte bine să-l pândească şi pe el, dar n-a reuşit să-şi înăbuşe instinctul de reporter şi a scotocit în fiecare colţişor.

După ce a găsit un carnet şi a citit însemnările din el, Asakawa a aflat că tinerii văzuseră în noaptea aceea o casetă video, aşa că s-a dus la recepţie s-o caute. A găsit pe raftul de jos o casetă fără etichetă şi fără cutie. Oare era chiar caseta misterioasă? Recepţionerul i-a dat voie să ia caseta în cabană şi, fără să aibă idee ce conţine, a pus-o în videorecorderul din living şi a vizionat înregistrarea de la primul până la ultimul cadru.

La început, totul a fost negru. Asakawa descria prima secvenţă chiar aşa:

Mi s-a părut că văd o licărire chiar în mijlocul ecranului întunecat, un punct luminos, cât un vârf de ac. Oscilând la stânga şi la dreapta, punctul s-a mărit treptat şi s-a oprit în cele din urmă în partea stângă a ecranului. Apoi din el au crescut ramuri şi a devenit un ghem de lumină zdrenţuit,

cu filamente care se zvârcoleau ca viermii…

Ando şi-a ridicat privirea. Cele câteva rânduri îl ajutaseră să-şi formeze o imagine suficient de limpede a scenelor care se succedau pe ecran. De altfel, în timp ce citea descrierea lui Asakawa, în minte i-a apărut o imagine precisă, pe care avea senzaţia că o mai văzuse undeva înainte. Un licurici care zboară pe un fond întunecat şi devine treptat tot mai mare… apoi punctul luminos explodează, ca şi cum o pensulă împroaşcă vopsea pe ecran. Era o scenă scurtă, dar ştia că o mai văzuse, şi încă de curând.

N-a durat mult până când şi-a amintit exact: încerca să dea de urma lui Mai şi ajunsese astfel în garsoniera ei. Caseta era în videorecorder şi el apăsase pe *Play.* Era caseta pe eticheta căreia citise *Frank Sinatra, Liza Minelli* şi încă ceva – un scris de mână, masculin. Primele câteva secunde ale înregistrării se potriveau perfect cu descrierea lui Asakawa.

Dar pe caseta din garsoniera lui Mai scena durase doar câteva secunde, apoi ecranul devenise brusc strălucitor. Iar Mai, fără îndoială încercând să şteargă ce era pe casetă, înregistrase o emisiune de varietăţi, o telenovelă cu samurai şi altele, până când banda se terminase. Ando şi-a dat seama imediat ce însemna asta. Într-un fel sau altul, probabil prin intermediul lui Ryuji, Mai făcuse rost de caseta misterioasă şi văzuse înregistrarea acasă, în garsonieră. După aceea ştersese tot de pe bandă, indiferent ce fusese acolo. Probabil că avea motive întemeiate s-o facă. Dar nu reuşise să şteargă exact începutul benzii, aşadar primele secunde ale înregistrării originale rămăseseră pe bandă. Oare asta însemna că în mâinile lui Mai ajunsese chiar înregistrarea pe care o găsise Asakawa în cabana B-4?

Ando a încercat să-şi ordoneze gândurile. *Nu, nu poate fi ea. Caseta pe care a găsit-o Asakawa şi caseta de la Mai sunt evident diferite.* Potrivit raportului scris de Asakawa, caseta din cabană nu avea etichetă, dar cea din garsoniera

lui Mai avea una, scrisă cu marker negru. Cu alte cuvinte, era o copie.

Cea din cabană era originalul, cea de la Mai – o copie. Prin urmare, caseta a fost copiată, ştearsă, deghizată, transportată – un şir uimitor de transformări. În mintea lui Ando, a început să capete un statut hibrid, ceva între fiinţă şi obiect, şi a început să semene cu un virus.

În concluzie, dispariţia lui Mai era sau nu consecinţa faptului că fata văzuse înregistrarea? Această posibilitate începuse să-l îngrijoreze serios pe Ando. Fata nu se mai întorsese acasă. Nu mai trecuse nici pe la facultate şi nici măcar nu-i telefonase mamei sale. Pe de altă parte, Ando nu auzise nimic la ştiri despre vreo tânără care să fi murit în mod inexplicabil.

Şi-a lăsat gândurile să rătăcească o vreme şi a trecut în revistă toate cauzele posibile ale dispariţiei lui Mai. Poate că murise singură, într-un loc unde nimeni nu putea s-o găsească. Ideea l-a îndurerat – fata avea doar douăzeci şi doi de ani. Ba nu, era de-a dreptul insuportabilă, pentru că, îşi dădea seama, începuse să se îndrăgostească de ea.

Din imprimantă a ieşit în sfârşit altă pagină. Zgomotul l-a readus pe Ando la realitate. În orice caz, nu era momentul potrivit să pună paie pe foc. În clipa asta, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să afle ce fusese înregistrat pe caseta originală.

10

Următoarele câteva pagini conţineau descrierea detaliată a înregistrării. În timp ce citea, Ando vedea în minte un ecran de televizor pe care scenele se succedau rapid.

Ceva roşu şi vâscos a împroşcat ecranul. Apoi a apărut imaginea unui munte, şi a ştiut din prima clipă că era un vulcan. Din gura lui se revărsa lavă, pământul se cutremura. Erupţia lumina noaptea. Scena s-a întrerupt brusc şi a fost înlocuită de un fond alb pe care apărea, scrisă cu negru, ideograma pentru „munte”, cu un contur slab, tremurător. Apoi două zaruri care se rostogoleau pe fundul unui vas.

În cele din urmă, a văzut un personaj uman. O bătrână cu faţa plină de riduri, care stătea pe o rogojină tatami. Se uita chiar în obiectivul camerei de luat vederi şi murmura ceva. Vorbea într-un dialect aproape ininteligibil, dar a reuşit să înţeleagă, mai mult după cum sunau cuvintele, că bătrâna ghicea viitorul cuiva, rostind un fel de avertisment.

Apoi un nou-născut, scâncind. Între scene nu exista nicio legătură logică. Se succedau brusc, la întâmplare, ca nişte cărţi de joc împărţite dintr-un pachet bine amestecat.

Copilul a dispărut şi în locul lui s-au ivit sute de chipuri, care au umplut treptat ecranul, înmulţindu-se parcă prin diviziune celulară. În fundal se auzeau nenumărate voci scandând acuzaţii: *Minciună! Înşelătorie!* Apoi un televizor vechi, pe ecranul căruia plutea cuvântul *sada.*

Un bărbat cu ochii roşii, injectaţi. Respira întretăiat şi faţa îi lucea de sudoare. În spatele lui se vedeau copaci. Gura îi era schimonosită într-un strigăt şi din colţurile ei se scurgeau firişoare de salivă. Avea o rană adâncă în umăr, ca o gură deschisă, din care curgea sânge. Apoi s-a auzit

din nou, de peste tot şi de nicăieri, plânsetul unui copil, în centrul ecranului s-a ivit o lună plină din care cădeau, cu bufnete înfundate, bucăţi de mărimea unui pumn.

În cele din urmă, pe ecran au apărut cuvinte.

Cine a văzut aceste imagini este condamnat să moară după o săptămână, la exact aceeaşi oră. Dacă nu vrei să mori, trebuie să respecţi întocmai următoarele instrucţiuni...

Apoi scena s-a schimbat complet. În loc să vadă instrucţiunile care l-ar fi salvat de la moarte, a văzut o reclamă comercială banală pentru un insecticid. Reclama s-a terminat şi ecranul şi-a recăpătat aspectul bizar de la început, mai bine zis, amintirea lui.

La sfârşitul acestei serii de viziuni stranii, Asakawa a reuşit să înţeleagă doar două lucruri. Primul: oricine vedea înregistrarea era sortit să moară după exact o săptămână. Al doilea: exista o cale de salvare, dar instrucţiunile fuseseră şterse în mod deliberat. Cei patru puşti care văzuseră prima dată caseta şterseseră probabil porţiunea respectivă, în glumă sau pur şi simplu din răutate. Asakawa nu mai fusese în stare decât să arunce caseta în geantă şi să fugă din cabana B-4.

Ando a inspirat adânc şi a pus hârtiile pe birou.

Ce naiba.

În relatarea lui, ziaristul creionase o descriere dureros de precisă a celor douăzeci de minute stranii de înregistrare. Folosind doar cuvinte, făcuse toate eforturile posibile să reînvie imaginile şi sunetele pe care le văzuse şi le auzise în mod direct, şi reuşise în mare măsură. Scenele încă mai dăinuiau în mintea lui Ando, la fel de precise ca şi cum le-ar fi văzut şi auzit el însuşi în noaptea aceea. A oftat şi, brusc, s-a simţit epuizat. Poate că nu era oboseală. Poate că acum spaima lui Asakawa devenise a lui şi încerca astfel s-o alunge.

Dar până şi acest scurt răgaz i-a alimentat dorinţa de a afla mai mult. Sorbind din cana cu ceai, a luat din imprimantă următoarea pagină şi a început s-o citească

imediat, chiar mai repede decât până atunci.

Primul lucru pe care l-a făcut Asakawa după ce s-a întors la Tokio a fost să-i telefoneze lui Ryuji Takayama şi să-i spună ce se întâmplase. Asakawa nu avea nici timp, nici curaj să descifreze de unul singur misterul. Îi trebuia un partener de încredere şi, în mod firesc, se gândise la Ryuji, pe care îl cunoştea încă din liceu. Vorbise şi cu Yoshino, dar acesta refuzase să vadă înregistrarea. Nu mai conta dacă crezuse sau nu povestea. Voia să evite orice risc, în cazul în care ar fi existat cea mai mică posibilitate ca vizionarea casetei să conducă la un deznodământ tragic.

Nu şi Ryuji. După ce aflase că există o înregistrare video care-i ucide după o săptămână pe toţi cei care o vizionează, primele lui cuvinte fuseseră: *Mai întâi să aruncăm o privire la casetă.*

Aşadar Ryuji a văzut înregistrarea în apartamentul lui Asakawa şi a fost literalmente fascinat. După ce ultima imagine s-a stins pe ecran, i-a cerut lui Asakawa să-i facă o copie.

Când a citit cuvântul „copie”, Ando s-a ridicat brusc în picioare şi a devenit mai atent. Acum începea să bănuiască traseul casetei. Înregistrarea originală din cabana B-4 rămăsese o vreme la Asakawa. În momentul accidentului, caseta se afla în videorecorderul din maşina ziaristului. Apoi ajunsese la Junichiro, fratele lui Asakawa, şi fusese aruncată la gunoi. Dar mai exista una, cea din garsoniera lui Mai Takano, pe care nu mai era decât începutul înregistrării originale. Era probabil copia pe care Asakawa o făcuse pentru Ryuji în prima noapte după ce se întorsese la Tokio. Titlul de pe eticheta ei, în caractere negre şi groase, fusese scris de mâna unui bărbat. După toate probabilităţile, era scrisul lui Asakawa. Când Ryuji îi ceruse să-i facă o copie, ziaristul, în loc să folosească o casetă nouă, întrebuinţase una mai veche, pe care era înregistrată muzică. Această copie ajunsese apoi de la Ryuji la Mai. Până aici, lucrurile erau clare. Dar când o

primise Mai? Fata nu-i spusese lui Ando că ar avea caseta. Putea să presupună că Mai găsise caseta din întâmplare, la câteva zile după moartea lui Ryuji, şi văzuse înregistrarea fără să ştie cât de periculoasă era.

În orice caz, caseta fusese copiată în apartamentul lui Asakawa. Ando a simţit că trebuia să ţină minte acest detaliu.

Prin urmare, Ryuji a luat copia şi mai întâi a încercat să reconstituie instrucţiunile şterse (pe care el şi Asakawa le-au numit „descântecul”). Amândoi s-au întrebat cum ajunsese de fapt caseta în cabana B-4. La început s-au gândit că scenele fuseseră filmate cu o cameră video şi caseta rămăsese în cabană, dar s-a dovedit că greşeau. Cu trei zile înainte de sosirea celor patru tineri, în cabana B-4 era cazată o familie de trei persoane. Cineva băgase caseta în aparat şi apăsase pe *Record.* Când plecaseră acasă, uitaseră caseta acolo. Prin urmare, scenele nu fuseseră filmate în altă parte, ci erau rezultatul suprapunerii unei transmisii de origine necunoscută peste înregistrarea de la televizor. Apoi intraseră în scenă cei patru tineri. Ca să-şi omoare timpul, se hotărâseră să vadă un film. Încercaseră să pornească videorecorderul, dar din el ieşise o casetă. Se uitaseră din pură curiozitate. Pesemne că luaseră în glumă ameninţarea din final. *Zău? Chiar o să murim după o săptămână dacă nu facem ce spune?* Se hotărâseră, aşadar, să le joace o festă următorilor oaspeţi ai cabanei şi şterseseră instrucţiunile. Bineînţeles, puştii n-au crezut nicio clipă că ameninţarea poate fi reală. Dacă ar fi crezut asta, nu le-ar mai fi ars de glume. În orice caz, recepţionerul a găsit caseta a doua zi şi a aruncat-o pe raftul din biroul lui, unde a rămas neobservată până când Asakawa a ajuns acolo.

Întrebarea-cheie era cum se imprimaseră imaginile pe bandă în timp ce aparatul înregistra altceva. Lui Asakawa i-a venit ideea că un maniac oarecare ar fi putut să facă o transmisiune-pirat, aşadar a încercat să localizeze sursa de emisie. Între timp, soţia lui a găsit caseta – care rămăsese

în videorecorderul de acasă – şi a văzut înregistrarea împreună cu fiica ei. Acum, Asakawa trebuia să salveze alte două vieţi: ale soţiei şi fetiţei lui.

Apoi Ryuji a făcut o descoperire surprinzătoare. După ce a revăzut acasă înregistrarea de nenumărate ori, a avut un moment de inspiraţie. A întocmit un tabel şi a observat că înregistrarea putea fi împărţită în douăsprezece scene care se încadrau în două categorii: scene abstracte, constituite doar din ceea ce el a numit „imagini mentale", şi scene reale, văzute prin ochii unui om. De exemplu, erupţia vulcanică şi faţa bărbatului erau în mod evident scene văzute direct, în timp ce luminiţa ca un licurici de la începutul înregistrării părea să fie o imagine mentală – ceva asemănător cu o scenă dintr-un vis. Aşadar, Ryuji numise cele două grupuri, prin comparaţie, „reale" şi „abstracte". După alte cercetări, a observat că în scenele „reale" existau momente când ecranul era parcă acoperit de un văl negru, dar numai pentru o fracţiune de secundă. În scenele „reale", aceste momente surveneau cam de cincisprezece ori pe minut, în timp ce în cele „abstracte" nu apăreau deloc. Ce însemna asta? Ryuji a conchis că „vălul negru" era de fapt un ochi care clipea. Clipitul apărea în scenele care fuseseră văzute în mod direct, nu şi în cele mentale. Mai mult decât atât, frecvenţa întunecării ecranului se potrivea cu frecvenţa bătăii din pleoape a unei femei. Era, deci, o presupunere susţinută de argumente rezonabile. Asta l-a condus, în mod firesc, la concluzia că imaginile de pe bandă nu fuseseră înregistrate cu o cameră de luat vederi, ci mai degrabă de ochii şi imaginaţia unei persoane care apoi le proiectase pe casetă printr-un act de voinţă.

Lui Ando i-a venit greu să accepte această parte a explicaţiei. Ideea că un om ar putea să înregistreze imagini pe bandă magnetică folosindu-şi doar puterea gândului i se părea aproape absurdă. Era dispus, la limită, să accepte posibilitatea imprimării unei imagini statice pe film fotografic, dar imagini în mişcare? În primul rând, era o

diferenţă majoră de nivel. Ca să poată înainta, trebuia să sară deocamdată peste acest punct, chiar dacă admira în sinea lui perspicacitatea lui Ryuji.

Acceptând ipoteza că o persoană înregistrase imaginile pe căi paranormale, următoarea întrebare era „Cine?”. Asakawa şi Ryuji s-au concentrat asupra ei şi s-au dus la Muzeul Tetsuzo Miura din Kamakura. Miura, cercetător asiduu al parapsihologici, şi-a dedicat viaţa descoperirii persoanelor din Japonia înzestrate cu însuşiri paranormale. Dosarele care conţineau rezultatele cercetărilor sale erau păstrate chiar în muzeu, peste o mie la număr. Cei doi au cerut permisiunea să le examineze, gândindu-se că un om care avea capacitatea de a proiecta imagini în mişcare nu putea să nu atragă atenţia profesorului Miura. Şi, după câteva ore de cercetări, au găsit, într-adevăr, un candidat plauzibil.

Potrivit fişei din dosar, la vârsta de zece ani reuşise deja să proiecteze pe film caracterele *yama* (munte) şi *sada,* elementele constituente ale numelui ei. Exact aceleaşi caractere care apăreau şi pe casetă. Convinşi că Sadako Yamamura era persoana pe care o căutau, Ryuji şi Asakawa s-au urcat în dimineaţa următoare pe un vapor cu destinaţia Izu Oshima. Sperau să afle mai multe despre viaţa şi personalitatea ei, informaţii care ar fi lămurit poate o parte din secretele casetei video. Sadako îi ameninţa cu moartea pe cei care vedeau înregistrarea pentru a-i obliga să facă ceva. Caseta însăşi era expresia dorinţei sale ca privitorul să acţioneze într-un anumit fel. Din acest punct de vedere, devenise crucial să afle ce anume voia femeia. În clipa aceea, Ryuji bănuia deja că Sadako nu mai era în viaţă. Se gândea că, în pragul morţii, femeia îşi aruncase în lume ultima dorinţă, sub forma unei proiecţii psihice. Ura ei profundă ajunsese în cele din urmă pe banda casetei video.

Cu ajutorul corespondentului *Daily News* din Oshima şi al lui Yoshino din Tokio, Asakawa şi Ryuji au reuşit să reconstituie biografia lui Sadako Yamamura.

Sadako se născuse în 1947. Mama, Shizuko Yamamura, avea şi ea capacităţi paranormale şi stârnise o oarecare vâlvă în presa naţională, dar pentru puţin timp. Tatăl ei, Heihachiro Ikuma, era asistent la Catedra de psihiatrie a Universităţii Taido şi se apucase să facă cercetări în domeniul parapsihologiei folosind-o drept subiect principal pe Shizuko. La început, cei trei – Ikuma, Shizuko şi Sadako – au trezit curiozitatea publicului, ba chiar au fost o vreme răsfăţaţii presei. Dar în ziua când o societate academică prestigioasă a declarat că puterile lui Shizuko nu erau reale, oamenii s-au întors împotriva lor şi presa i-a atacat furibund. Heihachiro a fost obligat să părăsească universitatea şi în cele din urmă s-a îmbolnăvit de tuberculoză, iar Shizuko a suferit o depresie nervoasă şi s-a sinucis aruncându-se în craterul muntelui Mihara, vulcanul de pe insula Izu Oshima.

Sadako a fost luată de nişte rude de pe insulă, în casa cărora a trăit până a terminat liceul. În clasa a patra, şi-a câştigat un oarecare renume în şcoală prezicând corect erupţia vulcanului Mihara, dar, cu excepţia acestui episod izolat, nu şi-a mai arătat vreodată însuşirile pe care le moştenise de la maică-sa. După bacalaureat s-a mutat la Tokio, unde s-a angajat într-o companie teatrală, sperând să-şi câştige pâinea ca actriţă. Yoshino a reuşit să-i ia urma din acest punct.

Asakawa îi telefonase de pe insulă şi îl rugase să găsească sala de repetiţii a teatrului din Tokio, undeva în Yotsuya. Yoshino a găsit-o şi, odată ajuns acolo, a aflat mai multe despre adevărata natură a lui Sadako de la un anume Arima, unul dintre şefii companiei. Deşi trecuseră douăzeci şi cinci de ani de când Sadako călcase ultima dată în teatru, Arima o ţinea minte foarte bine. Fata părea să aibă puteri supranaturale, reuşind să proiecteze după bunul ei plac imagini pe ecranul unui televizor care nici măcar nu era pus în priză. Dacă povestea lui Arima era adevărată, atunci însuşirile paranormale ale lui Sadako le depăşeau cu mult pe cele ale mamei sale. Yoshino a reuşit să facă rost şi de o fotografie a lui Sadako. Teatrul

păstrase dosarul cu CV-ul ei, împreună cu două fotografii alb-negru pe care fata le adusese pentru angajare. Într-una dintre ele apărea de la mijloc în sus, în cealaltă stând în picioare. Amândouă dovedeau că Sadako avea trăsături de o asemenea perfecţiune, încât nici măcar cuvântul „frumoasă” nu era de-ajuns.

În schimb, Yoshino n-a reuşit să afle unde se dusese Sadako după ce părăsise teatrul, prin urmare a trimis prin fax fotografiile şi celelalte informaţii la biroul *Daily News* de pe insula Izu Oshima.

Când a citit faxul şi şi-a dat seama că urma fetei se pierduse complet, Asakawa fost de-a dreptul distrus. Dacă nu reuşeau s-o găsească, cum mai puteau spera să afle „descântecul”?

Tot Ryuji a avut o sclipire de inspiraţie. Şi-a dat seama că nu era obligatoriu să urmărească fiecare mişcare a fetei. În loc să piardă timpul aşa, era preferabil să-şi concentreze atenţia asupra scenei evenimentelor – cabana B-4 din staţiunea montană – și să încerce să înţeleagă de ce imaginile fuseseră înregistrate tocmai acolo. Fără îndoială că Sadako avea o anumită legătură cu locul acela.

Ryuji şi Asakawa au aflat că toate clădirile din complexul Pacific Land de la Hakone erau relativ noi şi că nu era exclus ca acolo să fi existat în trecut alte construcţii. Asakawa i-a telefonat lui Yoshino la Tokio şi l-a rugat să urmărească o nouă pistă, adică să afle ce clădiri se găseau cu ani în urmă pe terenul ocupat în prezent de staţiunea turistică.

Yoshino i-a răspuns prin fax în dimineaţa următoare. S-a dovedit că în locaţia respectivă funcţionase cândva un sanatoriu pentru tuberculoşi. Yoshino reuşise chiar să facă rost de planul instituţiei. A ataşat la el şi fişa cu numele, adresa şi CV-ul unui anume Jotaro Nagao, în vârstă de 57 de ani, un doctor pediatru care avea un cabinet la Atami. Doctorul lucrase cinci ani la sanatoriul din Hakone, din 1962 până în 1967, ceea ce însemna că Nagao era singurul care le putea oferi informaţii amănunţite despre sanatoriu.

Prin urmare, înarmaţi numai cu datele pe care le

primiseră de la Yoshino, Asakawa şi Ryuji au luat un feribot rapid până la Atami. Era a şaptea zi de când Asakawa văzuse înregistrarea. Dacă nu reuşeau să afle „descântecul” până la zece seara, Asakawa putea să-şi ia adio de la viaţă. În noaptea următoare, tot la zece, îi venea rândul şi lui Ryuji. Urmau soţia şi fetiţa lui Asakawa, a treia zi la unsprezece dimineaţa.

Cei doi s-au urcat iar în maşina închiriată şi s-au grăbit să ajungă la cabinetul doctorului Nagao. Din fericire, speranţele lor de a obţine noi informaţii s-au împlinit, ba chiar mult peste aşteptări. Când au ajuns în sfârşit faţă în faţă cu doctorul, l-au recunoscut amândoi. Spre sfârşitul înregistrării apărea în prim-plan un bărbat cu faţa lucind de sudoare, respirând întretăiat şi cu o rană la umăr. Deşi între timp îmbătrânise şi aproape chelise, nu încăpea nicio îndoială că bărbatul acela era Nagao. Sadako îi văzuse chipul de foarte aproape. Mai mult decât atât, în ochii fetei, Nagao era un personaj detestabil.

Cu impetuozitatea lui caracteristică, Ryuji l-a înghesuit pe Nagao până când a mărturisit tot. Doctorul le-a povestit într-un final ce se întâmplase într-o după-amiază fierbinte de vară, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă…

Nagao luase variolă de la un pacient în timpul unei vizite la pavilionul de carantină al sanatoriului, şi în după-amiaza aceea au început să se facă simţite primele simptome ale bolii. Cu toate că avea dureri de cap şi febră, doctorul nu şi-a dat seama că e vorba de variolă şi a continuat să trateze bolnavii. Credea că e vorba de o simplă răceală. Apoi s-a întâlnit în grădină cu Sadako Yamamura. Fata venea adesea să-l viziteze pe tatăl ei, internat acolo. Cum abia părăsise compania de teatru, nu avea unde să se ducă şi urca la sanatoriu ori de câte ori se ivea ocazia.

O singură privire, şi Nagao a fost vrăjit de frumuseţea lui Sadako. S-a apropiat de ea şi au schimbat câteva vorbe, apoi, ca şi cum l-ar fi împins de la spate ceva mai presus de voinţa lui, a condus-o până la o casă părăsită, în pădure. Acolo, lângă un puţ vechi, a violat-o. Disperată, încercând să-i reziste, Sadako l-a muşcat de umăr. Din cauza rănii

care sângera şi a ameţelii provocate de febră, Nagao nu a observat imediat că Sadako era unică în felul ei. Avea sindromul feminizării testiculare, o afecţiune extrem de rară numită aşa pentru că persoana respectivă are organe genitale de ambele sexe. Femeile care suferă de acest sindrom au sâni şi vagin, dar n-au uter şi trompe uterine. Aspectul lor exterior este feminin sută la sută, însă din punct de vedere genetic sunt bărbaţi – adică au cromozomi XY şi nu pot avea copii.

Nagao a sugrumat-o pe Sadako şi a aruncat-o în puţ, apoi a acoperit-o cu bolovani.

După ce a ascultat mărturisirea doctorului, Asakawa i-a arătat planul staţiunii şi i-a cerut să-i arate unde se afla puţul. Nagao a reuşit să le indice o zonă mai largă, şi anume cea în care se găseau acum cabanele. Asakawa şi Ryuji au plecat imediat la Hakone.

Odată ajunşi acolo, au început să caute puţul printre cabane. L-au găsit în sfârşit, sub B-4. Cabana era construită pe o pantă lină şi, când s-au uitat în spaţiul gol de sub ea, au văzut ghizdul din piatră al unui puţ vechi, acoperit cu un capac din beton. Dacă energia psihică a lui Sadako fusese canalizată de cilindrul puţului, ajunsese exact la televizorul şi videorecorderul care se aflau deasupra, în cabană. Caseta video se afla în poziţia perfectă pentru a recepţiona proiecţiile mentale.

Asakawa şi Ryuji au schimbat câteva cuvinte, s-au strecurat sub cabană şi au dat la o parte capacul, apoi au început să caute rămăşiţele lui Sadako. În clipa aceea, amândoi erau convinşi că „descântecul” şters de pe bandă nu putea fi decât acesta: fata dorea ca persoana care ar fi văzut înregistrarea s-o salveze din spaţiul acela întunecos şi strâmt. Cei doi au coborât pe rând în puţ pentru a scoate apa care se adunase la fund. Când, în sfârşit, au găsit în noroi un craniu care nu putea fi decât al fetei, trecuse deja de zece. Ora fatidică a lui Asakawa venise şi trecuse, iar el trăia încă. Amândoi erau fericiţi că descifraseră secretul casetei.

A doua zi, Asakawa a dus rămăşiţele pământeşti ale lui

Sadako la rudele fetei de pe insula Izu Oshima, iar Ryuji s-a întors la Tokio pentru a termina o lucrare ştiinţifică. Cazul era închis. Osemintele lui Sadako Yamamura, femeia cu puteri psihice înspăimântătoare, fuseseră smulse din adâncul pământului. Sadako îşi găsise liniştea. Nici Asakawa, nici Ryuji nu se îndoiau de asta.

11

Ajuns aici, Ando s-a ridicat în picioare şi, fără să lase hârtiile din mână, a deschis fereastra. Făcuse greşeala să-şi imagineze cum ar fi să coboare pe frânghie într-un puţ şi asta îi provocase o senzaţie de sufocare. Un spaţiu de două ori opresiv: sub cabană era întuneric chiar şi ziua, iar puţul avea diametrul mai mic de un metru. Ando şi-a dat seama că avea un acces de claustrofobie şi că trebuia să respire aer proaspăt. Copacii din grădina templului Meiji se unduiau în bătaia vântului chiar sub fereastră. Şi paginile din mâna lui tremurau, atinse de aceeaşi adiere. Ultima pagină a manuscrisului tocmai ieşea din imprimantă. Încă una, deci, şi povestea lui Asakawa se va sfârşi. A auzit sunetul maşinăriei care-şi sfârşise treaba. S-a uitat în spate şi a văzut o hârtie aproape în întregime albă care parcă îi întorcea privirea.

A luat-o şi a citit doar atât:

Duminică, 21 octombrie
Scopul unui virus este reproducerea.
Descântecul: fă o copie a casetei.

Asta era tot. Dar cuvintele aveau, fără îndoială, o importanţă crucială.

Duminică, 21 octombrie era chiar ziua accidentului lui Asakawa. În dimineaţa zilei precedente, Ando făcuse autopsia lui Ryuji şi se întâlnise cu Mai la morgă. Deşi manuscrisul se termina brusc, Ando putea acum să reconstituie, în mare, paginile care lipseau.

Pe 19 octombrie, rămăşiţele lui Sadako Yamamura fuseseră înmânate rudelor fetei din localitatea natală. Dar povestea nu se sfârşise aici. În timp ce Asakawa îşi redacta într-un hotel din Oshima raportul lui minuţios, Ryuji era pe

moarte în apartamentul lui din Nakano Est. Când se întorsese la Tokio şi aflase de moartea prietenului său, Asakawa pornise în goană către Ryuji. Acolo se întâlnise cu Mai Takano şi o bombardase cu tot felul de întrebări care i se păruseră fetei ciudate într-o asemenea ocazie.

Nu ţi-a spus nimic în ultimele lui clipe? N-a pomenit nimic despre… despre o casetă video?

Era lesne de înţeles că Asakawa intrase în panică. Fusese convins că descifraseră misterul casetei şi că scăpaseră de la moarte, dar acum descoperea că se înşelaseră. Blestemul era încă funcţional. Iar el nu mai avea niciun indiciu. De ce Ryuji murise, şi el nu? Mai rău, soţia şi fiica lui erau sortite să moară şi ele, chiar a doua zi, la unsprezece dimineaţa. Prin urmare, Asakawa trebuia să o ia de la capăt, să descifreze din nou enigma descântecului, de data asta singur şi în doar câteva ore. În mod logic, ziaristul a ajuns la concluzia că, indiferent ce i se cerea să facă, făcuse acel ceva în cursul săptămânii, fără să-şi dea seama. Şi, la fel de logic, Ryuji nu făcuse acelaşi lucru. Ce putea fi? Ando îşi închipuia că Asakawa petrecuse toată noaptea scormonindu-şi mintea. În cele din urmă, în dimineaţa zilei următoare, ziaristul avusese o scânteie de inspiraţie şi descoperise o soluţie care părea sigură. Atunci scrisese în grabă cele câteva cuvinte de încheiere:

Duminică, 21 octombrie
Scopul unui virus este reproducerea.
Descântecul: fă o copie a casetei.

Virusul menţionat de Asakawa nu putea fi decât cel al variolei. Chiar înainte de moarte, Sadako Yamamura fusese violată de ultimul bolnav de variolă din Japonia, Jotaro Nagao. Presupunerea că şi ea fusese contaminată era firească. Ajuns în pragul dispariţiei, virusul variolei se folosise de puterea psihică ieşită din comun a femeii pentru a-şi atinge scopul, adică perpetuarea. Dar, odată transferat pe banda magnetică, virusul nu se mai putea

reproduce de la sine. Acum trebuia să acţioneze prin intermediul oamenilor, să-i oblige să copieze caseta. Dacă cineva ar fi rescris porţiunea lipsă din înregistrare, ea ar fi sunat cam aşa:

Cine a văzut aceste imagini este condamnat să moară după o săptămână, exact la aceeaşi oră. Dacă nu vrei să mori, trebuie să respecţi întocmai următoarele instrucţiuni: copiază caseta şi arată altei persoane înregistrarea.

Privite din acest unghi, evenimentele căpătau un sens. A doua zi după ce văzuse înregistrarea, Asakawa i-o arătase lui Ryuji şi copiase caseta pentru el. Fără să vrea, ajutase virusul să se înmulţească. Dar Ryuji nu făcuse nicio copie.

Convins că a găsit răspunsul, Asakawa a pus videorecorderul în maşină şi a plecat către o destinaţie necunoscută. Fără îndoială că avea de gând să facă două copii ale casetei – una pentru soţia lui, cealaltă pentru fetiţă – şi să arate înregistrarea altor două persoane. Iar persoanele în cauză ar fi fost obligate să găsească la rândul lor altă pradă, alţi oameni care să primească câte o copie şi să vizioneze înregistrarea. Dar asta era o problemă secundară. Cel mai important lucru, din punctul de vedere al lui Asakawa, era să-şi salveze soţia şi copilul.

Şi totuşi, chiar în clipa când răsufla uşurat pentru că reuşise în fine să găsească o cale de a-şi salva familia, Asakawa se întorsese şi constatase că soţia şi fiica lui erau deja reci. Atunci pierduse controlul volanului.

Ando şi-a dat seama de ce ziaristul se afla şi acum în comă. Nu numai că fusese şocat de pierderea familiei sale, dar îl torturase cumplit şi întrebarea: „Care este, de fapt, descântecul?” De fiecare dată când credea că l-a descoperit, răspunsul îi scăpa printre degete, transformându-se în altceva. Şi de fiecare dată murea cineva. Furie, părere de rău şi repetarea la nesfârşit a întrebării: „De ce? De ce mai sunt în viaţă?”

Ando a aşezat toate paginile manuscrisului pe masă, apoi s-a întrebat, la rândul lui:

Chiar crezi povestea asta fantastică?

A clătinat din cap.

Nu ştiu.

Şi chiar nu ştia ce ar mai fi putut spune. Văzuse cu ochii lui sarcomul bizar din artera coronară a lui Ryuji. Şapte oameni muriseră din aceeaşi cauză. Găsiseră în sângele lor un virus aproape identic cu cel al variolei. Şi unde dispăruse Mai? Cum putea fi explicată atmosfera stranie din casa ei, în care, după toate aparenţele, nu mai călcase totuşi de o săptămână? Cum se putea explica senzaţia lui viscerală şi înspăimântătoare că între pereţii aceia trăia totuşi *ceva?* Sau urmele de pe caseta care se mai afla în aparat? Înregistrarea continua să se înmulţească? Cu cât reflecta mai mult, cu atât numărul întrebărilor creştea.

A închis calculatorul şi s-a întins să ia sticla de whisky de pe comodă. Ştia că nu va fi în stare să adoarmă fără ajutorul alcoolului.

12

Ando a trecut mai întâi pe la laboratorul de biochimie ca să-i înapoieze lui Ueda calculatorul, apoi a pornit spre Departamentul de Anatomo-Patologie. Ducea sub braţ raportul pe care-l printase noaptea trecută. Voia să-l citească şi Miyashita.

Colegul lui stătea aplecat peste masă şi mâzgălea ceva cu un pix. Ando a aruncat teancul de hârtii lângă el şi Miyashita, surprins, şi-a ridicat capul.

— Ascultă, fă-mi o favoare şi citeşte asta.

Miyashita a continuat să se uite uimit la Ando.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să-mi spui ce crezi despre asta.

Miyashita a tras mai aproape hârtiile.

— E destul de mult.

— Da, este, dar o să găseşti acolo câteva lucruri foarte interesante. Hai, n-o să-ţi ia prea mult să le citeşti.

— Nu-mi spune că te-ai apucat să scrii un roman în timpul liber.

— Kazuyuki Asakawa a scris un raport despre cei şapte morţi.

— Adică Asakawa *al nostru?*

— Da.

Acum ochii lui Miyashita sclipeau de interes şi degetele lui răsfoiau deja primele pagini.

— Hm, a mormăit el.

— Bine, asta e. După ce termini, spune-mi ce părere ai.

Ando s-a întors să plece, dar Miyashita l-a oprit:

— Stai o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

Miyashita şi-a sprijinit capul în palmă şi a început să bată cu pixul în tăblia mesei.

— Te pricepi bine la coduri, nu-i aşa?

— N-aş spune că sunt prea bun la decriptare. În studenţie m-am jucat puţin cu codurile împreună cu câţiva prieteni, dar asta-i tot.

— Hm, a făcut din nou Miyashita, bătând mai departe cu pixul în masă.

— De ce m-ai întrebat?

Miyashita şi-a ridicat cotul de pe hârtia la care se uitase până atunci şi a împins-o spre Ando.

— Uite de ce.

A bătut cu pixul în centrul paginii. Era printul pe care Ando îl văzuse cu o zi în urmă, cel cu rezultatele analizei secvenţiale a virusului găsit în sângele lui Ryuji.

— Mi-ai arătat asta ieri.

— Ştiu, dar nu-mi iese din minte.

Ando a luat foaia de hârtie şi a ridicat-o în dreptul ochilor. În câteva locuri, între şirurile altfel neordonate de baze, se intercala, inexplicabil, alt şir. De fiecare dată acelaşi:

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCC
TEAACAACAA

Era, fără îndoială, straniu ca acelaşi şir de patruzeci şi două de baze să apară de câteva ori la intervale egale.

— Zici că virusul lui Ryuji este singurul care are particularitatea asta?

— Da. E singurul care are în plus astea patruzeci şi două de baze, a zis Miyashita, continuând să-l privească pe Ando drept în ochi. Nu ţi se pare ciudat?

— Bineînţeles că da.

Bătaia pixului s-a oprit.

— Mi-a trecut prin minte că ar putea fi un fel de cod.

Ando a înghiţit în sec. Nu-şi amintea să-i fi spus lui Miyashita vreun cuvânt despre ce se întâmplase în timpul autopsiei lui Ryuji. Nu pomenise nimic despre colţul de ziar, şi, evident, nici atât despre faptul că obţinuse cuvântul „ring” după ce se jucase cu numerele. Iar acum Miyashita îi vorbea despre coduri.

— Presupunând că e un cod, cine ni l-a trimis?

— Ryuji.

Ando a închis ochii. Încercase cu disperare să evite această idee, iar acum colegul lui i-o arunca pur şi simplu în faţă.

— Ryuji e mort. Chiar eu i-am făcut autopsia.

Miyashita nu părea deloc deranjat de cuvintele lui Ando.

— Da, cum zici tu. Dar vezi dacă poţi să-l descifrezi, bine?

Era oare cu putinţă ca succesiunea de baze să reprezinte un cuvânt? Cine ştie, poate cele patruzeci şi două de baze alcătuiau o întreagă propoziţie, la fel cum cifrele 178136 însemnau de fapt „ring”. Poate că într-adevăr conţineau un mesaj important. Nu cumva însuşi Ryuji, de dincolo de mormânt, scrisese în mod repetat un mesaj în propriile lui rămăşiţe pământeşti?

Ando se simţea atras pe acelaşi drum fără ieşire pe care păşise cândva Asakawa şi mâna în care ţinea hârtia a început să tremure. Dar nu avea cum să refuze cererea imperioasă a lui Miyashita. Şi lui îi venise aceeaşi idee când văzuse prima dată secvenţa de baze, dar o îngropase adânc într-un colţişor al minţii. Era convins că, altfel, tot eşafodajul ştiinţific pe care se sprijinea viaţa lui s-ar deforma până când ar deveni de nerecunoscut. Evenimentele ameninţau să treacă dincolo de limita până la care era capabil să le asimileze.

— Poţi să păstrezi hârtia. Nu te grăbi, vezi ce poţi face cu ea.

Miyashita era om de ştiinţă şi ar fi trebuit să se comporte ca atare. Ando nu reuşea să priceapă cum de era dispus să adopte atât de repede idei evident neştiinţifice.

— Am încredere în tine. O să găseşti cheia, a zis Miyashita şi l-a lovit cu palma peste fund.

Partea a treia
DECRIPTAREA

1

Ando şi Miyashita au urmat-o pe chelneriţă până la masa de lângă fereastră. Restaurantul se afla la ultimul etaj al spitalului universităţii şi oferea o privelişte fantastică a grădinii exterioare a Templului Meiji. Mai mult, personalul universitar avea dreptul la reduceri de preţ. Amândoi îşi dezbrăcaseră halatele înainte să vină aici, dar chelneriţei îi fusese de-ajuns o singură privire ca să-şi dea seama că nu erau rudele vreunui pacient. Femeia le-a dat meniul special de prânz pentru angajaţi. Abia uitându-se în listă, Ando şi Miyashita au comandat amândoi specialitatea zilei şi câte o cafea.

Imediat după ce femeia a plecat, Miyashita a deschis discuţia pe un ton grav:

— Am citit-o.

Ando ştia că asta va spune încă din clipa când colegul lui îl invitase să ia prânzul împreună. Miyashita citise raportul „Ring” al lui Asakawa şi acum era nerăbdător să-l comenteze.

— Şi ce părere ai? a zis Ando, aplecându-se înainte.

— Nu pot să te mint: sunt stupefiat.

— Dar îl crezi?

— Ce naiba, nu se pune problema dacă e de crezut sau nu. Totul se leagă. Numele victimelor şi ora morţii fiecăreia sunt corecte. Doar am citit amândoi rapoartele poliţiei şi rezultatele autopsiilor.

Avea dreptate, bineînţeles. Citiseră concluziile legiştilor şi celelalte documente anexate la dosarele celor patru victime din staţiunea montană. Orele estimate ale deceselor se potriveau cu cele din raportul lui Asakawa. Nu existau niciun fel de neconcordanţe. Dar ceea ce-l uimea pe Ando era uşurinţa cu care un patolog atât de strălucit ca Miyashita putea să accepte fără nicio

rezistenţă ideea că blestemele şi supranaturalul jucau un rol important în povestea asta.

— Şi accepţi totul aşa, pur şi simplu?

— Mă rog, asta nu înseamnă că n-am rezerve. Pe de altă parte, dacă te gândeşti mai bine, ştiinţa modernă n-a reuşit să răspundă la nişte întrebări elementare. Cum a apărut viaţa pe Pământ? Care este mecanismul evoluţiei? E rezultatul unui şir de evenimente întâmplătoare sau are o direcţie precisă, aşa cum susţine teleologia? Există tot felul de teorii, dar n-am fost în stare să demonstrăm niciuna. Structura atomului nu reproduce în mic structura sistemului solar, e mult mai complicată şi mai greu de înţeles, e plină de ceea ce putem numi forţe latente. Când încercăm să studiem universul subatomic, descoperim că mintea observatorului influenţează procesul în modul cel mai subtil. Mintea, prietene! Aceeaşi minte care, încă din vremea lui Descartes, a susţinut viziunea mecanicistă despre univers şi a fost subordonată mecanicii corpului omenesc. Iar acum descoperim că mintea influenţează rezultatele experimentelor. Eu renunţ. Nimic nu mă mai surprinde. Sunt pregătit să accept orice s-ar întâmpla pe lumea asta. Ba chiar îi invidiez pe fericiţii care încă mai cred în atotputernicia ştiinţei moderne.

Şi Asakawa avea îndoielile lui în privinţa aşa-zisei omnipotenţe a ştiinţei moderne, dar în mod clar nu erau atât de grave ca ale lui Miyashita. Cum ar putea cineva să se simtă în largul lui în comunitatea ştiinţifică dacă nu se putea dezbăra de scepticism?

— E o poziţie extremă.

— Nu ţi-am spus niciodată până acum, dar sunt un idealist.

— Zău, idealist?

— Aşa cum spunea Buddha: forma nu este diferită de gol, iar golul nu este diferit de formă.

Ando nu prea înţelegea unde bate Miyashita. Era sigur însă că între idealismul filosofic şi „realitatea e goală” există o mulţime de idei nerostite, dar nu era momentul potrivit să dezbată subtilităţile viziunii lui Miyashita

asupra lumii.

— Bine, ţi-a atras atenţia ceva, vreau să zic în mod special, în raportul lui Asakawa?

Ando voia să afle dacă Miyashita avea aceleaşi dubii ca şi el.

— Da, sunt mai multe puncte care mă deranjează.

Chelneriţa le-a adus cafeaua şi Miyashita şi-a turnat doze generoase de frişca şi zahăr. Soarele bătea în plin pe faţa lui rumenă.

— În primul rând, de ce a rămas în viaţă doar Asakawa după ce a văzut caseta?

Miyashita a gustat din cafea.

— Pentru că a descoperit descântecul, nu?

— Descântecul?

— Mă rog, instrucţiunile care au fost şterse de pe bandă.

— Partea în care privitorul află că e obligat să facă ceva.

— Da. Şi dacă Asakawa a făcut ce trebuia fără să-şi dea seama…

— *Ce* a făcut?

— Scrie chiar la sfârşitul raportului, nu-i aşa? „Scopul unui virus este reproducerea. Descântecul: fă o copie a casetei.”

Apoi Ando i-a spus lui Miyashita câteva lucruri pe care acesta nu le ştia. În momentul accidentului, în maşina lui Asakawa era un videorecorder, iar Ando găsise acasă la Mai o copie a casetei din aparat. Înregistrarea iniţială fusese ştearsă de pe această copie.

În mintea lui Miyashita s-a aprins un beculeţ:

— Aha, deci asta a vrut să spună. Credea că descântecul înseamnă să copiezi caseta şi să convingi pe cineva să vadă înregistrarea.

— Sunt convins că la asta s-a gândit.

— Bun, atunci unde se ducea cu videorecorderul în dimineaţa când a avut accidentul?

— E evident: undeva unde găsise doi oameni dispuşi să vadă înregistrarea. Încerca disperat să-şi salveze soţia şi fiica, nu-i aşa?

— Dar nu i-ar fi fost deloc uşor să convingă pe oricine să

se uite la o casetă atât de periculoasă.

— Cred că se ducea la părinţii soţiei. Nu poate fi vorba de părinţii lui, din moment ce taică-său e bine sănătos. Am vorbit cu el la telefon chiar ieri.

— Prin urmare, părinţii ei au acceptat să fie expuşi temporar unui risc major ca să le poată salva pe fiica şi pe nepoata lor.

— Ar trebui să aflăm unde locuiesc şi să luăm legătura cu poliţia locală.

Dacă înregistrarea video fusese copiată şi pusă în circulaţie împreună cu avertismentul acela incredibil din final, era foarte posibil ca în zona în care locuiau părinţii soţiei lui Shizu Asakawa să se fi înregistrat mai multe victime. Dacă era aşa, presa încă nu aflase. Caseta nu circula deocamdată la lumina zilei, sub privirile agere ale ochiului public.

Pesemne că Miyashita ajunsese la aceeaşi concluzie, şi anume că înregistrarea video se înmulţea şi se răspândea ca un virus.

— Am impresia că o să ai multe cadavre de tăiat, a zis el pe un ton glumeţ.

În clipa aceea, Ando a înţeles altceva. Judecând după datele cunoscute, era mai mult decât probabil că Mai vizionase caseta. Se împliniseră aproape două săptămâni de când lipsea. Poate că va fi obligat să-i facă chiar el autopsia. Şi-a închipuit trupul ei frumos întins pe masa de disecţie şi imaginea l-a îngrozit.

— Dar Asakawa n-a murit, a zis el ca şi cum ar fi rostit o rugăciune.

— Cea mai mare problemă cu care ne confruntăm e asta: dacă Asakawa a reuşit să facă două copii ale casetei, de ce au murit soţia şi fetiţa lui?

— Sau, altfel spus, de ce mai trăieşte?

— Nu ştiu. În toată chestia asta e amestecat virusul variolei, nu? Din punctul ăsta de vedere mi se pare perfect logic ca „descântecul” să fie acţiunea de copiere a casetei. Doar aşa se răspândeşte virusul.

— E logic, dar numai până la moartea lui Ryuji. Moartea

familiei lui Asakawa pune din nou totul sub semnul întrebării.

— Adică nu înseamnă, de fapt, să copiezi caseta?

— Nu ştiu.

Într-adevăr, nu ştia cum să interpreteze situaţia. Fie descântecul era cu totul altul, fie se întâmplase ceva în timpul copierii casetei. Sau poate că înregistrarea îi ucidea oricum pe cei care o vizionau, indiferent dacă foloseau sau nu descântecul. Dar, în cazul acesta, supravieţuirea lui Asakawa era şi mai greu de explicat.

Chelneriţa le-a adus prânzul şi o vreme au tăcut amândoi, prea ocupaţi să mănânce.

În cele din urmă, Miyashita a lăsat furculiţa pe farfurie şi a zis:

— Am ajuns într-o dilemă.

— Adică?

— Bun, dacă există o asemenea casetă video, aş vrea s-o văd. Dar s-ar putea să mă ucidă. Asta numesc eu dilemă. O săptămână trece repede.

— O săptămână?

— Prea repede ca să poţi afla ceva. Zău că povestea asta m-a prins. Din punct de vedere ştiinţific, avem de-a face cu o înregistrare video, un semnal care atacă creierele oamenilor prin canalul senzorial auditiv şi prin cel vizual şi poate, într-un fel sau altul, să implanteze în trupul victimei un virus asemănător cu virusul variolei.

— Poate că nu caseta îl implantează. Poate că imaginile influenţează cumva ADN-ul victimei şi el se metamorfozează în virusul nostru misterios.

— S-ar putea să ai dreptate. Mă gândeam la SIDA. Încă nu ştim precis care este originea virusului, dar se pare că, dintr-un motiv oarecare, viruşii umani şi cei ai maimuţelor, care există dintotdeauna, au evoluat şi au dat naştere virusului SIDA aşa cum îl cunoaştem acum. În orice caz, SIDA nu e un virus care există de secole. Analizele secvenţiale arată limpede că s-a despărţit în două tulpini diferite cu doar o sută cincizeci de ani în urmă. Cine ştie ce întâmplare…

— Şi vrei să afli care ar fi evenimentul întâmplător în cazul nostru?

— Eu unul cred că are o legătură cu mintea, a zis Miyashita şi s-a aplecat înainte până când aproape l-a atins pe Ando.

Bineînţeles, toată lumea ştie că mintea, oricât de abstractă şi de imaterială ar fi, poate să influenţeze corpul în multe feluri. Şi Ando ştia foarte bine asta. Îi era de-ajuns să se gândească, de exemplu, că stresul prelungit poate duce la ulcer perforat. Acum el şi Miyashita raţionau în acelaşi mod. Mai întâi, înregistrarea video induce în mintea privitorului o stare care influenţează într-un anumit mod ADN-ul şi-l determină să se modifice până când apare virusul misterios asemănător cu variola. Apoi, acest virus provoacă un cancer galopant în artera coronară, iar rezultatul este o tumoare, care ajunge la dimensiunea maximă în numai o săptămână, blocând circulaţia sângelui şi provocând oprirea inimii. Iar virusul însuşi este de natură cancerigenă – funcţia lui primară e aceea de a se infiltra în ADN şi de a produce mutaţii la nivel celular în *tunica media* a arterei coronare. Deci nu este un virus prea contagios. La această concluzie îi conducea deocamdată analiza lor.

— Hai, fii sincer, tu n-ai vrea s-o vezi? l-a provocat Miyashita.

— Păi…

— Trebuie să pun mâna pe caseta asta.

— Ba nu, cred că e mai bine să laşi monştrii să doarmă. Ai sfârşi ca Ryuji.

— Apropo de Ryuji, ai reuşit să descifrezi codul?

— Încă nu. Chiar dacă e într-adevăr un cod, patruzeci şi doi e un număr prea mic, nu poţi să lucrezi cu el. Poate conţine cel mult câteva cuvinte.

Era o scuză. De fapt, Ando încercase de mai multe ori să spargă codul, dar dăduse greş de fiecare dată.

— Îmi închipui cum o să-ţi petreci zilele libere.

Abia atunci şi-a amintit Ando că a doua zi era sărbătoare naţională, Ziua Muncii. Şi cum a treia zi, duminică, oricum

era liber, avea în faţă un weekend prelungit, de trei zile. De când îşi pierduse fiul şi se despărţise de soţie, nu-i mai păsa de sărbători. Perspectiva de a rămâne singur acasă în weekend era de fiecare dată sumbră, iar o mică vacanţă de trei zile pentru care nu avea niciun plan era cu atât mai deprimantă.

— Da, bine, mai încerc.

Dar gândul că-şi va petrece sfârşitul de săptămână chinuindu-se să citească mesajul cifrat expediat de un mort era cel puţin sumbru. Pe de altă parte, dacă ar reuşi, poate că ar avea măcar o minimă satisfacţie. Cel puţin va fi o schimbare.

S-a ridicat şi i-a promis lui Miyashita că va descifra mesajul până la sfârşitul săptămânii.

— Luni o să-ţi spun ce încearcă Ryuji să ne transmită.

Miyashita s-a întins peste masă şi l-a bătut pe umărul stâng:

— Acum totul depinde de tine.

2

După prânz, Ando s-a întors la birou şi a telefonat la Departamentul de Medicină Legală al Spitalului universitar Toji, în Utsunomiya, prefectura Tochigi. După o investigaţie rapidă obţinuse informaţia că părinţii soţiei lui Asakawa locuiau în Ashikaga, în aceeaşi prefectură. Toate decesele din cauze necunoscute din acea regiune cădeau sub jurisdicţia doctorilor de la spitalul Joji.

I-a răspuns la telefon un asistent, iar Ando l-a întrebat dacă înregistraseră în ultima lună vreun deces prin stop cardiac provocat de blocarea arterei coronare. Bărbatul i-a răspuns cu o întrebare concisă:

— Scuze, dar de ce vă interesează?

Ando i-a explicat că se confruntau deja cu şapte decese din aceeaşi cauză în zona metropolitană Tokio şi că existau indicii potrivit cărora numărul victimelor putea fi mai mare. A evitat să pomenească despre fenomenele paranormale.

Explicaţia lui nu a eliminat totuşi suspiciunea asistentului.

— Să înţeleg că aţi luat legătura cu toate spitalele din regiune?

— Nu, nu chiar.

— Atunci de ce aţi telefonat la noi?

— Pentru că este o zonă de risc.

— Vreţi să spuneţi că vom avea victime la Utsonomiya?

— Nu, la Ashikaga.

— Ashikaga?

Menţionarea numelui îl luase complet prin surprindere pe asistent. Omul a tăcut şi Ando aproape că a simţit cum îşi încleşta mâna pe receptor.

— E uluitor. Nu-mi dau seama cum aţi aflat asta. Realitatea este că pe 28 octombrie au fost descoperite

acolo cadavrele unor persoane în vârstă, soţ şi soţie. Le-am examinat a doua zi.

— Puteţi să-mi spuneţi numele lor?

— Numele de familie e Oda, dacă nu mă înşel, iar prenumele soţiei Setsuko. Am uitat numele bărbatului.

Ando aflase deja cum se numeau părinţii lui Shizu: Toru şi Setsuko Oda. Nu puteau fi decât ei. Acum aveau o dovadă. În dimineaţa zilei de 21 octombrie, Asakawa aruncase videorecorderul în maşina închiriată şi pornise către casa socrilor lui din Ashikaga, unde avea de gând să facă două copii ale casetei şi să le arate înregistrarea. Îi asigurase, fără îndoială, că vieţile lor nu erau în pericol dacă făceau la rândul lor alte două copii şi găseau alte două persoane care să vadă caseta. Probabil că se lăsaseră convinşi fără prea mare efort, indiferent dacă crezuseră sau nu sută la sută povestea fantastică a lui Asakawa. Orice risc, chiar şi unul infim, ca vieţile fiicei şi nepoatei lor să fie în pericol era un argument mai mult decât convingător. Aşadar, Asakawa făcuse copiile, sigur că îşi salvează astfel soţia şi fetiţa. Dar în drum spre casă le pierduse pe amândouă. O săptămână mai târziu muriseră şi bătrânii.

— Aş pune pariu că aţi fost foarte surprinşi de rezultatele autopsiilor.

Ando îşi imagina foarte bine cât de şocaţi fuseseră medicii din echipă când descoperiseră că amândouă victimele aveau aceleaşi simptome.

— Mi-aţi luat vorba din gură. De fapt, ţinând cont că au murit în acelaşi timp şi că au lăsat un bilet, am presupus, în mod firesc, că avem de-a face cu o dublă sinucidere. Dar, când am deschis cadavrele, am găsit în loc de urme de otravă nişte tumori ciudate în arterele lor coronare. „Surprinşi” e un cuvânt prea blând.

— Staţi o clipă, l-a întrerupt Ando.

— Ce s-a întâmplat?

— Spuneţi că au lăsat un bilet?

— Da. Doar o bucăţică de hârtie, a fost găsită pe pat, lângă perne. Se pare că l-au scris chiar înainte să moară.

Ando nu ştia cum să interpreteze această informaţie. Ce semnificaţie avea? De ce lăsaseră un bilet de adio?

— Puteţi să-mi spuneţi ce au scris?

— Aşteptaţi puţin. Asistentul a lăsat jos receptorul, dar s-a întors după câteva secunde. O să dureze ceva până-l găsesc. Să vi-l trimit prin fax mai târziu?

— V-aş fi recunoscător.

Ando i-a dictat numărul de fax şi a închis.

După această discuţie n-a mai ieşit din birou. Faxul era aşezat pe raftul din mijloc al unui stativ pentru echipament electronic, la două birouri depărtare de el. Şi-a răsucit scaunul cu patruzeci şi cinci de grade ca să stea cu faţa la aparat şi a început să aştepte mesajul.

Nu era capabil să se relaxeze, nu putea nici măcar să se sprijine de spătarul scaunului. A preferat să-şi umple timpul trecând în revistă lanţul evenimentelor, de la începutul începutului. Oricum nu putea face altceva decât să revadă trecutul. Întrebarea „Când va veni faxul?” nu-i dădea pace şi nu se simţea în stare să înceapă o nouă analiză.

Aparatul a început în sfârşit să bâzâie şi rola de hârtie să se desfăşoare. A aşteptat până când zgomotul a încetat, apoi s-a ridicat şi a smuls hârtia. S-a aşezat la loc, a întins faxul pe birou şi l-a citit:

Destinatar: Dr. Ando, Facultatea de Medicină, Universitatea Fukuzawa

Iată biletul pe care l-au lăsat dl şi dna Oda. Vă rog să mă ţineţi la curent cu noutăţile.

Dr. Yokota
Facultatea de Medicină
Universitatea Joji

Sub nota scrisă în grabă erau câteva rânduri însoţite de numele celor doi Oda. Scrisul, tot de mână, era diferit de cel al lui Yokota. Omul fotocopiase originalul.

28 octombrie, dimineaţa

Am luat asupra noastră sarcina de a rezolva problema casetelor. Nu mai există niciun motiv de îngrijorare. Suntem obosiţi. Yoshimi şi Kazuko, vă rugăm să aveţi grijă de toate.

Toru Oda Setsuko Oda

Deşi era foarte concis, mesajul demonstra fără niciun dubiu că bătrânii ştiau că îi aşteaptă moartea. Yoshimi şi Kazuko erau, probabil, singurele lor fete. Dar cui îi era adresată propoziţia precedentă?

Şi cum adică „au rezolvat problema casetelor”?

Ce însemna asta, că scăpaseră de ele? În niciun caz nu reieşea că le copiaseră.

Ando s-a hotărât să reconstituie starea de spirit a bătrânilor din ziua respectivă.

Duminică, 21 octombrie, ginerele lor a apărut din senin şi le-a spus că Shizu şi Yoko erau în pericol din cauza unui blestem transmis prin intermediul unei înregistrări video. Domnul şi doamna Oda au fost de acord să copieze caseta. Dar apoi, în cursul aceleiaşi zile, Shizu şi Yoko au murit la ora-limită. Chiar dacă bătrânii trataseră iniţial cu scepticism explicaţia lui Asakawa, erau obligaţi acum să accepte puterea nefastă a casetei. Mai târziu, după înmormântare, au aflat şi rezultatele autopsiilor: moarte prin stop cardiac, din cauze necunoscute. În momentul acela, bătrânii şi-au pierdut orice speranţă că s-ar mai putea salva. Fiica şi nepoata lor muriseră, în ciuda faptului că respectaseră instrucţiunile din înregistrare. Domnul şi doamna Oda erau, fără îndoială, convinşi că nu vor reuşi să-şi schimbe soarta, indiferent ce-ar face. Epuizaţi de durere, de efort, de emoţiile provocate de înmormântare şi, cine ştie, poate obosiţi oricum de viaţă, s-au hotărât să nu mai copieze caseta şi au aşteptat clipa morţii. Dar, dacă biletul lor de adio spunea adevărul, înainte de asta „rezolvaseră problema casetelor”, cauza nenorocirii care se abătuse asupra lor.

Ando nu avea cum să ghicească în ce fel scăpaseră

bătrânii de casete. Poate că le şterseseră complet şi apoi le aruncaseră, sau le îngropaseră în curte. În orice caz, în clipa când a început să traseze pe o foaie de hârtie traseul străbătut de casetă, şi-a spus că, deocamdată, ipoteza distrugerii celor două copii era credibilă.

Iniţial existase doar caseta găsită în cabana B-4, sursa tuturor relelor, creată într-un videorecorder care înregistra o emisiune de la televizor. Asakawa luase cu el acasă această casetă şi făcuse o copie pentru Ryuji. În clipa aceea existau două casete, două puncte de răspândire a virusului. După toate probabilităţile, copia lui Ryuji ajunsese în mâinile lui Mai Takano, care şterse toată înregistrarea, cu excepţia primelor zece secunde. Între timp, caseta lui Asakawa ajunsese la fratele lui, Junichiro, care o aruncase odată cu videorecorderul stricat. Înregistrarea originală de la Asakawa generase însă alte două puncte de contaminare, sub forma copiilor făcute pentru domnul şi doamna Oda, dar şi acestea două fuseseră distruse. Pe scurt, imaginile izvorâte din sufletul plin de ură al lui Sadako Yamamura dispăruseră de pe faţa pământului.

Ando a verificat de mai multe ori diagrama arborescentă pe care o desenase ca să fie sigur că nu greşea. Caseta părea, într-adevăr, să fi dispărut definitiv. La numai două luni după ce se trezise la viaţă într-o zi de la sfârşitul lui august, şi după ce curmase nouă vieţi, blestemul se stinsese. *Dar...* şi-a spus Ando. Dacă înregistrarea i-a ucis pe toţi cei care au vizionat-o, indiferent dacă ei copiaseră sau nu caseta, era evident că, mai devreme sau mai târziu, ar fi dispărut de la sine. Nu se putea reproduce decât prin ameninţare, nu putea supravieţui decât prin adaptare la mediu. În clipa când ameninţarea s-ar fi dovedit o minciună, caseta ar fi pornit în mod inevitabil pe calea extincţiei.

Iar dacă dispăruse, înseamnă că ei făcuseră autopsiile ultimelor victime ale virusului misterios. Şi dacă nimeni nu va mai vedea vreodată imaginile acelea nefaste, puteau sta liniştiţi, nimeni nu va mai muri prin stop cardiac provocat

de blocarea arterei coronare. Dar în mintea lui Ando s-a insinuat brusc o întrebare crucială:

De ce n-a murit Asakawa?

Şi apoi alta:

Unde este Mai Takano?

Logica îi spunea că înregistrarea era de domeniul trecutului, iar intuiţia exact contrariul. Era imposibil ca totul să se încheie aşa uşor. Ceva nu se potrivea.

3

Ando a luat o cheie de la bibliotecară, apoi, în drum spre fişete, şi-a scos jacheta. Iarna aproape se instalase. Oricine l-ar fi văzut doar în cămaşă ar fi început să tremure de mila lui. Dar Ando transpira abundent şi, chiar numai în cămaşa aceea subţire, tot i se părea sufocant de cald în biblioteca dotată cu instalaţie de climatizare. A scos din servietă un pix şi un carnet, apoi şi-a aruncat haina peste servietă şi le-a pus pe amândouă într-un fişet.

Ţinea în carnet hârtia cu rezultatele analizei secvenţiale a virusului găsit în corpul lui Ryuji. Era ferm hotărât să spargă codul chiar azi – exact din acest motiv venise la bibliotecă de la prima oră a dimineţii –, dar, când s-a uitat iar la şirul de litere aparent fără sens de pe pagina de imprimantă, ochii i s-au înceţoşat. Nu, în niciun caz nu era în stare să decripteze cifrul. Când s-a gândit mai bine, şi-a amintit însă că făcea asta şi ca să-şi omoare timpul. Oricum nu avea o ocupaţie mai bună care să-l ajute să treacă peste cele trei zile de weekend.

A pornit, aşadar, cu carnetul sub braţ, spre sala de lectură de la etajul al treilea, unde a ales un loc la fereastră.

În vremea studenţiei, când se juca cu Ryuji de-a spărgătorul de coduri, avea acasă un număr respectabil de lucrări de criptografie. Dar după căsătorie şi după divorţ se mutase deja de trei ori, fără a mai pune la socoteală faptul că-şi pierduse complet interesul pentru acest subiect. Existau anumite coduri pe care n-ar fi avut nicio şansă să le descifreze fără ajutorul diagramelor de substituţie şi al graficelor de frecvenţă a literelor, iar acestea se găseau numai în lucrările de specialitate. Se îndoia că ar fi fost capabil să obţină vreun rezultat fără ajutorul lor. Cum ar fi fost o nebunie să cumpere iar

cărţile, se gândise să meargă la bibliotecă.

Cândva stăpânea bine bazele criptării şi decriptării, dar de-atunci trecuseră zece ani, aşa că a început prin a face un tur rapid al subiectului. A hotărât că în prima etapă trebuia să stabilească tipul de cifru inclus în secvenţa de baze a virusului.

Codurile pot fi împărţite de obicei în trei mari categorii: de substituţie, în care literele mesajului sunt înlocuite cu alte litere, simboluri sau numere; de transpunere, în care se schimbă ordinea cuvintelor din mesaj; de inserţie, în care sunt introduse alte cuvinte între cuvintele mesajului. Numerele care apăruseră din cadavrul lui Ryuji după autopsie, cele care îl conduseseră pe Ando la cuvântul „ring”, erau un exemplu foarte bun de cod elementar de substituţie.

Nu i-a luat prea mult până să-şi dea seama că şi cifrul din virus intra în aceeaşi categorie. Materialul de lucru era în acest caz un grup de patru litere, ATGC, care corespundeau celor patru baze, aşadar era mai mult decât probabil că cifrul fusese constituit prin echivalarea unei anumite litere cu un grup predeterminat de alte litere. Ce putea fi mai evident?

Un cod evident. Când a rostit aceste cuvinte în minte, s-a ridicat de pe scaun şi a început să se gândească. Scopul principal al unui cod este să ascundă informaţiile faţă de tabăra adversă, dar în aşa fel încât nicio terţă parte să nu fie capabilă să le descifreze. În studenţie, codurile erau pentru ei simple jocuri, simple exerciţii de logică. În alte cazuri însă, de exemplu în timpul unui conflict militar, folosirea unui „cod evident” ar fi fost mult prea riscantă. Cu alte cuvinte, una dintre metodele de a-l împiedica pe inamic să-ţi spargă codul ar fi să-l deghizezi în aşa fel încât să nu semene cu un cod, cel puţin la prima privire. Dacă prinzi un spion inamic şi găseşti asupra lui un carneţel plin cu şiruri suspecte de numere, poţi să pariezi liniştit că ai de-a face cu informaţii strict secrete şi criptate. Chiar dacă ipoteza pistei false nu poate fi exclusă, când un cod este identificat ca atare, şansele de a-l descifra cresc

considerabil.

Ando a încercat să gândească logic. Dacă scopul unui cod este să protejeze informaţiile de ochii taberei inamice, atunci trebuie să fie evident doar pentru ochii destinatarului. Continuând să privească fix cele patruzeci şi două de litere intercalate în secvenţa de baze a virusului, a constatat că arătau evident ca un cod. Avusese această impresie încă de când văzuse prima dată diagrama.

Dar de ce aşa?

A încercat să analizeze cauza impresiei. De ce i se părea că arată ca un cod? Nu era prima dată când întâlnea repetiţii ciudate în rezultatele analizelor secvenţiale de ADN. În ciuda acestei realităţi, repetiţia pe care o avea acum în faţă părea să aibă o logică. Apărea peste tot în şirul de baze, indiferent de punctul în care îl secţionaseră. Parcă încerca să atragă atenţia asupra ei, parcă spunea *Da, sunt un cod, prostule.* Iar şirul de litere i se părea şi mai asemănător cu un cod când îşi amintea de întâmplarea cu numerele care apăruseră din abdomenul lui Ryuji. Cu alte cuvinte, poate că apariţia cuvântului „ring” în acel moment avea de fapt două scopuri: să-i transmită lui Ando informaţia despre existenţa raportului „Ring”, dar şi să-l avertizeze. Era ca şi cum Ryuji i-ar fi spus de-a dreptul: *S-ar putea să mai folosesc coduri dacă va fi necesar, aşadar cască bine ochii ca să nu-ţi scape.* Poate că folosirea celui mai simplu cod de substituţie era tocmai un indiciu.

Ţinând cont de faptul că şirul ciudat de baze fusese găsit doar în virusul prelevat din cadavrul lui Ryuji, era rezonabil să presupună că Ryuji însuşi îi trimisese mesajul. Era, bineînţeles, un adevăr indiscutabil că Ryuji murise. Cadavrul lui se transformase în cenuşă, dar în laborator mai exista o probă de ţesut. Şi nenumărate secvenţe din ADN-ul lui, planul entităţii unice care fusese Ryuji, existau în continuare în acea probă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ADN-ul ar fi moştenit voinţa lui Ryuji şi ar fi încercat să se exprime în cuvinte?

Era o teorie absurdă, total nedemnă de un om de ştiinţă

ca Ando. Dar, dacă ar reuşi să stoarcă cuvinte din şirul de litere folosind metoda substituţiei, toate celelalte interpretări ale situaţiei de faţă ar fi scoase din cauză. În teorie, ar fi posibil să iei ADN-ul din sângele lui Ryuji şi să-l foloseşti pentru a obţine un individ identic, o clonă. Poate că ADN-ul cu voinţă exercitase o anumită influenţă asupra virusului care pătrunsese în sânge şi imprimase în el un mesaj format din cuvinte. Brusc, Ando a avut impresia că simte în spatele acestei poveşti geniul pur al lui Ryuji. De ce să introducă mesajul doar în virus, în invadator, nu şi în propriile lui celule roşii? Pentru că, având pregătire medicală, Ryuji ştia că nimeni n-ar fi făcut vreodată analiza secvenţială a ADN-ului din alte celule. Ştia că numai virusul răspunzător de moartea atâtor oameni va fi analizat secvenţial, aşa că îşi concentrase eforturile asupra ADN-ului din virus. Ca să fie sigur că mesajul pe care îl trimite va ajunge unde trebuie.

Iar toate acestea îl conduceau pe Ando la o singură concluzie: din moment ce codul apărea în ochii lui exact ca un cod, în principiu nu mai putea să funcţioneze ca un cod. Adevărul era, mai degrabă, că ADN-ul lui Ryuji nu avea altă cale de comunicare cu lumea exterioară. Spirala dublă a ADN-ului este compusă din patru baze reprezentate prin literele ATGC. Ando nu putea concepe altă cale de comunicare decât combinarea celor patru litere în diferite moduri. Ryuji alesese această metodă pentru că nu avea alta la dispoziţie. Era singura la care putuse apela.

Disperarea care îl copleşise cu câteva clipe în urmă a dispărut brusc şi a fost înlocuită de o convingere fermă.

Până la urmă, s-ar putea să descifrez mesajul.

Îi venea să strige de bucurie. Dacă voinţa lui Ryuji, concentrată în ADN, încerca să-i vorbească, atunci era firesc să folosească cuvinte pe care Ando le-ar fi putut descifra cu uşurinţă. Ce rost ar fi avut să fie mai complicate decât un minimum necesar? Ando a luat-o de la capăt şi a verificat şirul logic pentru a vedea dacă deducţiile lui aveau vreo hibă. Dacă pornea cu stângul, risca să rătăcească la nesfârşit fără să găsească răspunsul.

Nu mai avea impresia că îşi omoară timpul. Acum, când simţea că are şanse mari să descifreze mesajul, ardea de nerăbdare să afle ce voia Ryuji să-i transmită.

Tot restul dimineţii, până la prânz, Ando a abordat problema în două moduri. Şirul cu care trebuia să lucreze era următorul:

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCC
TEAACAACAA

Prima întrebare pe care şi-a pus-o a fost cum putea să împartă literele. A încercat să le aşeze în grupuri de câte două şi trei.

Mai întâi perechi:

AT	GG	AA	GA	AG	AA
TA	TC	GT	TA	TA	TT
CC	TC	CT	CC	TC	AA
CA	AC	AA			

Considerând că o pereche de litere era o unitate, cele patru litere pe care le avea la dispoziţie puteau să formeze şaisprezece combinaţii diferite. S-a întrebat dacă fiecare combinaţie reprezenta o literă.

Dar această ipoteză l-a condus imediat la altă problemă: în ce limbă era scris mesajul?

Probabil că nu în japoneză, care folosea aproape cincizeci de caractere, mult mai multe decât cele şaisprezece permise de aplicarea metodei perechilor. Engleza şi franceza au fiecare douăzeci şi şase de litere, iar italiana doar douăzeci. Dar Ando ştia că nu poate exclude posibilitatea ca mesajul să fi fost scris în japoneza romanizată. Dacă reuşea să identifice limba, bătălia era pe jumătate câştigată.

Dar, de fapt, rezolvase deja această problemă. Faptul că reuşise să obţină cuvântul „ring” din cifrele 178136 era un indiciu că şi acest mesaj fusese transmis în engleză. Ando

era aproape sigur. Prin urmare, problema limbii era soluţionată.

Cele patruzeci şi două de litere care desemnau bazele puteau fi împărţite în douăzeci şi una de perechi, dar câteva se repetau: de patru ori AA, de trei ori TA, de trei ori TE şi de două ori CE. Existau doar treisprezece perechi unice. Ando a scris numerele pe o foaie de hârtie, apoi a răsfoit o carte despre decriptare până a găsit diagrama frecvenţei de apariţie a literelor alfabetului în limba engleză.

Deşi alfabetul limbii engleze are douăzeci şi şase de litere, în vorbirea şi scrierea de zi cu zi ele sunt folosite în proporţii diferite. De exemplu E, T şi A sunt comune, în vreme ce Q şi Z apar doar o dată sau de două ori într-o pagină. Majoritatea manualelor de decriptare au la sfârşit tot felul de diagrame de frecvenţă şi alte instrumente statistice. Scopul lor este să uşureze efortul specialistului de a afla în ce limbă a fost scris mesajul codificat.

În cazul acesta, cifrele îi spuneau că într-o propoziţie de douăzeci şi una de litere scrisă în engleză erau folosite în medie douăsprezece litere diferite. Ando a bătut cu piciorul în podea. El avea treisprezece litere, foarte aproape de medie. Iar asta îi spunea că, din punct de vedere statistic, nu greşise deloc când împărţise şirul în douăzeci şi una de perechi şi considerase că fiecare pereche reprezintă o literă.

Lăsând deocamdată deoparte această ipoteză, Ando a încercat să despartă şirul în grupuri de câte trei:

ATG GAA GAA GAA TAT CGT
TAT ATT CCT CCT CCT CAA
CAA CAA

Prin urmare, paisprezece grupuri, din care şapte unice: GAA, TAT, CGT, ATT, CCT şi CAA. Diagramele i-au arătat că o propoziţie de paisprezece litere scrisă în engleză foloseşte în medie nouă litere diferite. Deloc departe de cele şapte pe care le obţinuse el.

Ando a observat imediat că acest sistem producea o redundanţă puternică. GAA, CCT şi CAA apăreau fiecare de trei ori, iar TAT doar de două ori. Dar cel mai mult îl deranja faptul că GAA, CCT şi CAA apăreau de câte trei ori la rând. Dacă aloca fiecărui triplet o singură literă din alfabet, în textul şi aşa scurt existau trei cazuri în care aceeaşi literă se repeta de trei ori. Vorbea engleza suficient de bine încât să ştie că dublarea literelor nu era neobişnuită, dar nu reuşea să-şi amintească niciun cuvânt cu literă triplă. Singura concluzie la care a reuşit să ajungă a fost că un cuvânt se termina cu dublarea literei, iar următorul începea cu aceeaşi literă, de exemplu *too old* sau *will link.*

A luat de pe masă o carte în engleză pe care o văzuse acolo mai devreme şi a început să citească la întâmplare câte o pagină, pentru a verifica frecvenţa de apariţie a literelor repetate de trei ori. Abia după patru sau cinci pagini a găsit prima situaţie de acest fel. Probabilitatea ca repetarea să apară de trei ori într-un text de paisprezece litere era practic nulă, a conchis el. Dimpotrivă, prin împărţirea celor patruzeci şi două de litere în perechi obţinuse doar o singură repetare dublă. A hotărât, aşadar, că, din punct de vedere statistic, era mult mai raţional să adopte prima soluţie, adică să împartă şirul de baze în perechi de litere.

În felul acesta micşorase numărul posibilităţilor şi de aici înainte putea continua prin eliminare.

AT	GG	AA	GA	AG	AA
TA	TC	GT	TA	TA	TT
CC	TC	CT	CC	TC	AA
CA	AC	AA			

Perechea AA apărea de patru ori, adică în mod sigur era corespondentul unei litere folosite cu frecvenţă mare. Deschizând manualul la altă diagramă, Ando s-a asigurat că litera cea mai folosită din alfabetul limbii engleze era, bineînţeles, E. Putea să pornească de la ipoteza că grupul

AA reprezenta litera E. Pe locul doi în ordinea frecvenţei apăreau grupurile TA şi TC, fiecare de trei ori. A mai observat că grupul AA era urmat o singură dată de TA şi precedat o singură dată de TC. Putea fi un aspect important, din moment ce existau statistici precise şi pentru diferitele combinaţii de litere. A început să experimenteze cu grupurile TA şi TC, verificând mereu diagramele.

Dintre toate literele care urmează literei E şi care sunt de asemenea folosite frecvent şi de sine stătător, litera A părea cel mai plauzibil candidat, ceea ce însemna că perechea TA putea fi echivalentă cu A. Urmând acelaşi fir logic, a presupus că TC ar putea să corespundă literei T. A dedus în continuare, din felul în care se combina cu celelalte litere, că CC putea fi N. Până aici, datele statistice îl ajutaseră perfect.

A scris rezultatul pe hârtie:

_ _E_ _E A T_A A_N T_N T E_ _E

Şirul care înainte i se păruse o amestecătură alandala de litere începea să semene cât de cât cu un text în engleză. A încercat apoi să umple golurile, bazându-se pe ceea ce ştia despre combinaţiile de consoane şi vocale şi verificând mereu diagramele.

SHERDEATYAALNTINTECME

Primele trei litere păreau să alcătuiască cuvântul *she,* dar cu restul n-a reuşit să formeze niciun alt cuvânt, deşi le-a despărţit în toate felurile posibile. A încercat să facă permutări între literele E, A, T şi N şi a schimbat la inspiraţie şi poziţiile altor litere. Când şi-a dat seama că i-ar fi luat prea mult timp să scrie toate combinaţiile posibile pe hârtie, a rupt pagini din carnet şi a făcut douăzeci şi şase de bileţele, câte unul pentru fiecare literă. Începea să semene cu un joc.

THEYWERBORRLNBINBECME

Când a ajuns la această combinaţie, primul lucru care i-a trecut prin minte a fost propoziţia *they were born.* Ştia că nu era scrisă corect, dar poate că nu se hazardase prea mult. Pe deasupra, semnificaţia cuvintelor îi atingea o coardă sensibilă. Ando avea totuşi senzaţia că exista o combinaţie mai potrivită, aşa că a continuat să se joace.

După vreo zece minute de încercări, i s-a părut că ghiceşte rezultatul şi s-a oprit. A oftat, gândindu-se că un calculator i-ar fi uşurat mult munca. A treia, a şasea, a optsprezecea şi a douăzeci şi una literă erau una şi aceeaşi. A şaptea, a zecea şi a unsprezecea la fel. A opta, a paisprezecea şi a şaptesprezecea de asemenea. La fel a treisprezecea şi a şaisprezecea. Propoziţia sau fraza era formată din douăzeci şi una de litere. Dacă ar fi introdus toate aceste date într-un calculator, probabil că ar fi obţinut răspunsul corect, cu condiţia să stabilească precis frecvenţa de utilizare a literelor. Computerul i-ar fi oferit, oricum, mai multe soluţii posibile. Probabil că în limba engleză exista un număr infinit de fraze inteligibile care respectau aceste reguli. Cum ar fi putut să aleagă dintre ele mesajul pe care i-l trimisese Ryuji? Ar fi reuşit numai dacă ar fi observat de la prima privire că acela, şi nu altul este mesajul corect, de exemplu dacă ar fi găsit o semnătură la sfârşit. Fără un asemenea indiciu s-ar fi rătăcit printre posibilităţi.

Ando şi-a dat seama că ajunsese într-un impas. Şi-a lăsat capul în mâini. Se simţea ca un prost din cauză că nu observase asta mai repede. Cu ani în urmă, când era student şi când intuiţia lui de spărgător de coduri era mult mai fină, ar fi ajuns în acelaşi punct după un minut sau două. Trebuia să-şi schimbe complet sistemul de gândire. Trebuia să găsească o nouă ipoteză.

Fusese atât de absorbit, încât pierduse noţiunea timpului. S-a uitat la ceas şi a constatat surprins că era aproape unu. Şi-a dat seama că era hămesit. S-a ridicat de pe scaun, gândindu-se să mănânce de prânz la braseria de

la etajul al patrulea. I-ar fi făcut bine o schimbare de decor. Încercări prin eliminare şi inspiraţie. Dacă voia să descopere soluţia, avea nevoie de amândouă. I se întâmpla adesea să-şi găsească inspiraţia în timp ce mânca.

Răspunsul trebuie să fie la mintea cocoşului.

În drum spre braserie a continuat să murmure aceste cuvinte ca pe o incantaţie.

4

În timp ce-şi lua prânzul, Ando s-a uitat pe fereastră la copacii de jos şi la copiii care se dădeau în leagănele şi balansoarele din parc. Trecuse bine de unu. Când intrase, localul era înţesat, dar acum se vedeau ici şi colo scaune libere. Pusese hârtia cu şirul de baze pe masă, lângă tava de aluminiu, dar nu se uitase la ea.

Unul dintre pereţii braseriei era în întregime din sticlă, aşadar nu exista niciun obstacol între el şi scena de jos. Parcă se uita la un film mut. De fiecare dată când vedea un băieţel de patru-cinci ani, Ando nu mai era în stare să-şi ia privirea de la el. Fără să vrea, se uita fix la copil, şi de obicei treceau câteva minute până reuşea să iasă din transă.

O dată venise la bibliotecă cu fiul lui. Era o după-amiază de duminică, cu doi ani în urmă, când mai locuiau încă în apartamentul din Aoyama-Sud. Ando îşi adusese aminte în ultima clipă că trebuia să verifice nişte date pentru lucrarea pe care urma s-o prezinte la o conferinţă ştiinţifică, aşa că se hotărâse să facă un drum până la bibliotecă. Îl luase şi pe Takanori la o plimbare. Dar, când ajunseseră aici, Ando citise pe o plăcuţă de la intrare „Accesul interzis persoanelor sub 18 ani”. Nu putea să-l lase pe băiat afară în timp ce el căuta lucrările de care avea nevoie, aşa că renunţase şi se jucaseră în parc. Îşi amintea că se postase în spatele unui leagăn şi-i făcuse vânt lui Takanori, îşi amintea ritmul pendulării. Acelaşi leagăn se mişca şi acum sub frunzele aurii ale copacilor ginkgo. Nu auzea niciun sunet, nu putea nici măcar să distingă expresiile copiilor care-şi întindeau şi îşi strângeau picioarele în ritmul balansului. Dar auzea perfect în minte glasul fiului său.

Şi-a dat seama că deviase de la ţintă. S-a uitat din nou la

hârtia de pe masă şi a scos pixul din buzunar.

Venise timpul să se întoarcă la elementele de bază ale decriptării. Singura cale de a descifra un asemenea tip de cod era să pornească de la câteva ipoteze diferite şi apoi să le verifice pe fiecare în parte. Când una dintre ele s-ar fi dovedit greşită, cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-o abandoneze imediat şi să treacă la următoarea. Pentru că mesajul avea numai douăzeci şi una de litere, nu putea să se bizuie doar pe diagramele de frecvenţă şi pe tiparele de combinare. De fapt, dacă cifrul ar fi atât de complex încât să ceară folosirea unei chei unice de conversie, ar fi în acelaşi timp mult prea dificil şi nu şi-ar mai atinge scopul, acela de a-i transmite mesajul. Nu, era obligat să lucreze băbeşte, să-şi croiască drum înainte pornind de la câteva teorii. Dacă una dintre ele se dovedea nefuncţională, trebuia s-o lase baltă, atâta tot.

Exista totuşi o ipoteză pe care Ando avea impresia că o abandonase prea repede: ideea că cifrul putea fi o anagramă.

S-a întors în sala de lectură şi a despărţit din nou cele patruzeci şi două de litere în grupuri de câte trei:

ATG GAA GAA GAA TAT
CGT TAT ATT CCT CCT
CCT CAA CAA CAA

Abandonase această abordare pentru că obţinuse astfel repetiţii triple ale aceleiaşi litere, un caz extrem de rar în engleză. Dar dacă soluţia era să rearanjeze literele? S-a gândit la un exemplu pe care-l citise cândva: propoziţia *Bob opened the door* fusese codificată sub forma OOOOEEEBBDDTPNHR. Sub această formă, şirul conţinea mult prea multe repetiţii pentru a fi considerat un text în limba engleză, dar dacă literele erau rearanjate după anumite reguli, se dovedea că reprezintă o propoziţie cu o semnificaţie precisă.

S-ar putea să meargă, şi-a spus Ando.

S-a oprit brusc, exact în clipa când se pregătea să pună

pixul pe hârtie. La fel ca mai devreme, îşi dăduse seama unde ar fi ajuns aşa. Dacă, pe lângă faptul că trebuia să aloce fiecărui triplet câte o literă, ar fi fost constrâns să găsească şi aranjamentul potrivit, s-ar fi confruntat cu o sarcină imposibilă. Şi nu era doar o chestiune de timp. Fără cheia mesajului, ar fi sfârşit de fiecare dată în impasul în care ajunsese la început: nenumărate soluţii posibile şi nicio posibilitate de a alege una dintre ele. S-a gândit iar la numerele care-l conduseseră la cuvântul „ring” şi s-a întrebat dacă nu cumva chiar ele erau cheia, dacă nu-i indicau cum să aranjeze literele din mesaj. Dar mai întâi trebuia să afle ce literă corespundea fiecărui triplet.

Alt impas.

Ai nevoie de o abordare nouă, şi-a spus Ando. Încercase să înainteze prin încercări şi eliminări succesive, dar avea senzaţia că se învârteşte în cerc. Poate că se agăţase prea tare de ideea că fiecare set de două sau trei baze corespunde unei litere a alfabetului limbii engleze.

Soluţia este în mod sigur simplă şi evidentă, una pe care ar trebui s-o găsesc fără să trec printr-un proces lung şi complicat.

A simţit că îşi pierde concentrarea şi privirea lui a început să rătăcească prin sală. S-a pomenit că se uita fix la părul unei femei tinere care se aşezase la celălalt capăt al mesei. Aşa cum stătea, cu capul plecat, semăna cu Mai Takano.

Unde este acum?

Îşi făcea griji pentru ea, mai ales când se gândea că fusese iubita lui Ryuji.

Oare Ryuji a încercat să-mi spună în mesajul lui cifrat unde e fata?

A cântărit o vreme această posibilitate, dar a renunţat la ea, zâmbind în sinea lui: era o soluţie demnă de benzile desenate. Ce reacţie de adolescent, să viseze că era detectivul particular infailibil care o salvează pe eroină dintr-un pericol mortal! Deodată, toată povestea i s-a părut ridicolă. Probabil că nici măcar nu era un cod. Probabil că

apariţia secvenţei de baze în ADN-ul virusului avea o explicaţie ştiinţifică precisă. Şi, imediat ce Ando a admis această posibilitate, entuziasmul lui pentru decriptarea aşa-zisului mesaj a dispărut complet. Parcă îşi omora timpul, nu-i aşa? Dacă da, atunci muncise pe brânci pentru asta.

Razele soarelui care asfinţea îi colorau părul de pe braţe în auriu. Pasiunea care-l pusese în mişcare dimineaţa se evaporase. S-a gândit să se mute pe alt scaun, într-un loc unde nu bătea soarele, şi s-a ridicat în picioare. Totuşi, privind în jur, a văzut că era înconjurat de copii, de studenţi şi elevi de liceu care învăţau pentru examene, toţi moţăind în spatele unor munţi de cărţi. Schimbarea locului nu era o soluţie, nu aşa putea să-şi recapete concentrarea. Toată sala părea copleşită de letargie. Ando s-a aşezat la loc.

Gândeşte logic, şi-a spus. *Trebuie să existe o formulă.*

Şi-a îndreptat spatele. Până acum încercase să stabilească o corespondenţă între literele alfabetului şi tripletele de baze, dar aşa nu reuşise să găsească nicio formulă. Dacă ar fi reuşit să stabilească o corespondenţă simplă, de unu la unu, sau chiar una de multiplu la unu, şi s-o exprime printr-o funcţie, ar fi obţinut şi răspunsul. Trebuia să existe o formulă care putea fi identificată.

S-a ridicat iar în picioare. Logic vorbind, nu exista altă cale. Intuiţia îi spunea că ajunsese cu un pas mai aproape de soluţie, iar această constatare i-a alungat lâncezeala şi l-a împins să acţioneze.

S-a dus la secţia de ştiinţe naturale, a găsit un tratat despre ADN şi a început să-l răsfoiască cu mişcări febrile. Pe măsură ce entuziasmul lui creştea, transpira tot mai tare. Căuta un tabel care să-i arate corespondenţa dintre aminoacizi şi tripleţii de baze.

În cele din urmă, l-a găsit. A luat cartea la masă şi a aşezat-o în faţa lui, deschisă, lângă mesajul cifrat.

Când un triplet de baze – un codon – formează o proteină, codonul se transformă într-un aminoacid. Regulile acestei transformări erau sintetizate în tabelul pe

care-l găsise. Există douăzeci de tipuri de aminoacizi. Există şi patru baze, ceea ce înseamnă că sunt posibile şaizeci şi patru de combinaţii diferite de câte trei. Şaizeci şi patru de combinaţii pentru numai douăzeci de aminoacizi, adică un grad destul de ridicat de suprapunere. Era o corespondenţă de multiplu la unu. Fiecare grup de baze desemna un aminoacid sau altul, sau un stop.

Studiind tabelul, Ando a scris abrevierile aminoacizilor sub cele patruzeci şi două de baze ale codului.

ATG	GAA	GAA	GAA
(Met)	(Glu)	(Glu)	(Glu)
TAT	CGT	TAT	ATT
(Tyr)	(Arg)	(Tyr)	(Ile)
CCT	CCT	CCT	CAA
(Pro)	(Pro)	(Pro)	(Gln)
CAA	CAA		
(Gln)	(Gln)		

A luat apoi prima literă din denumirea fiecărui acid şi a obţinut un şir:

MGGGTATIPPPGGG

Dar şirul nu avea nicio semnificaţie şi se confrunta în continuare cu combinaţiile de trei litere. Trebuia să existe o altă cale de interpretare. De exemplu, poate că tripla repetare a unei litere însemna că primele două erau spaţiul alb dintre cuvinte.

A încercat aşa:

MG TATIP G

Nici acestea nu erau cuvinte în engleză.

În pofida acestei nereuşite, Ando simţea că merge în direcţia bună. Era aproape convins că se apropie de soluţie. Nu ştia de ce, dar avea senzaţia că va descoperi

dintr-o clipă în alta un cuvânt care să însemne ceva.

Glu, Pro şi Gl

n se repetau de trei ori. A încercat să le scrie altfel:

Met
Glu (x3)
Tyr
Arg
Tyr
Ile
Pro (x3)
Gln (x3)

S-a uitat la listă cam un minut, apoi a observat un cuvânt englezesc pe care-l cunoştea.

Îi venise ideea că acei codoni care se repetau de trei ori nu însemnau „trei”, ci „a treia”. Adică a treia literă a abrevierii pentru aminoacidul respectiv.

Cu alte cuvinte:

Met
Glu
Tyr
Arg
Tyr
Ile
Pro
Gln

Soluţia era *Mutation.*

Uitând unde se afla, Ando a gemut fără să vrea. Singurul răspuns pe care reuşise să-l obţină – rezultatul logicii, metodei, experimentării şi erorii – era chiar acesta. Un răspuns simplu, precis. Nu putea fi decât corect.

Dar încă nu scăpase de bătăile de cap. Cunoştea foarte bine semnificaţia cuvântului *mutation* – adică ştia ce înseamnă din punctul de vedere al evoluţiei organismelor. Nu avea însă nici cea mai mică idee cum să-l interpreteze

în contextul dat.

Ce naiba încerci să-mi spui, Ryuji? Nu rostise întrebarea cu glas tare, însă chiar aşa, pronunţând-o doar în minte, Ando îşi auzise vocea tremurând de exaltare. Descifrase mesajul.

5

S-a dus la intrare, s-a oprit la primul telefon public şi a format numărul lui Miyashita. Nu se aştepta să-l găsească acasă pe colegul lui – ţinând cont că era duminică seara şi, pe deasupra, mijlocul unui weekend de trei zile –, dar în ciuda sorţilor potrivnici, Miyashita rămăsese între patru pereţi cu familia. Ando a reuşit să-i spună că descifrase codul.

Şi-a închipuit că Miyashita se afla în sufragerie. De fapt, îl vedea în faţa ochilor, împreună cu soţia şi copilul, pregătindu-se pentru cină. Miyashita chiar îşi pusese palma căuş în jurul microfonului pentru a atenua gălăgia din fundal, dar nu reuşea să reducă sonorul vieţii lui de familie, care se strecura pe fir până la Ando.

— Bravo ţie, excelent! Ce spune?

Miyashita avea oricum o voce puternică şi, cum ţinea mâna pâlnie la microfon, aproape că-l asurzea pe Ando.

— Până la urmă, nu era o propoziţie. Doar un singur cuvânt.

— Bun, un singur cuvânt. Care?

— Mutaţie.

— Mutaţie?

Miyashita a repetat cuvântul de câteva ori, ca şi cum îl cântărea.

— Ai idee ce înseamnă? a întrebat Ando.

— Nu ştiu. Dar tu? Ţi-a venit vreo idee?

— Nimic.

— Ascultă, ce-ar fi să vii până aici?

Miyashita locuia la Terao, în sectorul Tsurumi din Yokohama, într-un apartament aranjat cu gust. Ando trebuia să ia metroul până la Shinagawa şi acolo să treacă pe linia Keihin Expres, dar drumul n-ar fi durat mai mult de-o oră.

— Bine, vin.

— Sună-mă când ajungi în staţie. Ştiu un băruleţ bun chiar alături, unde putem să bem un pahar şi să discutăm în linişte.

Se pare că fetiţa de câţiva ani a lui Miyashita ghicise ce plănuia tatăl ei. S-a agăţat de pantalonii lui şi a scâncit: „Rămâi acasă, tati!” Din respect pentru Ando, Miyashita a acoperit microfonul cu palma şi a gonit-o. Ando l-a auzit cum umbla prin casă cu telefonul în mână, încercând să scape de ea. S-a simţit vinovat, chiar dacă nu venise el cu propunerea să discute afară. În acelaşi timp, l-au copleşit amărăciunea pierderii suferite şi invidia.

— Putem s-o lăsăm pe altă dată, dacă vrei.

Dar Miyashita nici nu voia să audă:

— În niciun caz. Abia aştept să-mi spui toate amănuntele. Bun, sună-mă din staţie şi cobor imediat.

A închis, fără să mai aştepte răspunsul lui Ando. Oftând din greu, Ando a ieşit din bibliotecă şi a pornit spre staţia de metrou. Încă mai auzea sunetele plăcute din casa prietenului său.

Ando nu mai călătorise de mai bine de-o săptămână pe linia Keihin Expres, din ziua când se dusese acasă la Mai. Nu mult după staţia Kita Shinagawa trenul circula la suprafaţă, pe o linie suspendată. S-a pomenit uitându-se în jos, la clădiri şi la firmele luminoase. Era şase, într-o seară de la sfârşitul lui noiembrie, şi se făcuse deja aproape noapte. Întorcându-și privirea în direcţia portului, spre Yoshio, a văzut blocurile cu apartamente răsfirate de-a lungul canalului. Ferestrele lor luminate şi întunecate formau un model asemănător cu o tablă de şah. Pentru o seară de weekend, luminile străluceau la uimitor de puţine ferestre. Ando a încercat involuntar să distingă cuvintele ascunse în tiparul de pătrate argintii şi negre. În ultima vreme se gândise prea mult la coduri. I s-a părut că vede pe una dintre faţadele din pădurea de blocuri silaba fonetică *ko* – copil –, dar bineînţeles că era o iluzie.

Mutaţie. Mutaţie.

În timp ce privea în depărtare, a continuat să murmure cuvântul. Spera, în mod absurd, că repetarea incantaţiei va da un sens mesajului transmis de Ryuji.

În depărtare s-a auzit o sirenă de ceaţă. Trenul s-a strecurat într-o staţie şi a rămas pe loc, iar călătorii au fost anunţaţi că aştepta să treacă un expres. Ando se afla în ultimul vagon. Şi-a scos capul pe uşă ca să vadă numele staţiei. A constatat, fără să se mire, că era staţia de lângă garsoniera lui Mai. De acolo, din tren, putea să vadă strada mărginită de magazine şi, după câteva clipe, a început să caute fereastra lui Mai, scotocind prin amintirile sale vechi de opt zile. Şi-a amintit că atunci, în garsonieră, când se uitase pe fereastră, văzuse staţia chiar la nivelul ochilor. Văzuse călătorii care aşteptau pe peron, prin urmare putea să zărească de-acolo fereastra ei.

Cum nu avea un unghi de observaţie prea bun din vagonul în care se afla, a coborât din tren. A mers până la capătul peronului şi s-a uitat peste palisadă. Strada cu magazine se întindea spre est, făcând un unghi drept cu linia metroului. A văzut, la nici două sute de metri, un bloc cu şapte etaje pe care l-a recunoscut imediat.

Deodată a auzit zgomotul expresului care se apropia dinspre Shinagawa. Imediat după trecerea lui, trenul local în care călătorise până acolo trebuia să-şi continue drumul spre Kawasaki. Ando a căutat repede fereastra ei. Ştia că garsoniera avea numărul 303, adică trebuia să fie a treia fereastră de la dreapta spre stânga. Expresul trecuse şi acum se auzea clopoţelul care anunţa plecarea cursei locale. S-a uitat la ceas. Şase şi câteva minute. În clipa asta, Miyashita lua masa în familie. Ando nu voia să ajungă acolo prea devreme şi să-i răpească din timpul, şi aşa drămuit, pe care-l petrecea împreună cu cei dragi. Şi-a făcut socoteala că avea un avans de aproximativ o jumătate de oră, aşa că s-a hotărât să nu se mai urce în trenul din care coborâse, ci să-l ia pe următorul.

Ferestrele de la etajul al treilea erau aproape la acelaşi nivel cu peronul. S-a uitat atent la fiecare, dar nu se zărea nicio rază de lumină.

Vasăzică nu e aici.

Speranţa lui, şi aşa palidă, s-a destrămat repede. Apoi, chiar în clipa când voia să renunţe, privirea i-a fost atrasă de o rază de lumină albăstrie care juca pe fereastra a treia, numărând de la dreapta. Şi-a mijit ochii, întrebându-se dacă nu era o închipuire, dar lumina licărea acolo, fluturând ca un drapel alb-albăstriu. Strălucea atât de slab, apărea şi dispărea atât de repede, încât n-ar fi observat-o dacă nu s-ar fi uitat foarte atent. S-a aplecat şi mai mult în faţă, dar era prea departe. Nu putea să distingă detalii.

Voia să meargă acolo. I-ar fi luat doar douăzeci de minute, poate mai mult, poate mai puţin, adică ar fi reuşit să prindă la ţanc trenul următor. Fără să mai ezite, Ando a ieşit repede pe lângă casa de bilete şi a coborât în stradă.

Abia când s-a oprit chiar sub fereastra ei şi s-a uitat în sus şi-a dat seama de unde venea ciudata lumină albastră. Fereastra era deschisă şi perdeaua de dantelă albă flutura afară, în adierea blândă. Pe suprafaţa imaculată se reflecta lumina firmei de neon a unei agenţii de închiriat automobile. Din când în când, culorile primare care străluceau pe ţesătura albă păreau pete de vopsea fluorescentă, aşa explicându-se strălucirea albăstruie abia vizibilă din staţie. În ciuda acestei constatări raţionale, în mintea lui Ando au apărut mai multe semne de întrebare. Când ajunsese acolo, acum opt zile, fereastra era deschisă şi perdeaua pe jumătate trasă, dar îşi amintea perfect că înainte să plece închisese fereastra şi trăsese perdeaua până la capăt. Era sigur că nu lăsase fereastra aşa. Dar altceva îl deranja şi mai mult. Adierea care sufla în această seară de sfârşit de toamnă era foarte slabă, practic inexistentă, şi totuşi perdeaua flutura în exterior într-o poziţie aproape orizontală. De unde venea curentul de aer? Nu numai că nu simţea, dar nici nu auzea vântul. Frunzele copacilor de pe marginea străzii erau nemişcate. Şi totuşi, perdeaua dansa în noapte chiar deasupra crengilor încremenite. Scena era stranie, halucinantă. Niciun trecător nu-şi ridicase privirea, nimeni nu părea să observe fenomenul bizar.

Singura explicaţie pe care Ando a reuşit s-o găsească era de natură mecanică. Poate că în cameră cineva pornise un ventilator puternic care sufla aerul în direcţia ferestrei. Dar de ce? De-acum curiozitatea nu-i mai dădea pace.

A mers de-a lungul clădirii şi a intrat în hol. Singura cale de a dezlega misterul era să ajungă din nou în garsonieră.

Probabil că administratorul îşi luase liber, pentru că perdeaua ghişeului era trasă. Clădirea era tăcută şi aparent pustie, toţi locatarii stăteau în apartamentele lor.

A luat liftul până la trei şi a pornit spre numărul 303. Pe măsură ce se apropia, mergea cu paşi tot mai mici şi mai rari. Instinctul îi şoptea să se întoarcă, dar trebuia să ştie. A văzut o uşă pe jumătate deschisă. În spatele ei, scara de serviciu folosită doar în cazuri de urgenţă. *Dacă se întâmplă ceva, poate ar fi mai bine să nu mă urc în lift. Poate ar trebui să cobor pe scări...* Chiar fără să ştie exact de ce se temea, Ando îşi plănuia traseul de retragere.

A ajuns la uşa cu numărul 303. Sub sonerie era lipită aceeaşi etichetă roşie pe care scria „Takano”. Nimic nu se schimbase între timp. Ando a întins mâna spre buton, dar s-a răzgândit imediat. Asigurându-se mai întâi că holul era pustiu, şi-a lipit urechea de uşă. N-a auzit niciun sunet, cu atât mai puţin zgomotul unui ventilator. S-a întrebat dacă în clipa aceea perdeaua de dantelă mai flutura la fereastră. Îi venea greu să creadă asta, ţinând cont că nu auzea nimic.

— Mai.

În loc să apese pe butonul soneriei, îi rostise numele, nu prea tare, şi bătuse la uşă. Niciun răspuns.

Mai a văzut înregistrarea, şi-a reamintit el. Şi, cu două zile înainte de vizita lui, tot ea, sau altcineva, înregistrase altceva pe casetă. A cincea zi de la dispariţia fetei. Cine şi de ce?

Deodată Ando a simţit iar în jurul lui atmosfera stranie din cameră, senzaţia că se afla în interiorul altui corp. Apa de pe fundul căzii scurgându-se încet. Atingerea uşoară pe picior.

A făcut câţiva paşi înapoi. În orice caz, toate cele patru

copii ale casetei blestemate dispăruseră de pe faţa pământului. Criza se sfârşise. Fără îndoială că fata avea să reapară foarte curând. *Oricât m-aş învârti pe-aici, tot n-aş reuşi să rezolv ceva,* şi-a spus el în timp ce mergea către lift. Era nerăbdător să iasă de-acolo, chiar cu riscul de a rămâne fără o explicaţie. Nu ştia de ce, dar i se părea că s-ar fi simţit la fel ori de câte ori ar fi venit acolo.

A apăsat pe butonul ascensorului. În timp ce aştepta, a repetat fără încetare în gând: *Mutaţie, mutaţie...* Voia să se gândească la altceva, la orice altceva. Parcă stătea acolo de-o veşnicie.

A auzit în dreapta un clinchet metalic, zgomotul unei yale care se deschide. A rămas nemişcat. În loc să se răsucească pe călcâie şi să se uite, şi-a întors capul numai puţin, cât să vadă coridorul cu coada ochiului. Uşa cu numărul 303 se mişca încet spre exterior. Eticheta roşie era perfect vizibilă, nu se putea înşela în privinţa numărului. Fără să vrea, a apăsat de mai multe ori pe butonul liftului. Ascensorul urca înnebunitor de încet.

Din pragul uşii s-a desprins o siluetă şi Ando s-a încordat. Era o femeie îmbrăcată cu o rochie de un verde proaspăt. Pe jumătate întoarsă spre el, a scos o cheie din poşetă şi a încuiat uşa. Ando i-a studiat faţa. Purta ochelari de soare, dar şi-a dat seama imediat că nu era Mai. Da, era altă persoană. N-avea niciun motiv să se teamă, dar în clipa aceea trupul lui nu mai asculta comenzile raţiunii.

Uşile liftului s-au deschis şi Ando s-a strecurat înăuntru. A vrut să apese pe butonul de închidere, dar din greşeală a apăsat pe celălalt. După câteva secunde interminabile, uşile au început să se închidă. Apoi, în ultima clipă, o mână albă s-a strecurat în spaţiul dintre ele şi s-au îndepărtat iar una de alta. Femeia stătea în faţa lui. Ochelarii de soare îi mascau trăsăturile, dar Ando a observat că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi trăsături foarte regulate. Ţinând mâna pe marginea unei uşi, a intrat repede în lift şi a apăsat pe butonul de închidere, apoi pe cel pentru parter. Ando s-a dat înapoi câţiva centimetri, până când coatele lui au atins peretele ascensorului şi s-a pomenit că stătea pe

vârfuri. A rămas în poziţia aceea, uitându-se fix la necunoscuta ciudată care ieşise din garsoniera 303, iar mintea lui a proiectat spre ea, cu toată forţa, o singură întrebare:

Cine eşti?

I-a ajuns în nări un miros ciudat, diferit de orice parfum pe care-l cunoştea. S-a strâmbat uşor şi şi-a ţinut respiraţia. Ce putea fi? Mirosea a fier, ca sângele. Femeia avea părul lung, până la mijlocul spatelui, iar mâna cu care se sprijinea de perete era atât de albă, încât părea transparentă. S-a uitat mai atent şi a observat că unghia degetului arătător era ruptă. Rochia ei cu mâneci scurte era prea subţire pentru luna noiembrie. Nu avea ciorapi şi era încălţată cu pantofi uşori, fără toc. A văzut pe picioarele ei câteva vânătăi albăstrui. Asta l-a şocat, dar n-ar fi putut spune de ce. Oricât de tare încerca, nu reuşea să-şi stăpânească tremurul care părea să urce din chiar fibra fiinţei sale.

Închis în cuşca strâmtă a ascensorului împreună cu femeia aceea, avea senzaţia că timpul abia se târăşte. Liftul a ajuns în sfârşit la parter şi Ando a continuat să-şi ţină respiraţia în timp ce uşile se deschideau. Femeia a străbătut repede holul şi a dispărut pe stradă.

Avea cam un metru cincizeci şi cinci, o siluetă bine proporţionată şi un mers uşor. Rochia strâmtă şi scurtă – cam zece centimetri deasupra genunchilor – îi scotea în evidenţă coapsele atrăgătoare. Pentru că nu purta ciorapi, vânătăile de pe gambe contrastau foarte puternic cu albeaţa picioarelor. Noaptea era atât de rece, încât toţi trecătorii, fără excepţie, purtau haine groase, dar ea plecase nepăsătoare, îmbrăcată doar cu o rochiţă subţire de vară.

Ando a ieşit din lift şi a rămas o vreme acolo, uitându-se în noapte.

6

Ando l-a aşteptat pe Miyashita în faţa băncii, aşa cum îl instruise colegul lui. Era o seară de weekend şi banca era închisă. Din cauza obloanelor de metal care fuseseră trase până jos, trotuarul din faţă avea un aspect bizar. Aici întunericul era confortabil, dar în timp ce se uita după Miyashita vedea în minte imaginea femeii care ieşise din garsoniera 303.

A încercat să scape de ea, dar parcă îi era gravată pe retină. O văzuse tot timpul în gând, şi când se întorsese ca un somnambul la staţia de metrou, şi în tren, până aici, la staţia Tsurumi.

Cine e?

Cea mai raţională explicaţie pe care o găsise era că sora fetei, îngrijorată de absenţa prelungită a lui Mai, venise acolo să vadă cu ochii ei ce se întâmplase. Chiar el îi telefonase mamei lui Mai şi-i explicase cât mai pe înţeles ce descoperise. Dacă fata avea o soră şi dacă această soră locuia la Tokio, întâlnirea întâmplătoare cu ea nu era deloc neobişnuită.

Dar ceva din aura indescriptibilă a femeii anula posibilitatea unei explicaţii atât de simple. Scurta călătorie cu liftul alături de ea îl tulburase pe Ando până în adâncul sufletului. Nu părea să fie o apariţie pământească, însă nu arăta nici ca o fantomă. Fusese prezentă acolo în carne şi oase, Ando era sigur. Cu toate acestea, avea senzaţia că i-ar fi fost mai uşor să accepte că se întâlnise cu o fantomă.

Din spatele clădirii unei firme a apărut un cerc auriu. Venea drept spre el.

— Hei, Ando!

Ando şi-a mijit ochii şi s-a uitat în direcţia fasciculului de lumină, apoi şi-a dat seama că era Miyashita, care se

apropia repede, călare pe o bicicletă mică de damă ce avea până şi coş pentru cumpărături. Probabil că împrumutase bicicleta soţiei sale.

Miyashita s-a oprit chiar în faţa lui, în scrâşnet de frâne. La început n-a fost în stare să vorbească, pentru că gâfâia prea tare. A rămas acolo, călare pe bicicletă, cu coatele sprijinite pe ghidon şi capul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei. Ando n-ar fi crezut că va apuca să-l vadă vreodată pe o bicicletă. De obicei, cel mai mic efort îl epuiza imediat.

— Ai ajuns repede, a zis Ando.

Se temuse că-l va aştepta cel puţin zece minute. Miyashita nu ajungea nicăieri la timp.

După ce a parcat bicicleta pe trotuarul din faţa staţiei, Miyashita a pus o mână pe umărul lui Ando şi l-a condus pe o alee unde fiecare clădire părea să aibă un felinar roşu atârnat deasupra uşii. Răsuflarea i se liniştise cât de cât şi, în timp ce mergeau, i-a spus lui Ando:

— Cred că ştiu ce înseamnă „mutaţie”.

Iată cum se explica apariţia lui pe bicicletă. Ardea de nerăbdare să-i împărtăşească lui Ando ce descoperise.

— Şi ce înseamnă?

— Hai mai întâi să bem o bere.

În timp ce se aplecau să treacă pe sub draperia de la intrarea unui local, Ando a observat că pe firmă era scris „Limbă de bivol”. Miyashita nu s-a mai deranjat să-l întrebe ce vrea: în momentul în care au ajuns înăuntru, a cerut două beri la pahar şi două porţii de limbă sărată. Părea să-l cunoască pe proprietar, pentru că schimbaseră o privire de salut în timp ce el şi Ando se îndreptau spre capătul din spate al barului. Acolo erau cele mai liniştite locuri din toată sala.

La început, Miyashita l-a întrebat cum reuşise să decodifice mesajul transmis prin intermediul virusului. Ando a scos printul din servietă şi i-a spus prin ce etape trecuse. Tot timpul cât l-a ascultat, Miyashita a dat din cap fără încetare. Părea să se fi convins de justeţea metodei cu mult înainte ca Ando să termine.

— Da, în regulă, se pare că „mutaţie” e soluţia corectă. Dovada că abordarea ta a fost bună e chiar faptul că te-a condus la o singură soluţie. Miyashita l-a bătut pe umăr. Apropo, sunt sigur că ţi-ai dat seama ce analogie putem face.

— Ce vrei să spui?

Miyashita a scos din buzunar o foaie de hârtie boţită şi a despăturit-o. Ando a văzut un desen. Orice ar fi fost, era schiţat la repezeală, doar pentru a prinde esenţa unui moment de inspiraţie.

— Uită-te puţin la asta, a zis Miyashita, întinzându-i hârtia. Ando a luat-o şi a întins-o pe bar, în faţa lui.

A înţeles imediat. Era ilustrarea procesului de copiere a spiralei duble a ADN-ului în interiorul unei celule. Cele două filamente ale spiralei sunt complementare: când structura uneia dintre ele este fixată, şi cealaltă este în mod automat determinată. Când o celulă se divide, cele două filamente se despart şi fiecare creează o nouă generaţie de copii fidele originalului. Procesul de copiere a unei gene şi de transmitere de la părinte la copil poate fi considerat fundamentul eredităţii.

Bineînţeles, din punctul de vedere al lui Ando, toate acestea erau cunoştinţe elementare.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat el.

— Gândeşte-te o clipă la mecanismul din spatele evoluţiei speciilor.

Mai erau multe de aflat despre evoluţie. De exemplu, conceptele de bază ale teoriei lui Kinji Imanishi[2] se deosebeau de cele ale neodarwiniştilor, dar era imposibil să stabileşti o dată pentru totdeauna cine avea dreptate. Pe scurt, era un fel de aplicare a zicalei „unde-s mulţi, puterea creşte” în domeniul teoriei evoluţiei: oricine îşi susţinea cu îndârjire opinia, indiferent dacă avea calificarea necesară sau nu, putea să încline balanţa într-o

[2] Kinji Imanishi (1902-l992), antropolog, entomolog şi explorator, pionier al studiului ştiinţific al primatelor în Japonia, fondator al unui institut specializat la Universitatea Kyoto. (N. Tr.)

parte sau alta. Dar lipsa unor dovezi decisive care să tranşeze disputa nu conta prea mult. Ando ştia că descoperirile recente din domeniul biologiei moleculare sprijineau ideea că adevăratul motor al evoluţiei era mutaţia genetică bruscă.

A răspuns aşadar destul de sigur pe el:

— Probabil că totul începe cu o mutaţie genetică.

Începuse să ghicească în ce direcţie se îndrepta discuţia.

— Aşa e. Mutaţia este declanşatorul procesului de evoluţie. Şi atunci, cum au loc mutaţiile?

Miyashita a luat o gură bună de bere, apoi a scos un pix din buzunarul de la piept. Înainte ca Ando să aibă cea mai mică şansă de a-i răspunde, a început să scrie repede pe desen. *Motivele producerii mutaţiilor.* Ando a încercat să vadă schiţa, pe jumătate ascunsă de mâna lui Miyashita.

— Când în codul genetic survine o eroare, un accident întâmplător care afectează genele, ea este copiată şi transmisă mai departe. O mutaţie, deci. Mă urmăreşti? Asta e linia de gândire acceptată în privinţa mecanismului mutaţiilor.

Pentru a-şi sublinia ideea, Miyashita a pus vârful pixului pe diagramă, dar Ando nu avea nevoie de asemenea explicaţii. Genele pot fi modificate în mod deliberat, în laborator, cu ajutorul razelor X sau radiaţiilor ultraviolete, însă de obicei mutaţiile survin la întâmplare. Secvenţa ADN, care, teoretic, trebuie să fie reprodusă şi transmisă identic generaţiilor următoare, suferă uneori modificări din cauza unor erori de copiere – dacă se poate spune aşa. Când aceste erori se acumulează prin copieri repetate, apare treptat o specie nouă. Mutaţia poate fi privită ca un mic pas spre evoluţia unei specii.

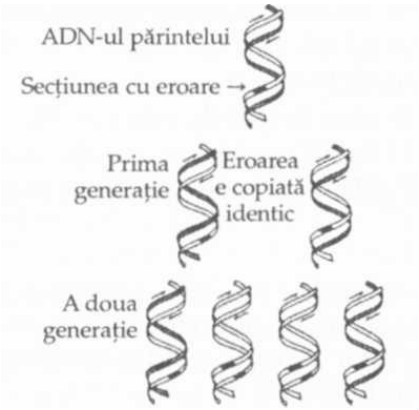

— Mai ţii minte, prietene, că am pomenit la un moment dat de o analogie? a murmurat Miyashita.

Ando a înţeles în sfârşit unde bătea colegul lui. X era ca Y. Acum, după ce se gândise la asta, totul părea simplu.

— Vorbeşti despre copierea casetelor, nu-i aşa? a zis Ando în cele din urmă.

— Păi, nu crezi că, în principiu, e acelaşi lucru?

Miyashita şi-a îndesat în gură două felii de limbă şi le-a făcut să alunece pe gât cu o gură de bere.

Ando a întors foaia de hârtie şi a netezit-o, apoi a luat pixul lui Miyashita şi a început să facă altă schiţă. Simţea nevoia să clarifice punctele de similaritate. Chiar dacă era convins că teoria acestui domeniu nu mai avea secrete pentru el, ştia că un simplu desen pe hârtie poate fi uneori de mare ajutor.

În ziua de 26 august, în cabana B-4 apăruse pe lume o înregistrare video. Pe 29, patru tineri cazaţi în aceeaşi cabană şterseseră sfârşitul înregistrării – porţiunea în care se spunea *Cine vede această înregistrare trebuie să facă o copie şi să o arate altcuiva, dar nu mai târziu de o săptămână.* Copiii înregistraseră o reclamă peste porţiunea respectivă. Pentru casetă, această acţiune fusese echivalentă cu un eveniment întâmplător, neprevăzut, care-i modificase secvenţa genetică, adică şirul imaginilor. Apăruse o eroare. Asakawa copiase din nou caseta – care conţinea deja eroarea în cauză. Fireşte,

eroarea fusese şi ea reprodusă. Până aici, procesul fusese similar cu cel de reproducere a ADN-ului. Mai mult decât atât, porţiunea ştearsă, mesajul final, ar fi trebuit să joace un rol crucial în reproducerea casetei. În termeni genetici, această porţiune era o genă regulatoare. Modificarea unei asemenea gene înlesneşte apariţia mutaţiilor. Nu cumva chiar „trauma” suferită de înregistrare provocase mutaţia casetei?

Ando a lăsat pixul pe masă şi a zis:

— Stai puţin, nu discutăm aici despre o fiinţă vie.

Miyashita nu părea deloc încurcat. După toate aparenţele, îşi pregătise din timp răspunsul:

— Dacă ţi-ar cere cineva să defineşti viaţa, ce i-ai spune?

După părerea lui Ando, viaţa putea fi rezumată în mare cam aşa: capacitatea unei entităţi de a se reproduce şi existenţa unei forme fizice. De exemplu, luând o singură celulă, observăm că ADN-ul ei supervizează autoreproducerea, iar proteinele îi dau forma exterioară. Dar o casetă video? Sigur, avea o formă fizică definită – carcasa ei din plastic, de obicei neagră şi paralelipipedică –, dar nu se putea spune despre ea că are şi capacitatea de a se înmulţi.

— O casetă video nu poate să se reproducă de la sine.

— Şi?

Acum Miyashita părea nerăbdător.

— Vrei să spui că se comportă ca un virus…

Lui Ando îi venea să geamă. Viruşii sunt forme de viaţă ciudate: le lipseşte capacitatea de autoreproducere. Din acest punct de vedere, ei sunt poziţionaţi între lumea neînsufleţită şi cea vie. Singurul lucru pe care-l poate face un virus în această privinţă este să pătrundă în celulele altei fiinţe vii şi să le folosească pentru a se înmulţi. La fel cum caseta în cauză îi luase în stăpânire pe oamenii care o vizionaseră, ameninţându-i că-i va distruge dacă nu o copiază. Caseta se folosea de oameni pentru a se reproduce.

— Dar…

Ando se simţea dator să protesteze, însă nici măcar nu

ştia precis ce vrea să nege. Simţea că, dacă n-ar face asta, s-ar întâmpla o catastrofă.

— Dar au fost scoase din circulaţie toate copiile casetei!

Cu alte cuvinte, nu mai era niciun pericol. Chiar dacă înregistrarea fusese vie cândva, în sensul limitat în care şi un virus este viu, dispăruse între timp. Toate cele patru specimene care veniseră pe lume fuseseră anihilate.

— Ai dreptate. Caseta a dispărut. A dispărut tulpina veche.

Broboanele de sudoare de pe faţa lui Miyashita păreau să crească după fiecare înghiţitură de bere.

— Cum adică, veche? a zis Ando.

— Înregistrarea a suferit o mutaţie. S-a schimbat, a evoluat prin copiere până când a apărut o nouă tulpină. Încă mai pândeşte pe-acolo pe undeva. Şi-a luat o formă complet diferită. Mă rog, asta e părerea mea.

Ando se uita la el cu gura căscată. Nici nu putea face altceva. Paharul lui era gol, dar acum simţea nevoia să bea ceva mult mai tare ca berea. A încercat să comande gin *shochu* cu gheaţă, dar n-a fost capabil să vorbească suficient de tare. Barmanul nu l-a auzit. Miyashita i-a sărit în ajutor: a ridicat două degete şi a strigat „Shochu!”. Barmanul a aşezat în faţa lor două pahare, iar Ando a întins imediat mâna şi a băut o treime din pahar dintr-o singură înghiţitură. Miyashita, care se uita la el cu coada ochiului, a continuat:

— Să presupunem că, în urma procesului de copiere repetată, înregistrarea chiar a suferit o mutaţie şi s-a transformat într-o nouă specie. Atunci nu contează deloc pentru ea dacă vechea specie a dispărut. Gândeşte-te la asta. Ryuji a făcut efortul supraomenesc să folosească o secvenţă de ADN ca să ne transmită ceva de pe lumea cealaltă. Nu văd ce explicaţie mai bună am putea găsi pentru cuvântul „mutaţie”. Poate ştii tu alta.

Bineînţeles că Ando nu ştia. Cum ar fi putut? A ridicat din nou paharul la buze, apoi încă o dată, dar efectele alcoolului se lăsau aşteptate. Avea mintea chinuitor de limpede.

S-ar putea să fie adevărat. Ando a observat că înclina treptat să-i dea dreptate lui Miyashita. Probabil că Ryuji le transmisese cuvântul „mutaţie” în chip de avertisment. Aproape că-l vedea pe fostul lui coleg în faţa ochilor, rânjind. *Crezi că nu mai există niciun pericol, crezi că a dispărut. Dar nu scapi aşa uşor. A suferit o mutaţie şi o nouă formă se dezvoltă chiar în clipa asta.*

Şi-a amintit de virusul SIDA. Se crede că, acum câteva sute de ani, un virus preexistent a suferit o mutaţie şi a devenit ceea ce azi numim SIDA. Vechiul virus nu era capabil să contamineze oamenii, deci era probabil inofensiv. Dar, prin mutaţie, a căpătat puterea de a face ravagii în sistemul imunitar al corpului omenesc. Dacă se întâmplase acelaşi lucru şi cu înregistrarea? Singurul lucru pe care-l putea face era să se roage să se fi întâmplat exact invers, adică un virus periculos să fi devenit inofensiv. Faptele arătau însă cu totul altceva. Departe de a fi inofensivă, caseta mutantă se transformase în ceva care ucidea fără discriminare, indiferent dacă victimele o copiaseră sau nu. Dacă asta era o dovadă, caseta devenise şi mai periculoasă. Şi, cum Ando nu reuşise să explice dispariţia lui Mai, la ora actuală Asakawa era singura anomalie.

— De ce n-a murit Asakawa? a şoptit Ando, exact aceeaşi întrebare pe care i-o pusese lui Miyashita cu o zi înainte.

— Asta-i marea întrebare, nu-i aşa? Este singurul nostru indiciu despre ce a devenit caseta.

— Ba nu, de fapt… mai este cineva.

Ando i-a spus pe scurt povestea lui Mai: cum ajunsese caseta de la Ryuji la ea, cum existau dovezi că văzuse înregistrarea şi cum fata dispăruse de aproape trei săptămâni.

— Ceea ce înseamnă că există două persoane care au văzut înregistrarea şi n-au murit.

— Asakawa mai trăieşte, deşi la limită.

— Sper că şi fata e în viaţă.

— De ce ar fi?

— De ce nu? N-ar fi mai bine să avem două capete de fir

decât unul singur?

Miyashita avea dreptate. Dacă Mai Takano trăieşte, şi-a spus Ando, poate că vom reuşi să înţelegem ce au în comun ea şi Asakawa. Poate că fata ne va da răspunsul.

Îşi dorea din tot sufletul să o găsească în viaţă.

Partea a patra
EVOLUŢIA

1

Luni după-amiază, 21 noiembrie.

Ando terminase autopsia unui băiat care se înecase într-un râu, iar acum îşi scria raportul în timp ce-l asculta pe tatăl copilului descriind împrejurările accidentului.

Ando încercase să afle data de naştere a copilului şi ce făcuse în ziua morţii, dar răspunsurile bărbatului erau vagi şi încurcate, ceea ce nu-i uşura deloc sarcina. Uneori bărbatul se uita pe fereastră şi conversaţia lâncezea, alteori îşi înăbuşea un căscat între două cuvinte. Părea stors, pe jumătate adormit. Ando voia să termine cât mai repede şi să-l elibereze.

Apoi a primit un telefon de la recepţie, unde se declanşase agitaţia. Între timp poliţia le trimisese alt cadavru, cel al unei femei neidentificate. În clipa aceea era deja pregătit pentru disecţie. Conducătorul echipei care avea să efectueze autopsia era un vechi coleg al lui Ando, doctorul Nakayama. Poliţiştii îi spuseseră că trupul femeii fusese găsit într-un cămin de aerisire, pe acoperişul unui bloc cu birouri. Asta însemna că a doua autopsie urma să înceapă imediat, fără pauză, aşa că asistenţii şi poliţiştii intrau şi ieşeau întruna din birou, pregătindu-se de lucru.

— Domnule doctor, cadavrul e aici.

Vorbise asistentul principal. Ando a tresărit fără să vrea şi s-a uitat în direcţia din care venise vocea. Ikeda, asistentul, stătea lângă uşa deschisă pe jumătate, cu faţa spre Nakayama. Dar, din cine ştie ce motiv, lui Ando i se păruse că vorbise cu el.

— Bine, a zis Nakayama, ridicându-se încet în picioare. Vrei, te rog, să-l pregăteşti?

Nakayama se angajase la Institut cu doi ani înaintea lui Ando. Făcea parte şi din Departamentul de Medicină Legală al Facultăţii de Medicină de la Universitatea Joji.

Asistentul a dispărut, iar în locul lui a apărut un poliţist, care s-a apropiat de Nakayama. După formulele obişnuite de politeţe, poliţistul şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă doctor.

Ando s-a uitat peste umăr la cadavrul pe care lucrase, dar auzea în spatele lui conversaţia poliţistului cu Nakayama şi era curios. Prindea doar frânturi din discuţie, cuvinte scoase din context. Poliţistul părea să-i descrie doctorului condiţiile în care fusese găsit cadavrul.

Ando a pus pixul jos şi a ciulit urechile. Cuvintele „neidentificat" şi „femeie" se tot repetau.

— Ce căuta pe acoperiş? a întrebat Nakayama.

— Nu ştim de ce a urcat acolo. Poate că voia să se sinucidă.

— A lăsat vreun bilet de adio?

— Până acum n-am găsit nimic.

— Îmi închipui că nimeni n-ar fi auzit-o strigând, din moment ce era într-un puţ de drenaj.

— Nu locuieşte nimeni în zonă.

— Unde e?

— În Oi Est, sectorul Shinagawa. E un bloc vechi cu paisprezece etaje, pe Şoseaua Ţărmului.

Ando şi-a ridicat brusc privirea. Era şocat. Şi-a amintit ce văzuse din staţia de pe linia Keihin. Dincolo de cartierul rezidenţial se zărea o porţiune din Şoseaua Ţărmului, mărginită de depozite şi sedii de companii. Cadavrul unei femei neidentificate pe acoperişul unei clădiri de-acolo…

— Cred că e suficient atât. O să vă dau un telefon dacă mai am întrebări, a zis Ando.

I-a mulţumit bărbatului şi a lăsat deoparte formularele. Îl interesa prea mult conversaţia care se desfăşura în spatele lui ca să mai fie în stare să se concentreze asupra raportului. Ştia că îi mai lipseau câteva amănunte, dar s-a hotărât să le lase pentru mai târziu.

A pus hârtiile într-un dosar şi s-a ridicat. Nakayama şi poliţistul se ridicaseră în acelaşi timp cu el. Ando s-a apropiat de ei şi l-a bătut pe Nakayama pe umăr. Înclinându-se puţin în faţa poliţistului, pe care îl cunoştea

din vedere, i-a spus doctorului:

— Femeia la care o să lucrezi… a fost identificată?

Au ieşit toţi trei din birou şi au pornit pe coridor, spre sala de autopsie.

Nu i-a răspuns Nakayama, ci poliţistul:

— Nu. Şi nici n-avem vreun indiciu care să ne ajute.

— Câţi ani are?

— E tânără, douăzeci, douăzeci şi ceva. Dacă n-ar fi moartă, ar arăta extraordinar.

Douăzeci, douăzeci şi ceva. Mai Takano avea douăzeci şi doi de ani, dar putea trece cu uşurinţă drept o adolescentă. Ando a simţit că începe să se înăbuşe.

— Vreun semn particular?

Dacă ar fi văzut cadavrul, şi-ar fi dat seama imediat, dar trebuia mai întâi să se pregătească sufleteşte. Bineînţeles că spera să audă ceva care să-i arate că nu era ea. Ar fi fost liber să plece fără să mai verifice.

— Ce s-a întâmplat, doctore Ando? îl întrebă Nakayama rânjind. Acum, după ce-ai auzit că arată bine, ţi-a stârnit interesul?

— Nu, fii serios, i-a răspuns Ando, refuzând să intre în joc. Pur şi simplu ceva nu-mi sună bine.

Văzându-i expresia, Nakayama şi-a şters imediat rânjetul de pe faţă.

— Pentru că aţi adus vorba, chiar e ceva ciudat cu femeia asta, a intervenit poliţistul. S-ar putea să vă intereseze şi pe dumneavoastră, doctore Nakayama.

— Ce anume?

— Nu avea lenjerie intimă.

— Zău? Sus sau jos?

— Purta sutien, dar nu şi chiloţi.

— Avea hainele în dezordine când a fost găsită?

Ando şi Nakayama se gândeau la acelaşi lucru: poate că fusese violată pe acoperiş, apoi aruncată în puţ.

— Nu, nimic de genul ăsta şi, cel puţin la prima vedere, nici semne de viol.

— Cu ce era îmbrăcată?

— O rochie groasă fără mâneci, ciorapi trei sferturi,

tricou, bluză. Nimic anormal. Am putea spune chiar că avea gusturi conservatoare.

Dar nu avea chiloţi. Erau în noiembrie, iar fata se îmbrăcase cu o rochie şi nu-şi pusese chiloţi. Oare avea obiceiuri excentrice?

— Scuzaţi-mă, dar nu cred că am înţeles prea bine ce înseamnă că a fost găsită într-un puţ de pe un acoperiş, a zis Ando, care nu reuşea să vizualizeze scena.

— E vorba de un puţ de aproximativ trei metri adâncime, cu diametrul de aproape un metru. De obicei e acoperit cu plasă de sârmă, dar când am ajuns acolo era parţial dată la o parte.

— Suficient de mult încât să cadă cineva înăuntru…

— Probabil.

— E genul de capcană în care cazi când nu eşti atent?

— Nu, nu-i uşor nici măcar să te apropii de gura lui. În primul rând, uşa din casa liftului care dă pe acoperiş e încuiată permanent.

— Atunci cum a ajuns acolo?

— La capătul scării de incendiu e altă scară, care urcă pe acoperiş. E fixată pe peretele exterior. Bănuim că pe-acolo a urcat. De fapt, e singura cale de acces pe acoperiş.

Ando nu reuşea să găsească o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa fetei acolo.

— În legătură cu lenjeria… Credeţi că putea să-şi scoată intenţionat chiloţii când se afla în puţ?

Puţul avea diametrul de un metru. Când căzuse în el, probabil că se rănise. Poate că-şi scosese chiloţii ca să-i folosească pe post de compresă sau de bandaj. Sau poate că încercase cumva să-i folosească pentru a scăpa de acolo.

— I-am căutat, şi în puţ, şi pe acoperiş. Ca să fim absolut siguri, i-am căutat şi în jurul blocului.

— De ce în jur? a intervenit Nakayama.

— Ne-am gândit că poate i-a legat de o piesă de metal sau de alt obiect greu şi i-a aruncat afară. Nu avea nicio şansă s-o audă cineva dacă striga după ajutor. Singura cale de a atrage atenţia era să arunce ceva pe stradă, unde mai

circulau oameni. Dar şi asta s-a dovedit de fapt imposibil.

— De ce?

— Nu putea să arunce nimic de pe fundul puţului, pentru că obiectul n-ar fi trecut de plasa de sârmă.

Ando n-a mai insistat asupra acestei chestiuni: îşi imagina că poliţiştii măsuraseră toate unghiurile.

— Deci putem să tragem concluzia că nu purta chiloţi când a ieşit din casă.

— În clipa asta, e singura explicaţie plauzibilă.

Ajunseseră în dreptul sălii de autopsie.

— Vrei să vii cu mine, doctore Ando? l-a întrebat Nakayama.

— Da, dar nu stau mult.

Era un răspuns destul de cinstit. Dacă moarta nu era Mai Takano, putea să ofteze uşurat şi să plece. Dacă era ea… Probabil că ar fi plecat oricum, pentru că avea încredere în Nakayama. În orice caz, acum nu mai avea încotro, trebuia să intre şi să verifice dacă era ea.

Din spatele uşii se auzea, ca de obicei, zgomotul apei curgând din robinet. În timp ce încerca să distingă şi alte sunete, Ando a fost copleşit brusc de dorinţa de a fugi de-acolo. Stomacul a început să-i bolborosească şi mâinile să-i tremure. S-a rugat în gând să nu fie ea. Doar atât mai putea face.

Înainte ca Ando să fie pe de-a-ntregul pregătit, Nakayama a deschis uşa şi a intrat în sala de autopsie. Poliţistul l-a urmat imediat. Ando a rămas pe loc, uitându-se din prag la trupul gol şi alb întins pe masa de disecţie.

2

În sufletul lui se insinuase de mult bănuiala că va veni şi această clipă, dar acum, văzând de aproape cadavrul femeii, tot s-a înfiorat din cap până-n picioare. A pornit în sfârşit pe urmele lui Nakayama şi ale poliţistului şi s-a apropiat de masă. S-a uitat la faţa femeii din toate unghiurile. Încă nu era pregătit s-o recunoască. Părul şi ceafa îi erau acoperite cu noroi uscat şi întărit. Un picior era răsucit nefiresc de la gleznă. Pielea din zona aceea era singura pată de culoare de pe trup. Probabil că glezna era fracturată sau luxată grav. Nu existau semne de sugrumare. De fapt, nu se vedea nicio rană exterioară. Cadavrul depăşise de mult stadiul de *rigor mortis.* Trecuseră peste nouăsprezece ore din clipa morţii.

Ando îşi amintea perfect aura de prospeţime pe care o avea când trăia. De câte ori visase oare că o ţine în braţe şi că-i simte trupul lipit de-al lui? Nu va mai avea niciodată ocazia. Acum era o păpuşă de ceară, o efigie distrusă. Femeia de care aproape se îndrăgostise era expusă nemilos pe masă, preschimbată în *asta.* Nu reuşea să accepte realitatea şi brusc l-a cuprins furia.

— Blestemată să fie, a şuierat.

Nakayama şi poliţistul s-au întors în acelaşi timp şi s-au uitat la el. Poliţistul nu-şi putea ascunde uimirea.

— Aţi cunoscut-o?

Ando a dat din cap aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău, a murmurat Nakayama, deşi nu ştia cât de strânsă fusese relaţia lui Ando cu femeia.

Poliţistul a preluat conducerea, vorbind rar şi cumpănit:

— Ştiţi cumva pe cine trebuie să anunţăm?

În spatele tonului său politicos, Ando simţea un accent de speranţă. Faptul că o cunoscuse l-ar fi putut scuti pe poliţist de corvoada identificării ei.

Fără să-i mai răspundă, Ando a scos agenda şi a început s-o răsfoiască. Era sigur că-şi notase numărul de telefon al părinţilor fetei. L-a găsit, l-a scris pe o bucăţică de hârtie şi i-a întins-o poliţistului. Bărbatul a luat-o şi a citit numărul.

— Prin urmare, sunteţi sigur că ea este? s-a interesat el, acum pe un ton plin de respect.

— Da, sunt sigur. E Mai Takano.

Poliţistul a ieşit în grabă să le telefoneze părinţilor fetei şi să-i anunţe că fiica lor murise. Ando şi-a imaginat scena care avea să se desfăşoare în casa familiei Takano: telefonul sunând, mama ei ridicând receptorul şi auzind o voce oficială care spune: „Sunt ofiţerul de poliţie cutare, *fiica dumneavoastră a murit”…* S-a înfiorat. Îi părea rău pentru mama lui Mai, îi părea rău pentru suferinţa cumplită pe care urma s-o înfrunte prea curând. Nu va leşina, nu se va prăbuşi plângând în hohote. Nu, pur şi simplu lumea se va retrage din jurul ei.

Nu mai suporta să stea în sala de autopsie. Când bisturiul va pătrunde în trupul fetei, aerul se va umple de mirosuri mult mai rele decât cele care-l întâmpinaseră când intrase. Iar când legistul va tăia pereţii organelor pentru a examina conţinutul stomacului şi intestinelor, duhoarea va deveni de-a dreptul oribilă. Ando ştia prea bine cât de mult pot rezista amintirile olfactive, şi nu voia deloc s-o primească pe aceasta. Ştia şi că asta era soarta tuturor fiinţelor omeneşti, indiferent cât de pure sau de frumoase erau: să emane în cele din urmă o miasmă insuportabilă. Dar acum, numai acum, simţea că nu poate să reziste sentimentelor. Voia să păstreze amintirea lui Mai neîntinată de mirosul morţii.

— Gata, am plecat, a şoptit el la urechea lui Nakayama.

Doctorul i-a aruncat o privire încărcată de bănuieli.

— Nu vrei să participi totuşi la autopsie?

— Mai am ceva de terminat în laborator, dar mai târziu aş vrea să aflu toate detaliile.

— Am înţeles.

Ando a pus mâna pe umărul lui Nakayama şi a adăugat, tot în şoaptă:

— Fii atent la artera coronară. Să nu uiţi să iei o probă din ea.

Nakayama era uimit că Ando formulase deja o ipoteză în privinţa cauzei decesului.

— Avea cumva angină?

Ando nu i-a răspuns. L-a scuturat uşor şi, aruncându-i o privire care îl avertiza să nu-i mai pună întrebări, i-a mai spus doar atât:

— Fă asta, bine?

Nakayama a dat de două ori din cap.

3

După ce colegul lui s-a întors în birou, Ando a tras un scaun de lângă masa de lucru a lui Nakayama şi s-a aşezat pe el invers, înconjurând spătarul cu braţele. A rămas aşa, aşteptând ca doctorul să-şi termine raportul.

— Mi se pare că eşti neliniştit, a zis colegul lui, ridicându-şi privirea de la formularul în care scria.

— Într-un fel.

— Vrei să vezi raportul? l-a întrebat Nakayama, arătând cu degetul un teanc de hârtii din faţa lui Ando.

— Nu, îmi e de-ajuns un rezumat.

Nakayama s-a întors şi s-a uitat la el.

— Atunci dă-mi voie să fiu direct: cauza morţii n-a fost un stop cardiac produs de blocarea arterei coronare.

Prin urmare, ipoteza pe care Ando i-o împărtăşise înainte de autopsie se dovedise incorectă. Ando a păstrat tăcerea o vreme, întrebându-se cum trebuia să interpreteze informaţia. *Ce înseamnă asta, că Mai n-a văzut totuşi înregistrarea? Poate că tumoarea n-a crescut cât să blocheze circulaţia sângelui.*

Şi-a dat seama că avea nevoie de amănunte.

— Vrei să spui că nu există niciun sarcom în artera coronară?

— Eu unul n-am văzut niciunul.

— Eşti absolut sigur?

— Mă rog, trebuie să primesc rezultatele analizelor înainte să afirm cu mâna pe inimă aşa ceva.

Deci, în clipa de faţă tumoarea în cauză părea să lipsească din artera coronară a lui Mai Takano.

— Şi atunci ce a ucis-o?

— Probabil frigul. Era foarte slăbită.

— Răni?

— Glezna stângă fracturată şi laceraţii pe ambele coate,

cel mai probabil produse în urma căderii. Am găsit în răni particule de ciment.

Deci căzuse cu picioarele înainte, îşi fracturase glezna şi nu mai reuşise să se caţere afară. Puţul avea diametrul de un metru şi adâncimea de trei, prea adânc ca să poată ieşi fără ajutor. Rămăsese blocată în capcană, fără nimic altceva decât apă de ploaie ca să-şi potolească setea. Dar şi în aceste condiţii tot ar fi trebuit să supravieţuiască câteva zile.

— Mă întreb cât timp a rezistat.

De fapt, nu era o întrebare în adevăratul înţeles al cuvântului. Pur şi simplu gândea cu voce tare în timp ce-şi imagina groaza şi disperarea fetei, conştientă că rămăsese singură într-o gaură de pe acoperişul unei clădiri cu paisprezece etaje.

— Aproximativ zece zile, după părerea mea. Stomacul şi intestinele sunt goale, iar grăsimea subcutanată a fost consumată în mare parte.

— Zece zile…

Ando şi-a deschis agenda. Presupunând că supravieţuise zece zile în puţul acela şi luând în calcul alte cinci zile care au trecut până când cadavrul a fost descoperit, înseamnă că dispăruse în jurul datei de 10 noiembrie. Stabiliseră să se întâlnească pe 9, iar faptul că nu răspunsese la telefon împingea data dispariţiei înapoi cu o zi. Pe de altă parte, cutia ei de scrisori era plină cu ziare, iar cel mai vechi purta data de 8. În concluzie, pe 8 sau 9 i se întâmplase ceva şi fusese obligată să plece de acasă.

Ando a marcat cele două date în calendarul agendei.

I se întâmplase ceva pe 8 sau 9 noiembrie.

A încercat apoi să se pună în locul ei. Când o găsiseră, era îmbrăcată cu o rochie şi o bluză. Vestimentaţia sugera că ieşise din casă doar pentru puţin timp, poate cu intenţia să ia o gură de aer proaspăt. Dar, în mod straniu, nu purta chiloţi.

Şi-a analizat din nou senzaţiile din timpul vizitei în garsoniera fetei. Erau încă vii în memoria lui. Asta se întâmplase pe 15 noiembrie. Dacă rezultatele autopsiei

erau corecte, în momentul acela era deja prizonieră pe acoperiş, aşteptând să fie salvată. Cu alte cuvinte, lipsea de acasă de câteva zile. În ciuda acestui fapt, Ando era sigur că detectase o prezenţă în apartamentul ei. Ar fi trebuit să găsească o cameră goală, dar simţise acolo, în mod indiscutabil, ceva viu.

— A, şi… a zis Nakayama, ridicându-şi o mână cu degetul arătător întins, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important.

— Ce anume?

— Ai cunoscut-o destul de bine, doctore Ando, nu-i aşa?

— N-aş spune asta. M-am întâlnit cu ea doar de două ori.

— Am înţeles. Când ai văzut-o ultima dată?

— Cred că la sfârşitul lunii trecute.

— Cu alte cuvinte, cam cu trei săptămâni înainte să moară.

Nakayama se uita la el de parcă se străduia să-i ascundă un detaliu important. Ando i-a întors privirea, îndemnându-l fără cuvinte: *Hai, spune.*

— Era gravidă, nu-i aşa? a îngăimat în cele din urmă doctorul.

Timp de câteva clipe, Ando nu şi-a dat seama despre cine vorbea colegul lui.

— Cine?

— Mai Takano, bineînţeles. Nakayama se uita atent la el, încercând să-i surprindă reacţia. N-ai ştiut?

Ando nu i-a răspuns.

— Doar nu vrei să-mi spui că n-ai observat nişte semne inconfundabile la o femeie care se apropia de termen.

— Se apropia de…?

Atât fusese în stare, să repete ca un papagal cuvintele lui Nakayama. Şi-a ridicat privirea şi a încercat să-şi amintească precis silueta lui Mai. O văzuse o dată îmbrăcată în haine de zi, iar a doua oară într-o rochie roşie. În ambele cazuri era vorba de haine mulate pe şolduri şi pe coapse, care-i puneau în evidenţă silueta zveltă. Talia de viespe era una dintre trăsăturile ei cele mai atrăgătoare. Dar nu asta era important. Ando simţise

că fata avea o aură virginală. Şi acum Nakayama încerca să-i spună că era gravidă? Pe deasupra, în luna a noua?

E drept, se ferise s-o privească insistent. De fapt, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât imaginea ei devenea mai neclară. Memoria îi juca feste. Ba nu, imposibil. În niciun caz nu putea fi în luna a noua. În primul rând, văzuse cadavrul cu ochii lui. Pântecele ei era atât de supt, încât aproape că atingea coloana vertebrală.

— Nu pot să cred că mai avea puţin până să nască.

— Aşa sunt unele femei, ştii bine. Nu li se deformează silueta nici măcar în ultimele trei luni.

— Nu, nu e o chestiune de comparaţie. Am văzut şi eu cadavrul.

— M-ai înţeles greşit, a zis Nakayama fluturându-şi mâinile prin aer, apoi şi-a etalat cu grijă argumentele în faţa lui Ando. Uterul era mult mărit şi avea răni în punctele unde s-a desprins placenta. Vaginul era plin cu o secreţie de culoare maronie. Am găsit în el fragmente minuscule de ţesut care, după părerea mea, sunt resturi din cordonul ombilical.

Ţi-ai pierdut minţile, a strigat Ando în gând. Dar nu credea sincer că un legist cu experienţa lui Nakayama putea să facă atâtea greşeli elementare. Cele trei dovezi găsite în corpul lui Mai îl conduceau la o singură concluzie: născuse cu puţin timp înainte să rămână prizonieră în puţ.

Pornind de la ipoteza că naşterea era un fapt stabilit, cum s-ar fi putut explica mişcările fetei? Poate că travaliul începuse pe 7 noiembrie sau în jurul acestei date, şi Mai se grăbise să ajungă la un obstetrician. Născuse, rămăsese la spital cinci sau şase zile, apoi se externase – pe 12 sau pe 13. Poate că născuse prematur şi copilul murise. Înnebunită de durere, rătăcise prin oraş şi, la un moment dat, se trezise pe acoperişul blocului, unde căzuse în puţul de aerisire. Supravieţuise zece zile. Cadavrul ei fusese găsit abia în dimineaţa aceea.

Din punct de vedere cronologic, totul se potrivea. Naşterea era o explicaţie plauzibilă pentru dispariţia ei. Şi,

evident, nu i-ar fi spus nimic mamei sale.

Dar Ando nu credea asta. Era dispus să accepte diferenţele mari dintre femei în timpul sarcinii, dar, lăsând la o parte faptul că pur şi simplu nu arăta ca o gravidă, nu putea uita prima impresie pe care i-o făcuse fata.

O văzuse prima dată chiar aici. El se pregătea să înceapă autopsia, iar fata intrase însoţită de un poliţist care o chemase acolo să-i povestească legistului de serviciu ce ştia despre moartea lui Ryuji. Încercase să se aşeze, dar îşi pierduse echilibrul şi se sprijinise de un birou. Ando îşi dăduse seama dintr-o privire că era anemică. Simţise mirosul foarte slab de sânge şi trăsese concluzia că menstruaţia era una dintre cauzele anemiei. Deducţia lui fusese confirmată de expresia de jenă a fetei şi de scuza ei: „Îmi pare rău, pur şi simplu mi-a…” Privirile lor se încrucişaseră. O fracţiune de secundă comunicaseră fără să aibă nevoie de cuvinte.

Te rog să nu-ţi faci griji. E doar problema aceea lunară.

Am înţeles.

Mai îi spusese asta doar din priviri, pentru că îi era ruşine să mărturisească adevărul în acea împrejurare. Amintirea schimbului mut de cuvinte era încă vie în memoria lui Ando. Făcuse autopsia lui Ryuji luna trecută, pe 20. Adică fata, care între timp născuse, avea o hemoragie menstruală cu mai puţin de-o lună înainte de termen. Imposibil, bineînţeles.

Poate că am înţeles eu greşit. Am crezut mereu că a fost o conversaţie fără cuvinte, dar uite că m-am amăgit singur. Poate că am interpretat totul aiurea. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin era dispus să accepte că greşise. Dimpotrivă, era sigur că pricepuse corect mesajul lui Mai.

În orice caz, rezultatele autopsiei contraziceau total punctul lui de vedere în această chestiune.

Ando s-a ridicat de pe scaun şi a întins mâna spre raport. Voia să-l ia acasă şi să-l studieze în linişte.

— Te superi dacă fac o copie?

Nakayama a împins spre el teancul de hârtii.

— Deloc, dă-i drumul.

— Să nu uit, a adăugat Ando. Presupun că ai luat şi o probă de sânge.

— Evident.

— Poţi să-mi dai şi mie puţin?

— Sigur, dar puţin.

Trebuia să afle imediat dacă Mai era sau nu purtătoare a virusului misterios atât de asemănător cu cel al variolei. Prezenţa virusului în sângele ei ar fi fost dovada că fata se uitase la casetă. Trebuia să afle dacă tragedia ei fusese declanşată de înregistrarea video sau avea cu totul alte cauze. În clipa aceea nu putea face altceva decât să adune informaţii, puţin câte puţin. Dacă reuşea să stabilească rolul casetei în povestea asta, ajungea cu un pas mai aproape de soluţia mesajului „mutaţie”.

4

La scurt timp după ce a văzut cadavrul lui Mai, Ando a fost înştiinţat şi de moartea lui Kazuyuki Asakawa. Pentru că starea ziaristului se agravase, îl mutaseră de la Shinagawa Saisei la Spitalul Universitar Shuwa, unde murise aproape imediat. Ando primise şi el informaţiile referitoare la starea lui, dar nu-şi închipuise că omul se va stinge atât de repede. Potrivit doctorului care-l îngrijea, decesul survenise în urma unei infecţii, iar pacientul plecase pe lumea cealaltă fără să se chinuie, ca şi cum ar fi murit de bătrâneţe. Asakawa nu-şi mai recăpătase cunoştinţa după accident.

Ando a dat o fugă la spitalul Shuwa şi le-a spus colegilor săi ce să caute în timpul autopsiei: un sarcom care blocase artera coronară şi, în el, un virus asemănător cu al variolei. După părerea lui, aceste informaţii erau vitale pentru stabilirea următorilor paşi pe care trebuia să-i facă. Înainte să plece, s-a asigurat că doctorul care conducea autopsia pricepuse perfect importanţa situaţiei.

În timp ce se întorcea la staţia de metrou, nu şi-a putut stăpâni regretul că Asakawa nu se mai trezise după accident. Ziaristul deţinea informaţii vitale pe care le luase cu el în mormânt. Dacă ar fi aflat ce ştia Asakawa, ar fi ştiut mult mai bine la ce să se aştepte. Acum viitorul era înnebunitor de tulbure. Ando n-avea nici cea mai mică idee pentru ce trebuia să se pregătească.

Ceea ce-l îngrijora cel mai tare în clipa aceea era răspunsul la o singură întrebare: Asakawa a murit dintr-un ghinion sau pentru că aşa îi fusese sortit? De fapt, aceeaşi întrebare era valabilă şi în privinţa lui Mai. Amândoi suferiseră şi muriseră în urma unor accidente – în cazul lui Asakawa unul rutier, în cazul lui Mai o cădere. Decesele lor păreau să aibă un punct comun, dar deocamdată Ando

nu putea să afle dacă aveau sau nu vreo legătură cu vizionarea casetei video.

În timp ce mergea pe stradă, şi-a dat brusc seama că blocul pe acoperişul căruia fusese găsit cadavrul lui Mai se afla destul de aproape de spitalul din care tocmai ieşise. Se întrebase nu o dată de ce se suise fata pe acoperişul unui bloc dărăpănat, şi iată că acum avea ocazia să arunce o privire acolo şi poate să găsească un răspuns. Trebuia să ajungă cât mai repede la faţa locului, înainte să dispară indiciile.

S-a hotărât să se întoarcă pe strada Nakahara şi să ia un taxi. Cu maşina ar fi ajuns acolo în zece minute.

După ce s-a oprit pe drum să cumpere un buchet de flori, Ando a coborât din taxi în faţa unui depozit care aparţinea unei companii de curierat. La telefon aflase doar numele companiei şi că blocul în cauză se găsea la sud de depozit. Nu reuşise să afle şi cum se numea clădirea.

Stând în mijlocul trotuarului, s-a uitat către sud şi l-a văzut. I-ar fi fost imposibil să se înşele. Avea paisprezece etaje şi pe peretele dinspre depozit şerpuia o scară exterioară.

Ando a ajuns în faţa intrării, dar s-a oprit. A înconjurat clădirea până la scara exterioară. Se gândise să verifice mai întâi traseul pe care urcase Mai. Fata ar fi putut să ia liftul până la etajul al paisprezecelea, să iasă pe palierul scării de incendiu şi să urce pe acoperiş sau să urce din stradă direct pe scara de incendiu. La lăsarea serii, uşa de la intrare era probabil încuiată şi acoperită cu un grilaj, aşa că ar fi fost obligată să folosească intrarea de serviciu, în mod sigur păzită. Iar dacă venise mai târziu, după plecarea paznicului, găsise oricum şi uşa din spate încuiată. În concluzie, dacă urcase noaptea, fusese obligată să folosească scara de incendiu.

Dar pe palierul de la etajul al doilea a dat peste o poartă care i s-a părut de netrecut. A urcat până la ea ca s-o vadă mai de-aproape. Era un fel de uşă din oţel, cu un simplu mâner rotund. A încercat să-l răsucească, dar nu s-a mişcat. Era în mod sigur încuiată din partea cealaltă. Dar

poarta avea doar un metru optzeci, poate ceva mai mult, şi o persoană îndemânatică şi agilă s-ar fi căţărat pe ea fără prea mare efort. În liceu, Mai făcuse parte din echipa de atletism, deci avea o condiţie fizică suficient de bună încât obstacolul să nu-i ridice probleme.

Pe acelaşi palier era o uşă care dădea în interiorul clădirii. A încercat s-o deschidă, dar a constatat fără să se mire că şi aceasta era încuiată. S-a întrebat la ce oră ajunsese Mai acolo. Dacă venise pe lumină, probabil că luase liftul până la ultimul etaj. Dacă venise seara sau noaptea, sărise peste poartă şi urcase pe scara de incendiu.

Ando s-a întors la uşa din faţă, a intrat şi s-a dus la ascensor. De fapt, erau două, şi în clipa aceea ambele se aflau la parter. După toate aparenţele, la fiecare etaj erau alte firme, ale căror nume erau scrise pe câte o tablă fixată pe perete, lângă uşile lifturilor. Aproape jumătate dintre nume erau tăiate cu două linii încrucişate. Probabil că se mutaseră, iar proprietarul nu reuşise să găsească alţi chiriaşi. Clădirea era atât de tăcută, încât părea părăsită.

Când a ieşit din lift la ultimul etaj, a păşit într-un coridor întunecos şi a început să caute pe bâjbâite uşa care dădea spre scara exterioară. A străbătut o dată coridorul de la un capăt la celălalt, dar n-a găsit nimic. Şi totuşi nu puteai să urci decât dacă ieşeai de-acolo. Ba da, exista o uşă, chiar la capătul coridorului. Ando a deschis-o şi a ieşit. Vântul care bătea dinspre ocean era atât de puternic, încât a fost obligat să-şi ridice gulerul hainei. Abia acolo, la ultimul etaj, şi-a dat seama cât de aproape era Golful Tokio. A zărit Canalul Keihin, dincolo de el Docul Oi şi, în ultimul plan, Tunelul Portului, care se pierdea repede sub ape. Din punctul lui de observaţie, cele două guri negre ale tunelului arătau de-a dreptul ireal. Ar fi jurat că erau nările uriaşe ale unui înecat care plutea cu faţa în sus.

Şi tot acolo şi-a dat seama de ce părea atât de înghesuit etajul al paisprezecelea, în ciuda dimensiunilor clădirii. Proiectanţii îi micşoraseră suprafaţa la jumătate faţă de celelalte etaje şi folosiseră spaţiul rămas pentru terasa

exterioară care înconjura blocul. Ando a observat că scara de incendiu pornea în jos dintr-un colţ al terasei. Dar trupul lui Mai fusese găsit deasupra, pe acoperiş.

Şi atunci a văzut, chiar lângă uşă, o scară din oţel fixată în zid. Părea să aibă cam trei metri.

A strâns în dinţi buchetul de flori, a apucat prima bară şi a început să urce, încercând să-şi închipuie ce simţise Mai când urcase pe aceeaşi scară.

De ce a venit aici? s-a întrebat el în timp ce se căţăra încet, treaptă cu treaptă. Nu pentru că a vrut să se sinucidă. Măcar atâta lucru era limpede, judecând după felul în care fusese proiectată clădirea. Dacă ar fi sărit de pe acoperiş, s-ar fi pomenit că aterizează pe terasă, patru metri mai jos. Nu, dacă ar fi vrut să-şi ia viaţa, ar fi trebuit să sară de la ultimul etaj, de pe palierul scării de incendiu.

Şi nu era nici genul de acoperiş pe care te urci pentru a admira priveliştea. Vopseaua cândva rezistentă la apă crăpase, apoi se coşcovise şi acum scârţâia neplăcut sub picioarele lui. Acoperişul nu avea balustradă de protecţie şi nu-ţi venea să te apropii de margine, chiar dacă ştiai că puţin mai jos e o terasă lată.

A văzut un şir de protuberanţe de beton plasate la distanţe egale, nişte piese asemănătoare cu stabilopozii folosiţi pe ţărmul mării pentru a atenua forţa valurilor. Habar n-avea la ce foloseau, dar aveau înălţimea potrivită pentru a putea sta pe ei ca pe un taburet. În loc să se apropie de margine, Ando s-a aşezat şi s-a uitat în jur. Mai erau câteva minute până la ora cinci şi în această perioadă a anului soarele apune devreme. Luminile se aprinseseră deja în clădirile din jur şi în magazinele de jos. Dincolo de canal se vedea un expres Keihin roşu care gonea pe linia supraînălţată. Da, era chiar un tren rapid, trecuse în viteză prin staţia al cărei peron părea să plutească în aer. Peronul acela îi era cunoscut. Coborâse acolo de două ori, şi de fiecare dată se dusese acasă la Mai. Acum era scăldat într-o lumină argintie şi ciudat de gol pentru ora aceea a după-amiezii.

Folosind staţia ca punct de referinţă, a încercat să

localizeze blocul fetei. L-a găsit cam la patru sute de metri în linie dreaptă, literalmente chiar în faţa lui. A urmărit cu privirea strada plină de magazine, apoi s-a uitat în dreapta, spre Şoseaua Ţărmului. Încă un salt de o sută de metri şi s-a întors în locul în care stătea.

De ce pe acest acoperiş? În vecinătate erau multe clădiri înalte. De fapt, ar fi putut să se urce chiar pe acoperişul blocului în care locuia. S-a uitat în jur până l-a găsit din nou. Avea şapte etaje, dar părea să aibă mai puţin de jumătate din înălţimea clădirii pe acoperişul căreia se afla el acum, poate din cauză că apartamentele minuscule erau şi foarte scunde. Oricum, pe acoperişul blocului ei exista o suprafaţă plană pe care puteai merge. În acelaşi timp, se afla chiar pe marginea străzii cu magazine, deci era înconjurat de clădiri înalte. Ieşea în evidenţă mai ales un bloc de nouă etaje, în partea de vest, de pe care acoperişul blocului lui Mai putea fi observat cu uşurinţă. Clădirea pe care se afla Ando se deosebea de celelalte din acest motiv. Era plasată într-o porţiune a Şoselei Ţărmului plină de depozite, deci în vecinătatea ei nu existau clădiri mai înalte. Pe acoperişul ei nu riscai să te vadă cineva de deasupra.

Ando s-a ridicat de pe postamentul din beton şi s-a oprit între două cabine tehnice plasate una lângă alta pe acoperiş. Una adăpostea motorul liftului, cealaltă părea să fie destinată sistemului de ventilaţie. Deasupra celei dinspre sud era fixat un rezervor de apă de dimensiuni considerabile.

Între ele era un puţ adânc pentru drenajul apei de ploaie. Mergând cu grijă, calculându-şi fiecare pas, Ando a înaintat încet şi s-a oprit aproape de marginea lui. Pe toate laturile erau fixate bariere din plasă de sârmă, dar toate erau pline de găuri. Probabil că oamenii din echipa de întreţinere le lăsaseră aşa pentru că nu-şi închipuiseră că i-ar fi venit cuiva ideea să urce pe acoperiş. Ando n-a mai fost în stare să facă ultimul pas spre margine. Dacă ar fi pus piciorul lângă buza acelei găuri pătrate şi negre, s-ar fi simţit imediat atras în adâncul ei. S-a aplecat totuşi în faţă

şi, tremurând, a aruncat buchetul de flori printr-o gaură din plasa de oţel. Şi-a împreunat palmele şi s-a rugat pentru odihna ei veşnică. Dacă tehnicienii n-ar fi urcat să verifice ascensorul, fata n-ar fi fost găsită nici acum.

Seara se lăsa repede. Acoperişul era aproape cufundat în întuneric şi briza care sufla dinspre ocean stârnea vârtejuri în spaţiul îngust în care se afla, înconjurat din trei părţi de pereţi din beton. L-a scuturat un fior. Ar fi trebuit să vină mai devreme, când soarele strălucea deasupra acoperişului. Dar ştia că nici măcar la lumina zilei n-ar fi avut curaj să se uite în puţ, în gaura aceea în care ieri zăcea un trup neînsufleţit. Nu imaginea cadavrului îl făcea să tremure. Ideea că fata îşi aşteptase moartea în spaţiul acela ca o capcană perfectă îl umplea de groază. Câte zile aşteptase Mai acolo jos, cu glezna fracturată, incapabilă să se ridice, uitându-se la fâşia îngustă de cer care se afla la doar trei metri deasupra ei, pierzându-şi treptat speranţa şi în cele din urmă dându-şi ultima suflare? Probabil că se simţea închisă de vie într-un sicriu care plutea în aer. Lui Ando i s-a tăiat răsuflarea. Întâmplarea era prea nefirească pentru a putea fi numită accident.

Dintr-o cabină s-a auzit un geamăt mecanic, apoi zgomotul unui cablu care se înfăşura pe un tambur. Unul dintre lifturi se pusese în mişcare. Ando a început să meargă cu spatele, cu paşi mici, ca să iasă din spaţiul îngust. Pereţii cabinelor erau aspri şi pe alocuri înnegriţi. Vopseaua se coşcovise, o dovadă în plus că oamenii urcau rareori acolo.

S-a îndepărtat cât de repede a putut, s-a întors la scara pe care venise şi s-a grăbit să coboare pe terasă. Ultima bară se afla cam la un metru înălţime, aşa că a fost obligat să sară. Şi-a calculat prost mişcarea şi a aterizat greşit. Piciorul drept i-a amorţit câteva clipe. S-a ghemuit şi s-a pomenit că se uită fix la ultima treaptă a scării ruginite.

A intrat în clădire şi s-a dus la lifturi. Unul dintre ele urca încet. A apăsat pe buton şi a aşteptat să ajungă la ultimul etaj.

A încercat din nou să înţeleagă de ce urcase Mai pe

acoperiş. A cântărit mai întâi presupunerea că fusese urmărită. Seara şi noaptea, zona aceea cu depozite era aproape pustie. Cine ştie, poate în timp ce trecea pe-acolo fata observase că o urmărea cineva. Văzuse scara de incendiu şi poarta de la etajul al doilea. Dacă se gândise că ea putea sări peste poartă, dar urmăritorul ei nu, probabil că îşi luase inima în dinţi şi urcase. Poate că urmăritorul ei reuşise să se caţere şi el pe poartă şi fata fusese obligată să urce mai departe. Asta ar fi fost prima ei greşeală, pentru că aşa ar fi ajuns într-o situaţie fără ieşire. Ultima ei rază de speranţă ar fi fost scara de trei metri care ducea pe acoperiş. Prima bară era la un metru înălțime. Sperând că urmăritorul va renunţa în sfârşit, Mai se urcase pe acoperiş. Şi? Individul continuase sau nu să se ţină după ea? A încercat să-şi închipuie pentru cine ar fi fost biata scară un obstacol de netrecut, dar a văzut în minte nu imaginea unui om, ci a unui monstru patruped.

Chiar în clipa când alunga această idee fantastică, uşile liftului s-au deschis. Ascensorul nu era gol. Până atunci, Ando văzuse doar vârfurile pantofilor, dar acum, ridicându-şi privirea, a descoperit în faţa lui o femeie tânără. Îl privea fix, ca şi cum se aştepta să-l găsească acolo. Nu avea cum să se înşele, se mai întâlnise cu ea o dată, în aceleaşi împrejurări. Era femeia care ieşise din garsoniera lui Mai şi coborâse cu el. Unghiile crăpate şi mirosul acela necunoscut... Chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi reuşit s-o uite.

Acum stătea în faţa ei, o privea şi nu era în stare să-şi mişte niciun muşchi. Era profund tulburat. Mintea lui nu putea pricepe ce vedeau ochii şi trupul nu mai asculta nicio comandă.

De ce. A venit. Aici? Căuta disperat o explicaţie raţională, dar era blestemat să n-o găsească. Îl înspăimânta exact absenţa oricărui motiv plauzibil. Dacă ar fi găsit o explicaţie acceptabilă, ar fi scăpat şi de teroarea care-l copleşise.

În timp ce se uitau unul la altul, uşile liftului au început să se închidă. Femeia a întins un braţ şi le-a ţinut deschise.

Mişcarea fusese fluidă, perfectă. Purta o fustă albastră cu buline şi nu avea ciorapi, în ciuda frigului de început de iarnă. Îşi folosise doar o mână pentru a opri uşile liftului pentru că în cealaltă avea un mic buchet de flori.

Flori. Privirea lui Ando a rămas fixată pe buchet.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

Ea vorbise prima, şi vocea i-a atras atenţia. Timbrul foarte grav nu se potrivea cu silueta zveltă, ca de trestie, a femeii.

Ando a rămas câteva clipe nemişcat, cu gura deschisă, dar în cele din urmă a reuşit să adune câteva cuvinte din adâncul gâtului său uscat:

— Eşti sora lui Mai?

În realitate, asta îşi dorea el. Dacă era într-adevăr sora fetei, totul căpăta un sens: faptul că ieşise din garsonieră, că venise aici cu un buchet de flori. Tot ce văzuse şi-ar fi găsit explicaţia.

Femeia i-a răspuns cu o mişcare din bărbie, imperceptibilă şi indescifrabilă. Nu fusese un gest de aprobare, dar nici de negare. Putea fi interpretat oricum, ca da sau nu, însă Ando a hotărât pe loc că era un „da”.

E sora ei mai mare. A venit să lase un buchet de flori în locul unde a murit Mai. Era cea mai firească explicaţie, cea mai potrivită cu împrejurările. Oamenii acceptă numai ce sunt în stare să înţeleagă.

Brusc, toate temerile lui de mai devreme i s-au părut caraghioase. De ce naiba se speriase atât de tare? Nu mai reuşea să-şi înţeleagă nici propriile reacţii emoţionale. Din prima clipă când o văzuse, necunoscuta îi făcuse o impresie puternică, stranie. Acum, după ce dezlegase misterul, senzaţia aceea se spulberase ca o minciună demascată şi nu mai vedea în faţa lui decât o femeie foarte frumoasă. Nasul drept şi fin, curbele line ale obrajilor, ochii puţin migdalaţi, cu gene dese.

Ochii. Când se întâlnise ieri cu ea, în faţa garsonierei lui Mai, purta ochelari de soare. Abia acum îi vedea ochii. Privirea care îl învăluia părea să-l atragă ca un magnet uriaş. Îi era greu să respire şi inima îi bubuia.

— Scuză-mă, dar…

A înţeles imediat din tonul şi expresia ei că voia să-i spună ce legătură avea el cu Mai.

— Mă numesc Ando, lucrez la Facultatea de Medicină a Universităţii Fukuzawa.

Ştia prea bine că nu era un răspuns precis la întrebarea ei.

Femeia a ieşit din lift şi, ţinând în continuare uşile deschise, l-a invitat din priviri să intre. Trebuia s-o asculte. Gestul ei elegant nu putea fi refuzat. Ando i-a luat locul în ascensor, docil, parcă vrăjit. S-au uitat iar unul la celălalt, din poziţii acum inversate.

— Te voi căuta curând să-ţi cer ceva.

A rostit aceste cuvinte chiar înainte ca uşile să se închidă complet. Ando a auzit-o limpede, era imposibil să se fi înşelat. Uşile s-au închis ca diafragma unui aparat de fotografiat, ştergând silueta graţioasă din câmpul lui vizual, dar lăsându-i imaginea întipărită pe retină.

În timp ce liftul cobora încet, Ando şi-a dat seama că era stăpânit de o dorinţă fizică irezistibilă. Primele lui fantezii sexuale de când îşi pierduse familia fuseseră provocate de Mai Takano, dar ce simţea acum era incomparabil mai intens. Se aflase faţă în faţă cu femeia asta doar câteva secunde şi totuşi putea să-şi amintească perfect fiecare detaliu al trupului ei, de la curbura gleznelor goale până la conturul ochilor. Timpul trecea, însă imaginea rămânea la fel de clară. Profund tulburat de accesul neaşteptat de lăcomie sexuală, Ando a ieşit în fugă din clădire, a oprit un taxi şi a pornit spre casă.

În maşină s-a gândit la ultimele cuvinte ale femeii.

Te voi căuta curând să-ţi cer ceva.

Ce anume să-i ceară? Cum adică să-l caute? Ce naiba era asta, un fel de glumă mondenă?

Se grăbise să iasă din bloc şi să se urce în taxi de parcă ea îi urmărea fiecare pas. Acum îi părea rău că nu o întrebase cum o cheamă şi nu-i ceruse numărul de telefon. De ce nu făcuse asta? Ar fi trebuit s-o aştepte jos, dar uite că plecase. Mai bine zis, nu fusese în stare să rămână

acolo. Ca şi cum femeia îi controla mişcările. Acţionase împotriva propriei lui voinţe.

5

Trecuse o săptămână de la autopsia lui Mai. Venise şi decembrie, şi iarna se instalase brusc. Lui Ando nu-i plăcea iarna – prefera de departe sfârşitul primăverii şi începutul verii –, dar după moartea fiului său încetase să mai acorde atenţie schimbării anotimpurilor. Dimineaţa, gerul aspru îl obligase totuşi să ia act de venirea iernii. Până la universitate se oprise de câteva ori, hotărât să se întoarcă acasă să-şi ia un pulover gros, dar de fiecare dată renunţase. Nu-i venea să bată atâta drum înapoi, iar mersul pe jos îl încălzea oricum.

Apartamentul lui din Sangubashi era destul de aproape de universitate şi îşi putea permite să facă o plimbare dacă avea chef. Deşi drumul era scurt, în mod normal lua metroul, dar trebuia să schimbe trenul şi transferul nu era niciodată plăcut. Din acest motiv şi pentru că avea nevoie de mişcare, Ando se ducea la birou şi se întorcea acasă pe jumătate mergând, pe jumătate alergând. Asta ar fi trebuit să facă şi azi, dar la jumătatea distanţei se răzgândise şi se urcase într-un tren JR în staţia Yoyogi. Nu strica să ajungă la universitate cât mai devreme.

Cum avea de mers doar două staţii şi vagonul se legăna ca un balansoar, n-a reuşit să-şi pună gândurile în ordine. Stabilise că în dimineaţa asta va studia la microscopul electronic probele de ţesut prelevate de la Mai şi de la Ryuji. Trebuia să se întâlnească în laborator cu Miyashita şi specialistul în microscopie electronică, Nemoto. Gândindu-se la ce îl aştepta, abia putea să-şi stăpânească nerăbdarea.

Deocamdată virusul acela ciudat nu fusese găsit decât în sângele celor care văzuseră înregistrarea video. Nu primiseră niciun raport că s-ar transmite prin contact fizic. Şi chiar el găsise acasă la Mai o copie a casetei, dar

înregistrarea iniţială fusese ştearsă. Aceste două informaţii îl conduceau la o singură concluzie: descoperirea virusului în sângele lui Mai era dovada aproape sigură că fata vizionase înregistrarea. În acest caz, moartea ei putea fi pusă strict pe seama casetei.

Aproape că a ratat staţia la care trebuia să coboare, dar a reuşit să sară din vagon în ultima clipă, chiar înainte să se închidă uşile. S-a lăsat purtat de şuvoiul mulţimii care se scurgea către porţile de lângă casa de bilete. Clădirea spitalului se înălţa impunătoare în faţa lui.

Ando s-a strecurat în laborator şi Miyashita şi-a întors către el faţa rumenă.

— În sfârşit şi-a făcut apariţia!

Miyashita şi Nemoto se ocupaseră toată săptămâna trecută de pregătirile pentru şedinţa de microscopie din ziua aceea. Un virus nu e un obiect oarecare pe care să-l iei şi să-l pui oricând şi oricum sub lentila unui microscop. Mai întâi sunt necesare o mulţime de operaţii, de exemplu centrifugarea, secţionarea celulelor şi aşa mai departe. Această procedură depăşea cu mult cunoştinţele unui nespecialist ca Ando. Ţinând cont de eforturile pe care le făcuse Miyashita, nerăbdarea lui nu era deloc surprinzătoare. Se apucase de treabă foarte devreme şi acum totul era gata.

— Stinge luminile, a zis Nemoto.

— Da, să trăiţi, i-a răspuns Miyashita şi a apăsat imediat pe întrerupător.

Deşi obţinuseră de mult rezultatele analizei secvenţiale, abia acum aveau ocazia să vadă virusul direct, cu ochii lor.

Nemoto a intrat singur în camera obscură şi a aşezat secţiunea ultrasubţire în dispozitivul de fixare. Ando şi Miyashita au rămas în faţa consolei, uitându-se la ecran într-o tăcere deplină. Cu toate că nu apăruse încă nicio imagine, amândoi erau foarte concentraţi şi vedeau deja cu ochii minţii.

Nemoto s-a întors la consolă şi a stins ultimul bec, care ardea chiar deasupra lor. Pregătirile se încheiaseră. Toţi

trei se uitau fix la monitor, ţinându-şi respiraţia. Treptat, pe măsură ce fasciculul de electroni mângâia secţiunea cu materie celulară, în faţa lor s-a deschis o lume microscopică.

— La care ne uităm acum? l-a întrebat Miyashita pe Nemoto.

— La a lui Takayama.

Modelul verde care acoperea ecranul din faţa lor era un univers în sine. O răsucire scurtă a unui buton şi au început să gonească peste suprafaţa celulelor. Undeva, acolo, se ascundea virusul.

— Încearcă să măreşti grosismentul, a zis Miyashita.

Nemoto s-a executat imediat şi a mărit la gradaţia 9 000. La următoarea trecere peste câmpul secţiunii au văzut limpede celulele muribunde. Citoplasmă strălucea puternic, dar organitele se transformaseră în bulgări negri.

— Fixează-l pe citoplasmă în colţul din dreapta-sus şi măreşte grosismentul.

Tiparul celulelor aproape moarte se reflecta pe faţa lui Miyashita, care strălucea stins, ca o sculptură în bronz. Nemoto a mărit grosismentul la 16 000.

— Mai mult.

21 000.

— Gata, stop!

Miyashita aproape strigase. I-a aruncat o privire lui Ando care s-a aplecat până când faţa i-a ajuns la două palme de ecran.

Acolo erau… roiuri întregi.

Filamentele se zvârcoleau ca nişte şerpi în jurul celulelor muribunde, agăţându-se de fibrele de cromatină şi muşcând din ele. Pe spatele lui Ando a coborât un fior rece. Se confruntau cu un virus nou, cum nu mai întâlniseră până atunci. Nu văzuse niciodată la microscopul electronic virusul variolei, dar ştia cum arată pentru că citise destule lucrări ştiinţifice. Deosebirile faţă de cel pe care-l studiau acum erau evidente de la prima privire.

— Cerule!

Miyashita încremenise, cu gura căscată.

Ando ştia cum acţionează virusul, ştia că era purtat prin vasele de sânge până la artera coronară, unde se fixa pe peretele interior al ramurii descendente anterioare şi provoca mutaţii în celulele din jur, iar acestea formau în cele din urmă o tumoare. Dar nu putea să înţeleagă în ruptul capului cum era posibil ca virusul pe care-l vedea cu ochii lui să fi apărut ca urmare a unui proces psihic. Virusul nu îşi ataca victima din exterior. Dimpotrivă, se năştea în corpul ei, după ce aceasta vedea înregistrarea. Era consecinţa unui mecanism mental. Explicaţia depăşea cu mult limitele imposibilului şi Ando era stupefiat. Un salt de la nimic la fiinţare, de la concept la materie. În lunga istorie a Pământului, aşa ceva se mai întâmplase doar o dată, la apariţia vieţii.

Ce înseamnă asta, că viaţa a apărut datorită unei conştiinţe active?

O luase razna. Cuvintele lui Miyashita l-au readus la realitate:

— Nu arată ca „ring”?

Ando şi-a întors din nou privirea la ecranul microscopului. Nu i-a trebuit mult timp să înţeleagă ce voia să spună Miyashita: era pur şi simplu un termen de comparaţie pentru forma virusului. Unele exemplare erau alungite, altele în formă de U, dar cele mai multe semănau cu un inel deformat. „Ring” era fără îndoială cel mai potrivit nume. Avea chiar şi o protuberantă care aducea cu piatra unui inel. Ecranul părea fotografia unei camere goale în care cineva aruncase pe jos, la întâmplare, inele, şerpi în miniatură şi elastice rotunde.

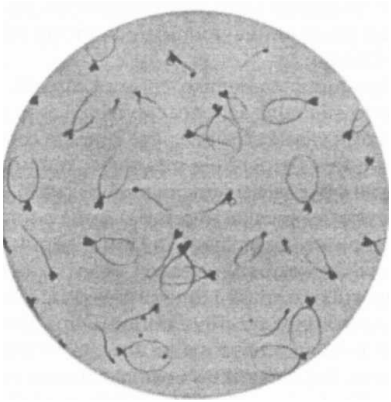

Virusul „Ring” (grosisment 21 000)

Era de datoria lor, a celor care-l descoperiseră, să-l şi boteze, iar remarca lui Miyashita fusese o sugestie. Virusul „Ring”.

— Ce zici?

Miyashita voia să afle părerea lui Ando. Numele era perfect, dar pe Ando chiar asta îl deranja. I se părea, dacă putea spune aşa, *prea* perfect, şi îl obliga să se întrebe dacă nu cumva un Dumnezeu necunoscut îşi făcea astfel simţită prezenţa. Cum a început toată povestea asta? Bineînţeles că nu uitase: cu numerele de pe foaia de ziar care apăruse din cadavrul lui Ryuji. *178,136.* Îl conduseseră aici, la cuvântul „ring”. Apoi descoperise documentul acela uluitor intitulat tot *Ring.* Iar acum asta, în faţa ochilor săi: un virus în formă de inel. Parcă o voinţă colosală, care-şi schimba forma la fiecare renaştere şi încerca să se transforme în ceva şi mai puternic, îşi alesese această imagine drept simbol.

Universul microscopic avea o frumuseţe aparte, generată de repetarea ciclică, dar Ando nu mai vedea acum decât opusul ei, ceva oribil. Urâţenia nu era motivată doar de certitudinea că virusul avea să le facă rău oamenilor. Nu, ceea ce simţea el era mai degrabă o ură viscerală faţă de creaturile minuscule. Oricine ar fi văzut imaginea ar fi simţit probabil aceeaşi repulsie, chiar dacă nu ştia nimic despre adevărata ei semnificaţie.

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme concluzia, Nemoto era

vizibil şocat. Mâinile îi tremurau pe comenzile microscopului. Doar maşinăria rămăsese nepăsătoare şi continua să scuipe imperturbabilă negativ după negativ. După ce a făcut şapte fotografii, Nemoto a adunat clişeele şi a intrat în camera obscură. În timp ce aştepta să se termine developarea, a luat secţiunea cu celulele lui Mai şi a pus-o în dispozitivul de fixare. S-a întors la consolă, mai calm acum, şi a pornit microscopul.

— Ne uităm la secţiunea Takano.

Au mărit treptat grosismentul, aşa cum procedaseră şi în cazul mostrei prelevate de la Ryuji. Au găsit foarte uşor ceea ce căutau. Indiscutabil, aceiaşi viruşi. Se zvârcoleau acolo, pe ecran, la fel ca primii.

— Identic, au spus Ando şi Miyashita într-un glas.

Nu observaseră vreun aspect care să le contrazică concluzia. Dar Nemoto, expertul în microscopie electronică, era mai sensibil decât ei la diferenţele minore.

— E ciudat.

Miyashita s-a uitat la Nemoto câteva clipe, în timp ce acesta clătina din cap şi îşi mângâia bărbia, apoi a zis:

— Ce anume?

— Mai bine nu vă spun nimic până nu compar fotografiile.

Prudent ca întotdeauna, Nemoto ezita şi acum să tragă concluzii doar pe baza unor simple impresii despre virusul lui Ryuji. Ştiinţa cere dovezi, nu impresii, era sloganul lui. Dar, lăsând la o parte reticenţa, ar fi putut să jure că văzuse o deosebire cuantificabilă. Nu era vorba despre numărul diferit de viruşi din cele două mostre. Ceea ce îi atrăsese atenţia era numărul mai mare de inele desfăcute din mostra de sânge prelevată de la Mai Takano. Bineînţeles, şi în cea de la Ryuji existau destule asemenea specimene, în formă de U sau ca nişte şerpi, dar cei mai mulţi viruşi erau întregi, inelari, în cazul lui Mai, numărul inelelor sparte crescuse, şi ele formau şiruri aproximative.

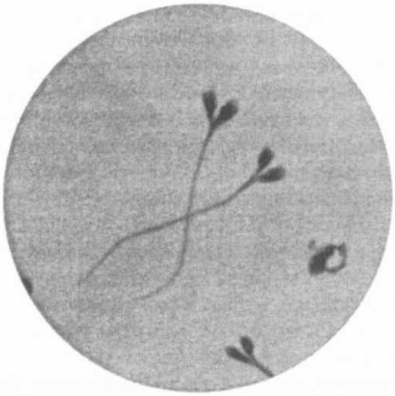

Virus inelar desfăcut (grosisment 100 000)

Pentru a-şi confirma bănuielile, Nemoto a ales un specimen reprezentativ şi a mărit grosismentul până când virusul a umplut ecranul. Dacă un specimen normal arăta ca un inel, acesta semăna în schimb cu un inel rupt chiar lângă „piatră”. Piatra devenise un cap, iar montura un filament lung, unduitor.

Rezultatul final era o formă pe care Ando, Miyashita şi Nemoto o cunoşteau prea bine. Toţi trei s-au gândit la acelaşi lucru în acelaşi timp, dar niciunul n-a îndrăznit să vorbească.

6

Prima întrebare s-a născut în mintea lui Nemoto atunci când compara fotografiile viruşilor. În orice zonă a mostrei de la Mai Takano existau mai multe „inele desfăcute” decât în oricare altă zonă de mărime comparabilă din mostra de la Ryuji. Din punct de vedere statistic, la Ryuji aproximativ unul din zece viruşi era desfăcut, dar în mostra prelevată de la Mai proporţia urca la cincizeci la sută. O asemenea diferenţă substanţială trebuia să aibă o cauză precisă. Ando a cerut ca toate mostrele prelevate de la victimele casetei să fie examinate imediat la microscopul electronic.

Au primit ultimele rezultate abia vineri, după Anul Nou.

Aruncând o privire pe fereastra laboratorului, Ando a observat că din ninsoarea de noaptea trecută mai rămăseseră doar câteva fâşii subţiri sub copacii desfrunziţi din parcul din jurul Templului Meiji. Când se sătura să studieze fotografiile, se ducea la fereastră pentru a-şi odihni ochii cu priveliştea lui. Miyashita era însă neobosit şi continua să compare cu cea mai mare atenţie clişeele răsfirate pe birou.

Punându-i la socoteală pe Asakawa şi pe Mai, unsprezece oameni muriseră după ce văzuseră înregistrarea video. În sângele tuturor fusese găsit acelaşi virus. Nu mai încăpea nicio îndoială că acesta le provocase moartea. Dar, luând drept termen de comparaţie inelele desfăcute, victimele se împărţeau în două categorii. În cazul lui Mai sau al lui Asakawa, inelele desfăcute atingeau jumătate din numărul total al viruşilor, dar în celelalte mostre de sânge reprezentau doar o zecime. Nu era un rezultat tocmai surprinzător. Soarta persoanei contaminate depindea în mare măsură de raportul virus neinelar-virus inelar.

Statisticile mai arătau că, odată ce se depăşea un anumit procent de viruşi neinelari, gazda era cruţată de moartea prin stop cardiac. Deocamdată nu le era foarte clar ce valoare avea acest procent.

Mai şi Asakawa văzuseră înregistrarea video. Virusul inelar apăruse în corpurile lor. Până în acest stadiu nu se deosebiseră cu nimic de celelalte nouă victime ale casetei. Dar ceva provocase transformarea viruşilor într-o varietate cu flagel, iar aceste specimene depăşiseră un anumit nivel critic. Iată de ce, chiar dacă Mai şi Asakawa văzuseră înregistrarea, nu muriseră prin stop cardiac. Întrebarea logică era următoarea: Ce anume provocase diferenţierea viruşilor din sângele lor? Prin ce se deosebeau ei de celelalte victime?

— O formă specială de imunitate? s-a întrebat Ando cu voce tare.

— E posibil, a zis Miyashita, ridicându-şi privirea.

— Sau poate… a continuat Ando, dar s-a oprit.

— Poate ce?

— Poate e ceva legat de virus.

— Şi eu înclin mai degrabă în direcţia asta, a spus Miyashita, ridicându-şi picioarele pe un scaun şi scoţându-şi în faţă burta respectabilă. Tâmpenia celor patru puşti care au găsit primii înregistrarea a condamnat virusul la extincţie într-un viitor destul de apropiat. Singura lui şansă de salvare era să treacă printr-o mutaţie. Exact asta ne-a transmis Ryuji în mesajul lui. Bun, în concluzie cum şi-a provocat mutaţia şi, mai ales, în ce anume s-a transformat? După părerea mea, răspunsul la aceste întrebări va fi găsit în virusul din mostrele luate de la Mai Takano şi Kazuyuki Asakawa. Adică în specimenele neinelare, desfăcute.

— Dar un virus foloseşte pentru reproducere celulele gazdei.

— Corect.

— Iar uneori reproducerea este explozivă.

Şi asta era o informaţie de nivel elementar. Trebuia doar să te gândeşti la ciuma neagră din Evul Mediu sau la gripa spaniolă din timpuri mai apropiate, exemple concludente

de viruşi care se înmulţeau fără oprelişti.

— Şi? a zis Miyashita, deja nerăbdător.

— Gândeşte-te. Virusul îi transmite omului: Fă o copie, altfel vei muri după o săptămână. Iar dacă omul face ce i se spune, o casetă se transformă în două. E o rată de creştere foarte scăzută. Chiar presupunând că următoarele victime repetă procesul de copiere, după o lună apar doar patru casete.

— Da, cred că ai dreptate.

— Nu ar fi un motiv de panică.

— Vrei să zici că nu prea seamănă cu un virus, nu-i aşa?

— Dacă nu se înmulţeşte exponenţial, nu se răspândeşte.

Miyashita s-a uitat fix la Ando:

— Eşti bun să ne lămureşti unde anume baţi?

— Păi, cred că…

Dar Ando nu ştia de fapt ce vrea să spună. Nu cumva încerca să complice şi mai mult problema? Desigur, existau cazuri atestate în care un virus contaminase mii, zeci de mii de oameni practic peste noapte. Raţiunea de a fi a viruşilor este înmulţirea maximă în cel mai scurt timp. În cazul casetei video, simpla copiere era un proces ineficient. Dovada: înregistrarea dispăruse după numai trei luni. Asta dacă nu cumva renăscuse sub altă formă, prin mutaţie…

— Nimic, a fost un presentiment absurd.

Ando s-a uitat iar la fotografiile viruşilor inelari. Erau o mulţime, îngrămădiţi unii într-alţii. În punctele în care se suprapuneau mai multe exemplare, acestea alcătuiau structuri care semănau cu fâşiile de bandă magnetică răsucită şi încurcată. În pragul morţii, Sadako Yamamura îşi transformase gândurile într-o proiecţie de imagini şi generase un câmp energetic în puţul acela părăsit. Înregistrarea se născuse prin „explozia” acelei energii. Nu era un proces de multiplicare a materiei, ci a informaţiei, aşa cum fusese înregistrată pe banda magnetică şi în ADN.

Nu putea să scape de teama că undeva, într-un loc neştiut, se petrecea chiar în clipa aceea o mutaţie groaznică. Ando intrase în camera lui Mai, se urcase pe

acoperiş şi văzuse puţul în care murise fata. Simţise pe pielea lui cât de straniu era spaţiul în care locuise, cât de ciudat era acoperişul de sub picioarele lui. Poate că tocmai din cauza asta el simţea pericolul, iar Miyashita nu. I se părea că simte zvârcolirea acelui ceva din camera lui Mai sub tălpile lui, şi era din ce în ce mai intensă.

— Adică te aştepţi la o catastrofă? l-a întrebat Miyashita calm.

— Nu ştiu, dar totul mi se pare grotesc.

De când făcuse autopsia lui Ryuji, Ando trăia într-o lume bizară. Parchetul era moale şi lipicios sub picioarele lui, căldura vieţii pulsa în spaţii pustii. Fenomene inexplicabile, unul după altul. Şi încă ceva: ce născuse Mai? Îl treceau fiorii doar gândindu-se la asta. Fata murise cu o lună şi jumătate în urmă şi ei tot nu aflaseră *ce* născuse. Ando avea mari dubii că adusese pe lume un copil frumos ca ea.

— Eşti mereu pesimist. Să zicem că a reuşit să se transforme, asta nu înseamnă că s-a adaptat la mediu.

— Crezi că virusul mutant a dispărut şi el?

— Nu putem exclude o asemenea ipoteză.

— Eşti mereu optimist.

— Ştii ce ravagii a făcut gripa spaniolă în 1918. Au descoperit acelaşi virus în America, în 1977, dar n-a murit nimeni. Prima dată a ucis între douăzeci şi patruzeci de *milioane* de oameni în lume. Şaizeci de ani mai târziu era practic inofensiv.

— Da, un virus poate să slăbească prin mutaţii succesive.

După dispariţia lui Mai Takano nu mai murise nimeni în condiţii suspecte, era o realitate indiscutabilă. Ando citea zilnic ziarele şi păstra permanent legătura cu oamenii lui din poliţie, dar până acum plasa rămăsese goală. Poate că Miyashita avea dreptate: virusul renăscut nu reuşise să se adapteze la mediu în perioada de graţie prea scurtă care-i fusese acordată şi îşi pierduse capacitatea de reproducere. Da, poate că dispăruse.

— Ai idee ce-ar trebui să facem în continuare? a întrebat

Miyashita, dându-şi picioarele jos şi răsucindu-se cu scaunul.

— Păi, ar fi ceva ce mi-a scăpat până acum.

— Spune mai repede.

— Când şi de unde a luat Mai caseta?

— Ce importanţă are?

— Chestia asta mă sâcâie. Vreau să aflu data exactă.

Ando simţea că ar fi trebuit să verifice de mult acest aspect. Fusese prea ocupat cu virusul şi uitase. Acum i se părea singura pistă rămasă. Era nouăzeci şi nouă la sută sigur că înregistrarea video pe care o văzuse Mai era copia făcută pentru Ryuji, dar nu ştia cum şi când ajunsese ea în mâinile fetei.

7

I-a fost surprinzător de simplu să afle.

Dacă lucrurile lui Ryuji au fost trimise părinţilor săi la două sau trei zile după nefericitul eveniment, fără îndoială că Mai a luat caseta de-acolo. Ando a telefonat imediat familiei lui Ryuji.

Când mama lui Ryuji a aflat că doctorul era un vechi coleg de facultate al fiului ei, a devenit brusc foarte amabilă. Ando a întrebat-o dacă vorbise vreodată cu o tânără pe nume Mai Takano.

— Da, i-a răspuns femeia, ba chiar i-a spus când anume, după ce a căutat în dosarul de cheltuieli al familiei bonul prăjiturii pe care o cumpărase special pentru Mai. Prima zi a lunii noiembrie, 1990. Ando a tresărit când a auzit data.

— De ce a venit Mai Takano la dumneavoastră?

Femeia i-a explicat că fata îl ajuta pe Ryuji să definitiveze o lucrare ce avea să fie publicată într-o revistă ştiinţifică, mai precis să transcrie manuscrisul, şi descoperise că lipsea o pagină.

— Prin urmare, v-a făcut o vizită ca să caute pagina lipsă. Am înţeles bine?

Ando şi-a notat repede numele editorului revistei şi a închis telefonul. Nu voia să fie întrebat ce mai face Mai. Dacă i-ar fi spus că fata murise, s-ar fi trezit imediat sub o ploaie de întrebări şi răspunsurile lui nu erau tocmai potrivite pentru o mamă care-şi pierduse fiul.

A rămas nemişcat, cu o mână pe receptor, mult timp după ce îl aşezase în furcă.

În ziua de 1 noiembrie, Mai s-a dus la părinţii lui Ryuji. A găsit caseta în timp ce căuta pagina care lipsea din manuscris. A luat-o acasă. S-a uitat la înregistrare în aceeaşi zi.

A început să asambleze o ipoteză care avea ca punct de

plecare data de 1 noiembrie. Virusul avea nevoie de o săptămână să-şi facă efectul. Prin urmare, fata păţise ceva în 8 noiembrie. Ando avea întâlnire cu ea a doua zi, 9 noiembrie. În ziua aceea o sunase de câteva ori, zadarnic. Da, totul căpăta sens. Fie era acasă, însă nu putea să răspundă, fie căzuse deja în capcana puţului.

A început să treacă în revistă evenimentele în ordine inversă. Autopsia le arătase cât timp rezistase fata în puţ şi cât timp trecuse de la moartea ei până când tehnicienii găsiseră cadavrul. Potrivit dovezilor medicale, murise în 20 noiembrie – cu o oarecare aproximaţie – şi căzuse în puţ cam cu zece zile înainte. Concluzia pe care putea s-o tragă, în perfectă concordanţă cu presupunerile anterioare, era evidentă: virusul o afectase într-un fel sau altul pe 8 sau 9 noiembrie şi era răspunzător şi de căderea ei în puţ. În sfârşit, era perfect logic să presupună că fata văzuse înregistrarea pe 1 noiembrie.

Următorul pas a fost un drum până la secţia de periodice a bibliotecii, unde a căutat revista în care fuseseră publicate articolele lui Ryuji. A găsit-o repede. Ultima parte a lucrării, intitulată *Structura cunoaşterii,* apăruse în numărul din 20 noiembrie. Era un indiciu important.

Mai a reuşit să completeze şi să transcrie articolul şi l-a dus la editură.

Prin urmare, între cele două puncte de referinţă – adică vizionarea casetei şi moarte – fata se întâlnise cel puţin cu o persoană.

A telefonat la revista care publicase articolul şi a aranjat o întâlnire cu redactorul care se ocupase de lucrarea lui Ryuji. Se hotărâse, fără să ştie prea bine de ce, să vadă cu ochii lui editura şi să vorbească între patru ochi cu redactorul, deşi i-ar fi fost mult mai uşor s-o facă la telefon.

A luat un tren JR până la Suidobashi. De-acolo a mers pe jos cam cinci minute, căutând adresa din clădire în clădire, până când a văzut în sfârşit blocul cu unsprezece etaje al Editurii Shotoku. S-a oprit la recepţie şi a întrebat de

Kimura, redactor la revista lunară *Curente.* În timp ce aştepta, s-a uitat într-o doară prin hol. Kimura i-a trimis vorbă că va coborî imediat. Ando s-a bucurat din nou că omul acceptase fără fasoane întâlnirea cu un necunoscut. La telefon i se păruse că bărbatul are douăzeci şi ceva de ani şi îşi imaginase că va fi întâmpinat de un tânăr arătos, cu ochelari cu rame subţiri.

Nici gând. A văzut un tip îndesat, îmbrăcat cu pantaloni în carouri prinşi cu bretele. În ciuda anotimpului, chelia îi strălucea de sudoare. Nu se potrivea în niciun fel cu ce-şi imaginase Ando despre un redactor de la o editură importantă, mai ales unul angajat la o revistă care se ocupă de ultimele direcţii în gândirea filosofică şi ştiinţifică.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

Bărbatul i-a zâmbit larg şi i-a întins o carte de vizită: Satoshi Kimura, redactor-şef adjunct. Era mult mai bătrân decât părea după voce. Probabil că se apropia de patruzeci de ani.

Ando a scos şi el o carte de vizită şi i-a spus:

— Vă mulţumesc că aţi acceptat întâlnirea. Vă pot oferi o cafea undeva în apropiere?

Îi sugerase redactorului că preferă să discute cu el afară.

— În zona asta nu e nicio cafenea decentă, dar avem noi un bufet, dacă nu vă deranjează.

— Deloc.

Ando s-a lăsat condus de Kimura şi s-au urcat amândoi în lift.

Bufetul se afla la ultimul etaj şi ferestrele lui dădeau spre grădina din spate. Era excelent aprovizionat. Ando s-a afundat într-o canapea comodă, s-a uitat în jur şi a recunoscut câteva figuri pe care le mai văzuse prin ziare şi reviste. După toate aparenţele, bufetul era locul preferat pentru întâlnirile cu scriitorii. Pe multe mese se vedeau manuscrise şi şpalturi.

— Am pierdut o personalitate extraordinară.

Aceste cuvinte l-au smuls pe Ando din reverie. S-a

adunat şi s-a uitat la faţa strălucitoare, parcă unsă cu ulei a lui Kimura.

— Din întâmplare am fost coleg cu Ryuji Takayama la Medicină, a zis el, aşteptând reacţia redactorului.

— Chiar aşa? Deci l-aţi cunoscut bine.

Kimura a citit cartea de vizită pe care o ţinea în mână şi a dat din cap, de parcă abia acum era sigur că avea în faţă un interlocutor serios. Pe cartonaş era scris şi numele universităţii, şi îşi amintise că Ryuji urmase cursurile Facultăţii de Medicină la aceeaşi instituţie.

— Mai mult, eu i-am făcut autopsia.

Kimura a făcut ochii mari. Şi-a dus mâna la bărbie şi a scos un strigăt slab, ca un scâncet.

— Vai, dar asta e…

A tăcut, uitându-se fix la mâinile lui Ando, care ţineau între ele ceaşca cu cafea, degetele care tăiaseră cadavrul lui Ryuji îl fascinau.

— Totuşi, n-am venit azi aici să discutăm despre el, a zis Ando, lăsând ceaşca pe masă şi împreunându-şi palmele.

— Atunci de ce?

— Aş vrea să vorbim puţin despre o studentă de-a lui, dacă nu vă deranjează. Mai Takano.

Auzind numele, expresia lui Kimura s-a îmblânzit imediat. S-a aplecat spre Ando.

— Ce-i cu ea?

Nu ştie, şi-a spus Ando. Dar ar fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu.

— N-aţi aflat că Mai a murit?

Kimura a scos alt sunet, un fel de geamăt şi mai ciudat decât primul, şi aproape a sărit de pe scaun. Trăsăturile îi reflectau emoţiile cu un asemenea dramatism, încât devenise de-a dreptul comic. Parcă era „omul cu o mie de feţe”[3]. Ar fi avut şanse mari să obţină un rol într-o telenovelă.

— Spuneţi-mi că glumiţi! a strigat Kimura. Nu pot să

[3] Aluzie la filmul clasic *Man of a Thousand Faces* (1957), cu James Cagney în rolul principal. (N. tr.)

cred.

— A căzut într-un puţ de drenaj de pe un acoperiş, în noiembrie, şi a murit acolo.

— De-aia n-am reuşit să mai iau legătura cu ea…

Ando începea să simtă o oarecare simpatie pentru bărbatul din faţa lui. Se aflau în aceeaşi barcă. Nu ştia dacă redactorul e căsătorit sau nu, dar era oricând gata să parieze că Mai nu-i fusese deloc indiferentă.

— Vă amintiţi când aţi văzut-o ultima dată? l-a întrebat repede, ca să nu-i lase răgazul să se cufunde în sentimentalism.

— Lucram la şpaltul articolului pentru numărul de Anul Nou, deci trebuie să fi fost pe la începutul lui noiembrie.

— Nu cumva ţineţi minte şi data exactă?

Kimura a scos din buzunar o agendă şi a început s-o răsfoiască.

— 2 noiembrie.

A doua zi a lunii noiembrie. A doua zi după ce Mai le făcuse o vizită părinţilor lui Ryuji şi luase acasă caseta video. Probabil că văzuse deja înregistrarea.

— Sper că nu vă deranjează să-mi spuneţi unde v-aţi întâlnit.

— Mi-a dat un telefon şi m-a anunţat că a terminat transcrierea textului. M-am dus imediat să-l iau.

— Unde anume? La ea acasă?

— Nu, ne-am întâlnit la o cafenea în faţa staţiei de metrou de lângă blocul ei. Acolo ne întâlneam de fiecare dată.

Kimura voia să fie clar că nu intrase niciodată în garsoniera fetei, pentru că aceasta locuia singură.

— Vi s-a părut schimbată în vreun fel, indiferent cum?

Kimura era nedumerit. Nu pricepuse prea bine sensul întrebării lui Ando:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Din nefericire, mai există unele semne de întrebare în privinţa cauzei decesului.

— Semne de întrebare, ziceţi?

Kimura şi-a încrucişat braţele şi a căzut pe gânduri.

— Ne-ar fi de ajutor orice detaliu, oricât de neînsemnat. Aţi observat ceva?

Ando i-a zâmbit, încercând să-l liniştească.

— Da, mi s-a părut că nu era în apele ei.

— Puteţi fi mai precis?

— Era palidă. Şi ţinea o batistă parfumată la gură, de parcă i-ar fi fost greaţă.

Ando a devenit brusc foarte atent. Şi-a amintit ce văzuse în baie, urmele maronii de pe pardoseală.

— Şi n-aţi întrebat-o dacă se simte bine?

— Nu. De fapt mi-a spus chiar ea că nu se simte bine fiindcă a lucrat toată noaptea la manuscrisul profesorului Takayama.

— Înţeleg. Adică nu dormise deloc.

— Exact.

— V-a mai spus ceva?

— Trebuie să înţelegeţi că eram pe fugă. I-am mulţumit pentru manuscris, am schimbat câteva cuvinte despre cartea care urma să fie publicată, apoi mi-am luat rămas-bun.

— Cartea? Cartea lui Ryuji adică.

— Da. Am stabilit de la bun început că la un moment dat vom publica articolele în volum.

— Când apare cartea?

— Va ajunge în librării luna viitoare.

— Vă urez vânzare bună.

— E un text destul de dificil şi nu ne facem mari speranţe. Trebuie să vă spun totuşi că e o carte foarte bună. Ce spun, e superbă.

Mai departe conversaţia a deviat pe calea amintirilor despre Ryuji şi lui Ando nu i-a fost deloc uşor s-o îndrepte spre subiectul iniţial. Când a reuşit în cele din urmă s-o readucă pe Mai în discuţie şi să se intereseze de relaţia ei cu Ryuji, ora pe care i-o acordase Kimura se scursese deja. Nu reuşise să afle nimic important, dar şi-a spus că nu era cazul să abuzeze de bunăvoinţa redactorului. Fără îndoială că avea să mai aibă şi alte întâlniri cu el şi voia să-i facă o impresie cât mai bună. I-a mulţumit lui Kimura şi a plecat.

În drum spre ieşire, s-a uitat întâmplător la oamenii care tocmai intraseră în bufet. Erau doi bărbaţi şi o femeie, şi Ando îi ştia din vedere pe toţi trei. Femeia era o scriitoare care se abonase la bestselleruri după ce una dintre cărţile ei fusese ecranizată. Ando o văzuse de câteva ori la televizor şi în revistele săptămânale. Unul dintre bărbaţi era regizorul filmului. Dar cel care i-a captat total atenţia şi l-a luat prin surprindere a fost însoţitorul regizorului, care avea cam patruzeci de ani. Numele îi stătea pe limbă. Parcă era şi el scriitor.

— Ia te uită, Asakawa. Mă bucur să aud că merge treaba.

Asakawa.

Era Junichiro Asakawa, fratele mai mare al lui Kazuyuki. Ando îi făcuse o vizită în noiembrie, în apartamentul lui din Kanda, ca să ia discheta *Ring.* În clipa aceea era atât de fericit că făcuse rost de dischetă, încât se despărţise de el în grabă, cu un salut formal. Totuşi, mai târziu, când îi trimisese discheta înapoi, pusese în plic şi un bilet cu mulţumiri foarte politicoase.

Şi-a mai adus aminte că pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Junichiro citise şi numele editurii. Din pură întâmplare, sau poate tocmai datorită acestei legături, cartea lui Ryuji era publicată de editura la care lucra fratele celui mai bun prieten al său.

Remarcându-l în sfârşit pe Ando, Junichiro a tresărit uşor. Era surprins.

— Bună ziua, îmi pare bine că ne întâlnim din nou… a zis Ando şi s-a înclinat, pregătindu-se să-i mulţumească iar pentru ajutor şi să-i facă urările tradiţionale de Anul Nou. Dar Junichiro şi-a ferit privirea şi i-a luat-o înainte:

— Scuzaţi-mă.

Doar atât a spus, l-a ocolit pe Ando şi şi-a condus însoţitorii la o masă liberă. Era clar că i se dăduseră papucii. S-a uitat lung la Junichiro care se aşezase deja, însă acesta discuta foarte concentrat cu regizorul şi nu i-a aruncat nici măcar o privire. Îl ignora făţiş.

A scotocit în memorie, încercând să găsească o

explicaţie pentru comportarea cel puţin nepoliticoasă a lui Junichiro. Ando ţinea minte destul de bine discuţiile lui anterioare cu editorul. Nu-şi amintea să fi făcut vreo gafă care să justifice o asemenea atitudine. Pur şi simplu nu reuşea să priceapă. Clătinând din cap, a ieşit din bufet pe urmele lui Kimura.

8

În aceeaşi seară, când a ajuns acasă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să umple cada. Nu mai făcuse asta de-o veşnicie. Când trăia fiul lui, făceau baie împreună în fiecare seară. După ce rămăsese singur, pregătirea băii devenise o corvoadă şi se obişnuise să facă numai duşuri.

După ce s-a spălat, Ando a luat copiile fotografiilor făcute la microscopul electronic şi le-a înfipt în perete. S-a dat câţiva paşi înapoi şi s-a uitat la ele câteva minute.

Un perete al garsonierei era acoperit de o bibliotecă până-n tavan, dar peretele de deasupra patului, gol şi zugrăvit în alb, părea un ecran de proiecţie. Atârnase fotografiile acolo aşa cum punea radiografiile în cutia luminoasă, în ordinea crescătoare a grosismentului: 17 000x, 21 000x, 42 000x, 100 000x. Toate erau imagini ale virusului găsit în sângele fetei. S-a dat doi paşi în spate fără să-şi ia privirea de la ele. Într-un punct, viruşii inelari îngrămădiţi unii peste alţii alcătuiau o structură care semăna cu o scară în spirală. S-a concentrat şi a încercat să găsească orice indiciu, orice detaliu, care-i scăpase până atunci.

A stins plafoniera şi a îndreptat spre fotografii fasciculul puternic al unei veioze. În lumina crudă, i s-a părut o clipă că viruşi uriaşi se târau pe peretele alb ca laptele. A fixat veioza pe un clişeu în care se vedeau câteva inele desfăcute. Această formă particulară a virusului apărea frecvent în mostrele luate de la Mai şi Asakawa, dar aproape deloc la Ryuji şi la celelalte victime. La Mai, membrana internă a arterei coronare nu suferise nicio modificare, în schimb, la Asakawa văzuse un chist în stadiu incipient. Cu alte cuvinte, chiar Mai şi Asakawa aveau simptome diferite.

De ce nu a fost afectată artera ei coronară? Ando şi-a

concentrat gândurile în această direcţie. Virusul filiform la care se uita acum nu atacase artera coronară, care în celelalte cazuri fusese ţinta principală.

O amintire încerca să-şi croiască drum către suprafaţa memoriei lui. A deschis carnetul în care notase toate mişcările fetei – de la sfârşitul lui octombrie până la moartea ei, în noiembrie – şi l-a ţinut în lumină. Se întâlnise prima dată cu ea în 20 octombrie, la Institut, chiar înainte de autopsia lui Ryuji. Fata nu se simţea prea bine. Ando bănuise de ce: îi venise ciclul. Fusese doar o intuiţie, dar se dovedise că nu greşea.

S-a uitat iar la fotografiile de pe perete. A studiat o vreme imaginea virusului filiform mărită de 100 000 de ori şi a încercat să-şi amintească prima impresie pe care-o avusese când o văzuse la universitate.

Nu-i adusese aminte de ceva, cu capul lui ovoidal şi flagelul care se unduia în urmă? În sângele lui Mai înotau roiuri întregi, dar nu atacaseră artera coronară.

Ce au atacat?

Fruntea îi ardea. În mintea lui s-a deschis o ferestruică şi prin ea a intrat o rază de lumină. Mai trecuse prin asemenea clipe, când ceva ascuns vreme îndelungată începe să iasă la iveală. Ando s-a uitat din nou în agendă, la dată. Seara zilei de 1 noiembrie. A douăsprezecea sau a treisprezecea zi după menstruaţie.

A făcut un pas către perete, apoi altul. Către viruşii cu cozi unduitoare.

Asta e. Arată exact ca spermatozoizii care înaintează spre cervix.

— Spermă? a zis cu glas tare.

În ziua aceea începuse ovulaţia.

Perioada de ovulaţie începe la aproximativ două săptămâni după încheierea menstruaţiei, iar ovulul rămâne în oviduct cel mult douăzeci şi patru de ore. Dacă fata avea un ovul în trompa uterină în seara când văzuse înregistrarea…

Virusul inelar găsise altă cale de acţiune şi îşi schimbase ţinta imediat: în loc să atace artera coronară, atacase

ovulul. Ando s-a aşezat pe marginea patului. Simţea că se sufocă. Nu avea niciun rost să se uite iar în agendă sau la fotografii. Era mai mult decât probabil că fata intrase deja în perioada de ovulaţie când văzuse caseta. Din întâmplare – o întâmplare tragică – vizionase înregistrarea exact în ziua aceea a lunii. Iată de ce era o excepţie. Dintre toate femeile care văzuseră caseta, ea era singura la ovulaţie.

Şi…

Când a încercat să deducă ce se întâmplase mai departe, Ando a încremenit. Dar nu putea să respingă prea mult concluzia inevitabilă.

Ovulul lui Mai fusese invadat de nenumărate particule ale virusului inelar, iar ADN-ul lui fusese modificat.

Ovulul a fost fecundat.

Deşi evoluase între timp, virusul nu-şi schimbase caracteristicile de bază. Ovulul fertilizat îşi încheiase ciclul de dezvoltare în doar şapte zile şi fusese eliminat din corpul fetei.

Dar ce a născut?

Acum Ando tremura violent. Îşi amintise de atingerea uşoară pe picior.

Indiferent ce-ar fi, m-a atins…

Când intrase în garsoniera lui Mai, în spaţiul acela care trebuia să fie pustiu, simţise fără urmă de îndoială răsuflarea unei fiinţe vii. Şi, încremenit în baie în poziţia aceea nefirească, simţise apoi o atingere uşoară pe gleznă, la tendonul lui Ahile, acolo unde ciorapul îi alunecase. Acum putea fi sigur că se întâlnise cu ceea ce născuse Mai. Ceva destul de mic încât să nu-l fi văzut când se uitase prin cameră. Poate că se afla într-un stadiu incipient de dezvoltare, poate că începea într-un cotlon. Indiferent ce era, mai simţea şi acum pe piele ecoul atingerii lui.

Avea frisoane. Trebuia să facă încă o baie fierbinte. S-a dezbrăcat. Nu scosese dopul, cada era încă plină. A lăsat apa clocotită să curgă până când apa din cadă s-a înfierbântat. După ce s-a cufundat în cadă, a scos piciorul din apă şi l-a răsucit ca să-şi poată examina tendonul lui Ahile. L-a masat puţin. Părea perfect normal, dar această

constatare nu l-a liniştit niciun pic.

Şi-a scufundat iar piciorul în apă şi a rămas aşa, cu genunchii la piept. După o vreme, în mintea lui a căpătat contur o întrebare. Acum ştia că Mai nu suferise un stop cardiac. Dar Asakawa?

— Era bărbat, a şoptit.

Poate că şi el născuse ceva.

Poate că apa era prea fierbinte. Deodată i s-a făcut sete.

Partea a cincea
PREMONIȚIA

1

Cincisprezece ianuarie, era sărbătoare naţională. Alt weekend de trei zile. În prima zi a mini-vacanţei, Ando a primit un telefon de la Miyashita care voia să ştie dacă avea chef de o plimbare cu maşina. Pentru Ando, invitaţia era ca un port într-o furtună pentru o corabie veche. Până atunci se tot întrebase ce ar putea face de unul singur ca să treacă mai uşor peste zilele libere. Nu prea-i plăcuse tonul lui Miyashita – parcă îi ascundea ceva –, dar nu avea niciun motiv să nu accepte. I-a spus că merge, apoi l-a întrebat:

— Unde mergem?

— Să-ţi arăt ceva, i-a răspuns Miyashita laconic.

Ando şi-a zis că amicul lui are un motiv bine întemeiat, aşa că s-a abţinut să-l preseze. Răspunsul putea să mai aştepte până în momentul întâlnirii.

Miyashita a venit să-l ia de acasă. Imediat după ce s-a urcat în maşină, Ando l-a întrebat iar unde se duc.

— Nu pot să-ţi spun. Te rog să nu mă mai întrebi nimic.

Aşa că au pornit la drum, către o destinaţie secretă.

Automobilul a ieşit de pe Autostrada 3 Tokio-Yokohama şi s-a angajat pe Şoseaua Nouă Yokohama. După toate aparenţele, se îndreptau către Fujisawa. Dacă în zona aceea era punctul terminus, nu puteau ajunge pe lumină. Până la Odawara sau Hakone da, poate până la Peninsula Izu, dar în niciun caz mai departe de Atami sau Ito. După câteva încercări nereuşite de a ghici destinaţia misterioasă a călătoriei, Ando s-a hotărât să tacă şi să se bucure de drum.

Maşina s-a oprit chiar înainte să se strecoare în şuvoiul traficului. Intrarea pe Şoseaua Nouă era întotdeauna aglomerată, iar azi, la începutul unui weekend prelungit,

era mai rău ca niciodată. Gândindu-se că Miyashita se plictisea la volan, Ando s-a hotărât să-i prezinte ipoteza pe care o închegase zilele trecute şi care explica de ce fata era singura victimă cu artera coronară nemodificată. I-a spus că Mai intrase în perioada de ovulaţie, văzuse înregistrarea, iar virusul îşi schimbase ţinta şi atacase ovulul, nu artera coronară. Apoi, chiar înainte să cadă în puţul de pe acoperiş, fata născuse ceva, o nouă formă de viaţă. O fiinţă care apăruse pe lume după numai şapte zile de gestaţie. Naşterea explica şi de ce nu purta chiloţi.

Miyashita l-a ascultat fără să-l întrerupă şi o vreme n-a zis nimic. Ochii lui rotunzi şi pătrunzători păreau să privească pierduţi şoseaua, dar apoi a schimbat banda cu o repeziciune uimitoare şi a gonit pe o bandă liberă.

— Şi eu m-am gândit cam la acelaşi lucru când am văzut virusul la microscopul electronic, a zis Miyashita în cele din urmă, fără să ia în seamă corul furios de claxoane.

— Cum adică?

— Virusul desfăcut, neinelar, mi se părea cunoscut. După un timp mi-am dat seama aşa, din senin, că seamănă cu spermatozoizii.

— Şi tu?

— Şi Nemoto.

— Deci toţi trei am avut aceeaşi impresie.

— Da. Uneori trebuie să iei în serios intuiţiile.

Miyashita s-a uitat la el şi i-a aruncat un rânjet.

— Ai grijă ce faci! a strigat Ando, apăsând cu piciorul în podea şi uitându-se îngrozit la stopurile maşinii din faţă care se apropiau cu repeziciune.

— Nu te speria, n-o să sfârşim ca Asakawa, l-a liniştit Miyashita, care încerca să pară calm după ce tocmai strivise pedala de frână.

Botul maşinii lor se oprise la câţiva centimetri de bara automobilului din faţă. În timp ce-şi ştergea sudoarea rece de pe frunte, Ando s-a întrebat dacă Miyashita nu era cumva miop. Dacă se încăpăţâna să conducă aşa, mai devreme sau mai târziu avea să facă un accident.

— Apropo de Asakawa, nu ne-am lămurit nici acum de ce

n-a murit prin stop cardiac.

— Ai dreptate. Bărbaţii nu ovulează.

— Poate că avea şi el o particularitate fizică, la fel ca Mai.

— Da, poate că virusul a găsit altă ieşire.

— Ce ai spus? Ieşire?

— O cale mai eficientă de înmulţire.

După ce au trecut de bucla de la Hodogaya, nebunia traficului s-a mai potolit. Fără îndoială că Miyashita folosise cuvântul „ieşire” inspirat fiind de indicatoarele rutiere. Colegul lui a continuat:

— Ştii, doar de noi depinde să înţelegem până la capăt.

— Crede-mă, mă străduiesc cât pot.

Miyashita a schimbat subiectul:

— Ce-ai făcut de Anul Nou?

— Nimic. Am stat acasă.

— Hm. Eu am plecat cu ai mei într-un sătuc de pescari tocmai în vârful Peninsulei Izu. Am stat la o pensiune minusculă care nici măcar nu apare în pliantele turistice. Ghiceşti de ce am ales un loc atât de izolat? Simplu: am citit un roman în care-i vorba despre satul ăla şi mi-a plăcut la nebunie. M-am tot gândit să-l vizitez. În carte scrie că vezi un miraj pe ocean dacă te uiţi la orizont. Am crezut fiecare cuvinţel.

Ando se chinuia să priceapă unde vrea Miyashita să ajungă. S-a mulţumit să dea din cap şi să-l asculte.

— Ştiu că sunt lipsit de tact să-ţi spun asta, dar o familie e un lucru minunat. Vezi tu, din camera noastră se auzea zgomotul valurilor şi mă trezeam în toiul nopţii să-l ascult. Mă uitam la soţia şi fetiţa mea, şi-n clipele acelea simţeam mai mult ca niciodată cât de mult le iubesc.

Ando cunoştea prea bine frumuseţea vieţii de familie. A încercat să-şi închipuie o vacanţă de Anul Nou într-un sătuc de pescari din Izu, unde puteai vedea miraje pe mare… Dacă s-ar fi dus numai el, singurătatea ar fi fost insuportabilă, dar împreună cu cei dragi ar fi trăit o experienţă minunată. A început să se cufunde încet în gânduri sumbre despre familia lui destrămată, dar

Miyashita nu l-a lăsat să se înece:

— Nevastă-mea e superbă, nu-i aşa?

Când i-a răspuns, Ando nu se gândea la soţia prietenului său, ci la fosta lui soţie.

— Absolut, a zis el, amintindu-şi cât de naturală şi de proaspătă era la prima lor întâlnire.

— Unde mai pui că eu sunt bondoc, gras şi urât. Dar ea… Ea… E frumoasă şi are o personalitate extraordinară. Ştiu bine că sunt norocos.

Soţia lui Miyashita era înaltă, mai înaltă decât el, şi semăna perfect cu o actriţă foarte cunoscută. În comparaţie cu ea, Miyashita părea reprezentantul unei rase inferioare. Dar era talentat, iar dacă îşi vedea de treabă în continuare, era imposibil să nu urce rapid în ierarhia universitară. Ando a râs amar. Colegul lui nu avea niciun motiv să se simtă inferior.

— Înţelegi de ce nu vreau să mor. Cred că am fost prea optimist. Vezi tu, până acum am participat la ancheta asta în calitate de observator obiectiv. De fapt, chiar mi-a făcut plăcere să ghicesc unde ne va conduce.

Ando luase lucrurile mult mai în serios, dar şi el se mulţumise să adopte punctul de vedere al unui observator neimplicat. Iar dacă nu reuşea până la urmă să descifreze misterul, măcar nu avea ce pierde şi nu-i era teamă de moarte. În această privinţă se deosebea radical de Asakawa sau Ryuji.

— Da, şi mie.

— Dar mi-am dat seama că am subestimat pericolul.

— Când?

— După excursie, când ne-am întors de la Izu.

— S-a întâmplat ceva acolo?

— N-am văzut niciun miraj.

Ando s-a încruntat. Miyashita o luase razna.

— E singurul motiv?

— Ai vizitat vreodată scena unui roman?

— Da, cred că da.

Bănuia că mulţi oameni simţeau, măcar o dată în viaţă, dorinţa de a vedea pe viu universul romanului preferat.

— Şi cum a fost?

— Nu ştiu. Ceva de genul „Bine, asta e”.

— Te aşteptai la altceva?

— Oricum, de cele mai multe ori rişti să fii dezamăgit.

— Deci locul pe care ţi-l construieşti în imaginaţie în timp ce citeşti romanul este diferit de cel real, pe care-l vezi mai târziu.

— Nici nu poate fi altfel.

— Exact. Am recunoscut scena, doar citisem în carte descrierea ei. Dar ceva nu se potrivea, şi până la urmă mi-am dat seama că nu era deloc cum mă aşteptam. Nici nu m-am mai dus să văd mirajul.

Regretele lui Miyashita i se păreau de-a dreptul copilăreşti, dar n-a spus-o cu voce tare. Un romancier vede lumea prin propriul filtru şi o descrie în consecinţă. Este inevitabil. Cum filtrul e unic, când cititorii reconstruiesc în minte universul fizic al romanului, rezultatul final nu are cum să semene cu realitatea. Dacă nu ai un aparat de fotografiat sau o cameră video, nu poţi să imortalizezi şi să descrii precis o scenă. Cuvintele au limitele lor.

Miyashita s-a aplecat brusc spre Ando şi i-a şoptit:

— Pe de altă parte, ce-ar fi…

— Poţi să vorbeşti şi în acelaşi timp să te uiţi în faţă, nu?

Ando a întins mâna spre parbriz, iar Miyashita a încetinit şi a trecut pe banda cealaltă.

— Îţi mai aduci aminte când ai citit *Ring?*

Ando n-a reuşit să-şi amintească data exactă.

Citise raportul la o zi după ce împrumutase discheta de la Junichiro, fratele lui Asakawa. Nu uitase, în schimb, că ardea de nerăbdare, smulgea fiecare pagină şi o citea pe nerăsuflate.

— Nu sunt sigur. Cred că a fost în 19 noiembrie.

— Eu l-am citit doar o dată.

Ando la fel. Îl citise de la cap la coadă o singură dată, apoi nu se mai uitase la el.

— Şi ce-i cu asta?

— În ciuda acestui fapt, îmi amintesc perfect fiecare scenă descrisă acolo. Uneori chiar mă gândesc la ele.

Ando trebuia să-i dea dreptate şi în această privinţă. Evenimentele şi locurile descrise în *Ring* erau foarte vii, ca şi cum i-ar fi rămas întipărite definitiv în minte. Dacă voia, putea să-şi amintească fiecare imagine în cele mai mici detalii. Era un text foarte vizual. Bine, şi?

Pentru că habar n-avea ce încerca Miyashita să-i sugereze, Ando nu i-a răspuns.

— La un moment dat m-am întrebat cât de precis sunt descrise şi transmise scenele de pe casetă.

Ciudat, expresia lui Miyashita a rămas la fel de liniştită, în pofida mesajului închis în cuvintele pe care tocmai le rostise.

Abia atunci a priceput Ando ce-l neliniştea pe colegul lui. Ce s-ar întâmpla dacă scenele pe care ni le-am imaginat în timp ce citeam relatarea lui Asakawa nu se deosebesc deloc, absolut deloc de cele reale? Dar era măcar posibil aşa ceva?

— Ce-ar fi dacă…

Gâtul i se uscase, şi Ando abia reuşise să vorbească. Radiatorul menţinea în maşină o temperatură plăcută, dar aerul se uscase prea mult.

— În concluzie, m-am gândit că ar fi mai bine să vedem cu ochii noştri şi să verificăm.

— Am înţeles. De-asta m-ai târât după tine atâta drum…

Ando aflase în sfârşit destinaţia călătoriei. Se duceau în regiunea Hakone-Atami, unde se desfăşuraseră multe dintre evenimentele povestite în *Ring.* Mergeau acolo să verifice dacă locurile descrise în raport se potriveau cu cele construite în imaginaţia lor. Şi, bineînţeles, două perechi de ochi erau mai bune decât una singură. Ando şi Miyashita puteau să vadă, să discute, să analizeze şi, dacă aveau noroc, să ajungă la o concluzie corectă.

— La început m-am gândit că nu e bine să-ţi spun nimic înainte să ajungem acolo. Trebuie să fii obiectiv.

— N-ai nicio grijă.

— Am uitat să te întreb: N-ai mai fost niciodată în staţiunea Pacific Land, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dar tu?

— Nici măcar n-am auzit de ea înainte să citesc raportul.

Deci niciunul nu călcase vreodată în staţiune. Când a închis ochii, Ando a văzut în minte panorama staţiunii turistice, cabanele risipite pe panta domoală. Şirul de evenimente uimitoare începuse în cabana B-4. Sub cabană era un spaţiu gol, şi acolo se deschidea gura unui puţ de cinci sau şase metri adâncime. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, o femeie pe nume Sadako Yamamura fusese violată şi aruncată în puţ. În temniţa aceea, mintea obsedată de răzbunare a lui Sadako făcuse un pact cu virusul variolei.

Iată unde îl ducea Miyashita.

În drum spre Atami, Miyashita a luat-o prin Manazuru, având mereu în dreapta Muntele Hakone, învăluit în nori. Potrivit raportului *Ring,* Miyashita şi Ando mergeau pe acelaşi traseu.

Niciunul dintre ei nu mai mersese vreodată pe autostrada aceea, dar lui Ando i se părea că mai trecuse pe-acolo. Kazuyuki Asakawa străbătuse acelaşi drum pe 11 octombrie. Urcase pe drumul de munte fără să ştie ce-l aşteaptă în cabana B-4, dar având totuşi o presimţire. Acum se apropia ora prânzului, cerul era senin şi soarele strălucea puternic. În 11 octombrie plouase cu intermitenţe, iar Asakawa pornise ştergătoarele de parbriz. Ando citise toate acestea în *Ring.* Asakawa se uitase neliniştit prin parbriz, ştergătoarele se mişcau ritmic. Şi ora, şi vremea erau diferite, dar Ando avea o senzaţie acută de *déjà-vu. A* văzut în sfârşit pe versant indicatorul pentru staţiunea Pacific Land. I s-a părut cunoscut, deşi scrisul negru pe fond alb era neobişnuit. Miyashita a luat-o la stânga fără să ezite şi au început să urce pe drumul abrupt de munte de parcă mai trecuseră pe-acolo şi îl cunoşteau perfect.

Drumul s-a îngustat şi panta a urcat şi mai pieptiş. De-o parte şi de cealaltă se vedeau câmpuri cultivate. Asfaltul era într-un asemenea hal, încât le venea greu să creadă că mergeau pe singura cale de acces către o staţiune

importantă. Crengile crescute în voie şi tufele uscate zgâriau maşina, iar zgomotul era foarte neplăcut. Senzaţia de *déjà-vu* a lui Ando s-a accentuat pe măsură ce urcau. Nu mai trecuse niciodată pe-acolo, şi totuşi ar fi jurat că recunoaşte locurile.

— Nu ţi se pare că ai mai fost aici? a zis el aproape în şoaptă.

— Mă pregăteam să-ţi pun aceeaşi întrebare.

Vasăzică Miyashita simţea acelaşi lucru. Sigur, nu era prima dată când Ando avea impresia că revede o scenă, dar senzaţia nu durase niciodată atât de mult. În plus, intensitatea ei creştea permanent.

Ando vedea perfect cu ochii minţii clădirea care-i aştepta la capătul drumului, o construcţie elegantă cu trei niveluri şi faţadă din sticlă fumurie.

Au ajuns pe aleea circulară care ducea în parcare şi clădirea a apărut în faţa lor. Era biroul de informaţii, identic cu cel din închipuirea lui Ando. Vedea deja şi restaurantul din spatele holului de recepţie. Nu mai aveau nevoie de alte dovezi. Raportul *Ring* era copia fidelă a realităţii. Dar ce-i mai aştepta acolo?

2

Mult mai târziu, maşina a coborât din munţi, a trecut pe lângă Atami şi a luat-o pe şoseaua Manazuru, de-a lungul coastei, către Odawara. Conversaţia lâncezea, pentru că amândoi se gândeau la scenele pe care le văzuseră şi la oamenii pe care-i cunoscuseră. Ando era prea îngrijorat de rezultatele acelei excursii de-o zi ca să mai guste din frumuseţea sublimă a peisajului marin care se desfăşura sub ochii lui. Staţiunea, cabana şi puţul jucau pe valuri, ca un miraj. Mirosea a pământ răscolit. Era obsedat de faţa bărbatului, pe care-l recunoscuse.

Clădirile şi anexele staţiunii Pacific Land erau risipite de-o parte şi de alta a drumului, între biroul de informaţii şi hotel. Terenurile de tenis, piscina, sala de gimnastică, cabanele, toate fuseseră construite pe teren denivelat, fie în amonte, pe versant, fie mai jos, către vale. Cabanele erau presărate pe o pantă mai domoală în comparaţie cu alte zone ale staţiunii. S-au oprit pe marginea drumului şi s-au uitat în jos la complexul de cabane. Dincolo de ele, şiruri lungi de sere se pierdeau în depărtare, între Kannami şi Nirayama. Acoperişurile lor albe străluceau orbitor sub razele soarelui iernatic. Şi ele li se păreau cunoscute.

Au ajuns la cabana B-4. Miyashita a încercat uşa, dar era încuiată, aşa că s-au dus în spate, unde ştiau că se află veranda. S-au ghemuit şi au văzut imediat o pată neagră, acolo unde lipseau câteva scânduri fixate cândva pe stâlpii de susţinere. Ştiau că fuseseră smulse, ştiau şi cine făcuse asta: Ryuji. În ziua de 18 octombrie, el şi Asakawa se strecuraseră prin deschizătura aceea îngustă, ajunseseră sub cabană şi coborâseră pe o frânghie în puţ ca să scoată la lumină rămăşiţele lui Sadako Yamamura. O misiune

înspăimântătoare.

Miyashita a luminat cu lanterna pe care o ţinea mereu în maşină spaţiul întunecos din spatele peretelui de lemn. Au văzut în centrul lui o ridicătură neagră. Lângă ea, un capac din beton. Exact ca în *Ring.*

Ando n-avea niciun chef să se târască acolo şi să se uite în puţ, la fel cum nu fusese în stare să se uite în puţul de drenaj în care murise Mai. Ajunsese pe marginea lui, dar îşi pierduse curajul. Aici, altă femeie tânără, Sadako, îşi trăise ultimele clipe ale vieţii sub o bucăţică rotundă de cer. Mai Takano respirase ultima dată pe fundul unui paralelipiped vertical din beton. Una îşi dăduse ultima suflare într-un cilindru căptuşit cu piatră, lângă un sanatoriu construit pe versantul unui munte, cealaltă pe acoperişul unei clădiri de pe malul apei. Una murise în adâncul pădurii, unde o împletitură deasă de crengi acoperea albastrul cerului, cealaltă în apropierea unui port, unde mirosul mării era copleşitor şi nu exista nimic între ea şi cer. Una murise într-un sicriu cilindric îngropat adânc în pământ, cealaltă într-un sicriu rectangular care plutea în aer. În loc să le diferenţieze, contrastul dintre cele două spaţii sublinia de fapt similaritatea lor esenţială.

Deodată, inima lui Ando a început să bubuie. Mirosul de pământ reavăn i-a umplut nările şi, fără să vrea, şi-a ţinut răsuflarea. Simţea că se sufocă.

În timp ce Ando se pregătea să fugă, Miyashita se chinuia să-şi strecoare trupul masiv în spaţiul strâmt de sub podeaua de scânduri. Ando, care se temea că prietenul lui era hotărât să ajungă până la puţ, a zis răspicat:

— Gata, ajunge.

Miyashita a ezitat câteva clipe, încremenit într-o poziţie incomodă.

— Cred că ai dreptate, a recunoscut el.

A urmat sfatul lui Ando şi a început să se târască de-a-ndăratelea. Da, ajunseseră suficient de departe. Aveau destule dovezi.

Au ieşit amândoi de sub verandă şi au tras adânc în piept aerul proaspăt de munte. Cuvintele ar fi fost de

prisos. Era limpede ca lumina zilei că fiecare detaliu din *Ring* respecta fidel realitatea. Ipoteza se dovedise corectă: imaginile mentale produse de citirea raportului erau conforme cu realitatea. Totul era la fel ca în descrierile din text. Citind *Ring,* Ando şi Miyashita văzuseră deja locurile. Fiecare cuvânt al lui Asakawa reflecta adevărul, începând cu mirosul de aer jilav şi terminând cu consistenţa pământului de sub tălpile lor.

Miyashita nu s-a mulţumit cu atât:

— Dacă tot am venit până aici, de ce să nu-i facem o vizită lui Jotaro Nagao?

Jotaro Nagao. Ando aproape uitase numele, dar îşi amintea perfect trăsăturile bărbatului, deşi nu-l „văzuse" decât în paginile raportului *Ring.* Era chel, iar chipul lui atrăgător nu-i trăda vârsta de peste cincizeci de ani. Prima impresie pe care le-o făcea interlocutorilor era plăcută, întărită apoi şi de felul în care vorbea. Ando cunoştea deja şi inflexiunile vocii lui Nagao.

Cu douăzeci de ani în urmă, pe actualul amplasament al staţiunii Pacific Land se afla un sanatoriu pentru tuberculoşi. Deşi acum Nagao avea un cabinet particular în Atami, pe vremea aceea lucra la sanatoriu. În ziua nefericită când Sadako Yamamura venise să-l vadă pe tatăl ei, Nagao o violase şi-o aruncase în puţ. Doctorul mai avea o particularitate: era ultimul bolnav de variolă din Japonia.

În *Ring* citiseră următoarea descriere: „Pe o străduţă din faţa gării Kinomiya se afla o căsuţă cu un singur etaj, iar pe firma de lângă uşă scria *Clinica Nagao: medicină internă şi pediatrie".* Acolo, Ryuji – care aborda foarte direct toate situaţiile – îl scuturase pe doctor până când acesta îşi mărturisise crima veche de două decenii. Miyashita îi propunea lui Ando să facă acelaşi lucru: să-l vadă pe Nagao cu ochii lor.

Dar, ajunşi în faţa cabinetului, au văzut că perdeaua de la intrare era trasă. Casa nu părea să fi fost închisă doar pentru sfârşitul săptămânii. Pe prag se adunase un strat gros de praf şi la colţurile tocului erau câteva pânze de păianjen. Au văzut şi alte semne care dovedeau că locul

era închis pentru mult timp, dacă nu definitiv.

Ando şi Miyashita au renunţat la ideea întâlnirii cu Nagao şi s-au întors la maşina parcată în apropiere. Se pregăteau să se urce în ea, când au văzut un scaun de invalid care cobora încet pe strada în pantă, venind dinspre Spitalul Naţional Atami. Scaunul cu rotile era împins de o femeie elegantă de vreo treizeci de ani, iar în el stătea un bătrân chel, cu umerii aduşi. Bătrânul îşi rotea ochii în toate direcţiile, dar nu părea să vadă nimic. Era limpede că avea probleme psihice.

Când Ando şi Miyashita i-au văzut faţa, au tresărit amândoi şi au schimbat o privire. Deşi îmbătrânise cumplit, parcă douăzeci de ani în doar trei luni, l-au recunoscut imediat pe Jotaro Nagao. Ştiau cum arată doctorul şi comparaseră portretul din amintirea lor cu figura pe care o vedeau acum.

Miyashita s-a apropiat de el şi a spus liniştit:

— Doctore Nagao…

Bătrânul n-a reacţionat, dar însoţitoarea – care putea să fie fiica lui – s-a întors spre străin şi l-a privit în ochi. Miyashita s-a înclinat politicos, iar femeia i-a răspuns la salut.

— Cum se simte? a întrebat Miyashita plin de naturaleţe, de parcă i-ar fi fost un vechi prieten.

— Mulţumesc, bine, a spus femeia.

Şi-a continuat drumul cu o expresie care descuraja orice încercare de conversaţie. Dar întâlnirea nu fusese inutilă. Dovedea măcar atât: întâlnirea cu Asakawa şi Ryuji, în urma căreia îşi mărturisise vechile păcate, îl zdruncinase puternic pe doctor. Era limpede că Nagao pierduse orice legătură cu lumea.

Tatăl şi fiica au trecut de cabinetul părăsit şi au intrat pe o stradă îngustă. În timp ce se uitau în urma lor, Ando şi Miyashita s-au gândit la acelaşi lucru, care nu avea legătură doar cu Nagao. Îl recunoscuseră amândoi pe bătrânul din scaunul de invalid. Se pare că *Ring* înregistrase perfect nu numai locurile, ci şi chipurile.

Ando s-a uitat la indicatorul de direcţie pentru autostrada Odawara-Atsugi, apoi la Miyashita. Prietenul lui începea să dea semne de oboseală, şi pe bună dreptate. Porniseră la drum de dimineaţă, şi de-atunci conducea aproape fără întrerupere.

— Poţi să mă laşi la Odawara, a zis Ando.

Miyashita s-a încruntat şi şi-a întors puţin capul spre el:

— Termină cu prostiile. Ştii că te duc bucuros până acasă.

— Da, dar de ce să faci un ocol? Ascultă-mă, de la Odawara pot să iau un tren pe magistrala Odakyu. Mă duce chiar acasă.

Ando era îngrijorat din cauza lui Miyashita. Drumul până la Yoyogi, unde l-ar fi lăsat pe Ando, şi înapoi la Tsurumi, unde locuia el, ar fi adăugat kilometri buni la sutele pe care-i făcuse deja. Miyashita era în mod evident epuizat, atât fizic cât şi psihic, iar Ando voia să-l ştie ajuns acasă şi întins pe un pat.

— Bine, dacă insişti, te arunc din maşină la Odawara! a cedat Miyashita.

Vorbise de parcă îi făcea un hatâr prietenului său, dar fără îndoială că nu ardea de nerăbdare să bată drumul până la Tokio şi înapoi. Aşa se întâmpla aproape de fiecare dată, rareori spunea un simplu „mulţumesc”. Îi era greu să-şi exprime recunoştinţa în mod direct.

După ce şi-au croit drum prin centrul oraşului Odawara până la gară, Miyashita a mormăit:

— Primul lucru pe listă săptămâna viitoare: ne facem analizele.

Ando n-a zis nimic, pentru că se gândise deja la asta. Avea senzaţia neplăcută că se transformase brusc din observator neimplicat în participant. Copiile casetei nefaste dispăruseră, iar el nu văzuse înregistrarea. Teoretic, nu avea niciun motiv să se teamă, dar acum, când ştia că raportul *Ring* era reflectarea fidelă, aproape supranaturală a evenimentelor… Se simţea ca un doctor care tratează un bolnav de SIDA şi constată că a fost şi el contaminat, că boala se transmite pe o cale până atunci

necunoscută. Sigur, nu avea dovezi, totul era deocamdată în stadiul de posibilitate. Şi totuşi Ando se temea, avea senzaţia că trupul lui fusese invadat de ceva. În ultimele ceasuri trăise sub imperiul unei fantezii morbide: virusul pe care-l studiase la microscopul electronic se răspândea în corpul lui, se înmulţea sub pielea lui, îi viola celulele. Fără îndoială că şi Miyashita era neliniştit din aceeaşi cauză.

Cu excepţia autorului, Ando era primul om care citise *Ring.* Raportul descria în cele mai mici detalii scenele de pe bandă şi prezenta atât de precis portretul lui Jotaro Nagao, încât Ando îl recunoscuse pe doctor într-o clipă. Firește, era inevitabil să se întrebe dacă lectura textului nu avea aceleaşi consecinţe ca vizionarea înregistrării.

Dar îl citise anul trecut, în 19 noiembrie. Se scurseseră două luni şi nu păţise nimic, cel puţin nimic detectabil. Nu-i apăruse nicio tumoare în artera coronară, nu murise după o săptămână. Oare virusul suferise o mutaţie şi perioada de incubaţie era acum mai lungă? Sau era un simplu purtător şi nu manifesta simptomele bolii?

Miyashita avea dreptate. Analizele de sânge erau prima urgenţă a săptămânii viitoare. Dacă se îmbolnăviseră şi ei, trebuia să acţioneze rapid. Dar Ando habar n-avea cum.

— Ce ai de gând să faci dacă eşti ring-pozitiv? a întrebat el fără prea mari speranţe.

— Poţi să fii sigur că nu mă dau bătut. O să-mi vină o idee.

Miyashita n-a mai spus nimic. Lui Ando i se păruse că glasul prietenului său trăda o spaimă mai adâncă decât a lui. Era firesc, dacă te gândeai că Miyashita avea o familie.

Maşina a intrat în sensul giratoriu din faţa gării Odawara, apoi pe culoarul rezervat pasagerilor, şi apoi s-a oprit. Ando s-a dat jos şi a rămas pe loc. Miyashita i-a făcut cu mâna şi în clipa următoare a plecat.

Acum nu mai putem da înapoi.

Abia atunci a înţeles Ando pe deplin prin ce chinuri trecuse Asakawa. S-a văzut pe sine însuşi şi l-a văzut pe Miyashita, dar siluetele lor au început să tremure şi să

semene cu Asakawa şi Ryuji. Ando era Asakawa şi Miyashita era Ryuji. Sigur, Ryuji şi Miyashita nu prea semănau, nici fizic, nici în privinţa personalităţii. Era o comparaţie caraghioasă, şi Ando a zâmbit în sinea lui. Zâmbetul interior a dispărut brusc când şi-a amintit că Asakawa şi Ryuji muriseră. Chiar el disecase cadavrul lui Ryuji.

A trecut pe la casa de bilete, apoi a ieşit pe peron şi s-a aşezat pe o bancă. Spătarul era îngheţat şi Ando s-a întrebat deodată cum se simţeau cadavrele pe masa de autopsie. Dacă mai simţi ceva după moarte. Uneori e mai rău să stai pe întuneric şi să-ţi imaginezi scene îngrozitoare. Dintr-un anumit punct de vedere, e infinit mai chinuitor să bănuieşti că ai cancer decât să ţi se spună adevărul în faţă. Nesiguranţa e cea mai cumplită tortură. Dacă te confrunţi direct cu marea încercare, mai ai o şansă s-o depăşeşti cu demnitate. În fiecare dintre noi există ceva care ne îndeamnă să ne aşteptăm la ce-i mai rău. Prin urmare, era sau nu contaminat? Avea o singură cale de a depăşi incertitudinea clipei, şi anume să se convingă pe sine însuşi că viaţa lui oricum se consumase. Iar faptul că se simţea vinovat de moartea fiului său avea să-l ajute, poate, să reteze ultima legătură cu viaţa…

Dar în timp ce stătea acolo, pe un peron dintr-o gară oarecare, aşteptând un tren expres, Ando nu reuşea să-şi stăpânească tremurul.

3

Ando a căutat un loc liber şi s-a aşezat. Acum nu mai avea nimic de făcut, doar să se uite pe fereastră. De obicei citea, dar acum nu avea nicio carte la el. De dimineaţă, când se urcase în maşina lui Miyashita, nu se gândise că se va întoarce cu trenul. Defilarea monotonă a peisajului avea efect soporific, şi Ando nu s-a împotrivit. A închis ochii.

Când i-a deschis, nu ştia unde se află. Pulsul i s-a accelerat brusc, l-a cuprins spaima că în timpul somnului fusese dus departe, foarte departe. Îşi auzea bătăile inimii. A încercat să-şi întindă picioarele şi a lovit fotoliul din faţă. Şocul i s-a transmis în piept şi în cap. Vibraţiile familiare ale vagonului şi zgomotul ritmic al roţilor pe şine l-au smuls treptat din această stare neplăcută.

Sunt în tren.

A oftat uşurat când şi-a amintit că se despărţise de Miyashita în faţa gării din Odawara, unde reuşise, cu puţin noroc, să se urce în primul tren spre Tokio. Parcă trecuseră zile întregi de-atunci, şi o veşnicie de când plecase din staţiunea Pacific Land. Hakone i se părea un continent îndepărtat. Rămăseseră vii doar imaginea pantelor domoale şi chipul doctorului Nagao.

Ando s-a frecat la ochi şi s-a uitat iar afară. Acum, prin dreptul ferestrei se perindau încet scene citadine nocturne. Trenul încetinise pentru că se apropia de ultima staţie, Shinjuku. În timp ce traversa străzile, era însoţit de corul semnalelor sonore şi de jocul luminilor roşii de avertizare. Ando şi-a mijit ochii, încercând să citească numele staţiei prin care tocmai treceau.

Yoyogi Hachiman. Următoarea staţie era Sangubashi, chiar lângă garsoniera lui. Acolo ar fi trebuit să coboare, dar expresul în care se afla nu mai oprea nicăieri până la Shinjuku. Era obligat să coboare la capăt şi să ia alt tren

înapoi, doar două staţii. O pierdere de vreme.

La Yoyogi Hachiman linia Odakyu îşi schimbă direcţia cu aproape nouăzeci de grade şi merge paralel cu pădurea din parcul Yoyogi. Ando cunoştea foarte bine locurile. Blocul lui era aproape, undeva în dreapta, dar nu putea să-l vadă din tren. În timp ce treceau prin staţia pe care o folosea zilnic, Ando şi-a lipit nasul de geam şi s-a uitat la peron.

A tresărit şi şi-a strivit faţa de fereastră. Acolo stătea o femeie pe care o recunoscuse. Purta doar un taior, total nepotrivit pentru o seară de iarnă, şi aştepta la câteva palme de marginea peronului. Se uita la vagonul lui. Deşi trenul încetinise mult, siluetele din staţie au dispărut fulgerător. În clipa aceea efemeră, privirea lui Ando a întâlnit-o pe cea a femeii. Nu i se păruse. Simţea acut şocul schimbului de priviri.

Se întâlnea cu ea a treia oară. Prima dată ieşise din garsoniera lui Mai şi coborâseră împreună. A doua oară o văzuse la ultimul etaj al blocului pe acoperişul căruia murise Mai. Era în lift şi se trezise faţă în faţă cu ea. Deşi o văzuse doar de două ori, şi-o amintea perfect.

După zece minute, a coborât la Sangubashi din trenul pe care-l luase de la Shinjuku. La Sangubashi ambele linii erau în mijlocul staţiei, între peroane. Când trenul lui a oprit în staţie, pe cealaltă linie staţiona trenul care mergea în sens invers. Prin urmare, nu putea să vadă peronul de vizavi. A luptat din greu împotriva şuvoiului de pasageri care se grăbeau să ajungă la ieşire, apoi a aşteptat să plece trenurile. Voia să vadă dacă femeia rămăsese acolo. Deşi trecuseră zece minute de când o văzuse prima dată şi era conştient că acţionează mânat de o dorinţă iraţională, Ando era sigur că ea îl aşteptase.

A auzit semnalul sonor şi trenurile s-au pus în mişcare în acelaşi timp, ca două uşi glisante care se deschid. Acum vedea perfect celălalt peron. Şi, în clipa de linişte care a urmat, i-a întâlnit iar privirea. Nu se înşelase. Stătea exact în acelaşi loc şi se uita la el cu aceeaşi concentrare. Ando i-

a susţinut privirea şi a salutat-o cu o mişcare discretă. Voia să-i transmită că era pregătit să-i urmeze instrucţiunile.

Apoi s-a îndreptat fără grabă spre ieşire. Femeia a pornit în acelaşi timp şi a coborât scările de pe partea ei. S-au oprit amândoi în dreptul casei de bilete.

— Ne-am întâlnit din nou, a zis ea, ca şi cum ar fi fost o simplă coincidenţă.

Dar nu era. Femeia ştiuse că el va trece prin Sangubashi, în trenul acela, şi nu în altul. Îl aşteptase acolo. Acum, când se afla în faţa lui, n-avea niciun rost să i se împotrivească. Au ieşit împreună pe strada îngustă şi plină de magazine de lângă staţie.

4

Când s-a trezit a doua zi dimineaţă, femeia care stătea întinsă lângă el i-a cerut imediat s-o ducă la un film lansat de curând. Era weekend, dar la matineu se găseau totdeauna bilete.

Femeia s-a aşezat imediat, lăsând un scaun liber între ea şi Ando. Până atunci se agăţase pur şi simplu de braţul lui, însă acum, ca din senin, voia să păstreze distanţa. Fotoliile erau uriaşe, deci în niciun caz nu s-ar fi simţit înghesuită. Ando nu reuşea să priceapă. Pe de altă parte, dacă s-ar fi apucat să înşire toate gesturile ei care i se păruseră ciudate, n-ar fi terminat nici până seara. Ştia doar atât: că era sora lui Mai şi se numea Masako.

Se uita ţintă la ecran, dar nu vedea nimic. Poate şi din cauză că îi era somn, dar mai ales pentru că simpla prezenţă a lui Masako îl împiedica să se concentreze. Ştia că se întâlnise cu ea ieri-seară, în staţia Sangubashi, dar nu putea să-şi aducă aminte cum ajunsese femeia în garsoniera lui. O invitase la barul de lângă staţie şi acolo, cu o bere în faţă, o întrebase cum se numeşte.

Masako Takano. Sunt sora mai mare a lui Mai.

Exact cum bănuia. I-a spus că era cu doi ani mai mare decât Mai şi că lucra la o firmă de asigurări, la care se angajase imediat după ce terminase facultatea. De aici încolo, în mintea lui Ando se lăsase ceaţa. Nu băuse prea mult, dar îşi aducea aminte doar frânturi. De exemplu, nu-şi amintea cine făcuse propunerea, însă într-un fel sau altul sfârşiseră la el acasă.

Următorul episod care-i rămăsese în memorie începea cu zgomotul apei care curgea în baie. În acest fragment contextul era limpede: Masako făcea un duş, iar Ando o aştepta aşezat pe marginea patului.

Apa s-a oprit şi femeia a apărut pe hol. A stins lumina

fără să-i mai ceară voie. Momentul acela, când totul s-a întunecat, i-a lăsat o impresie puternică. O clipă mai târziu, trupul gol al lui Masako s-a lipit de el. Îşi înfăşurase părul ud într-un prosop pe care-l ţinea cu o mână, iar cu cealaltă l-a apucat de ceafă şi i-a aplecat capul până când i-a atins sânii. S-a pierdut în pielea ei catifelată, care i-a acoperit nasul şi gura. A început să se sufoce. A împins-o puţin în spate, cât să respire. Apoi şi-a umplut plămânii cu mirosul ei proaspăt şi a luat-o în braţe…

Filmul era banal, aşa că Ando şi-a omorât timpul lipind cioburile de amintiri rămase din noaptea aceea ciudată. Nu se mai culcase cu o femeie de un an şi jumătate. Îşi amintea că ejaculase de trei ori, dar nu era un motiv de mândrie. Mai avea puţin şi împlinea treizeci şi cinci de ani, iar faptul că reuşise s-o facă de trei ori într-o noapte era mai degrabă dovada frumuseţii ei decât a virilităţii lui. Abia acum, când încerca să reconstituie evenimentele, şi-a dat seama că aventura lui sexuală se desfăşurase de la început până la sfârşit în beznă.

Deci nu avea nicio importanţă că Masako era de o frumuseţe tulburătoare, că era o femeie extrem de provocatoare, el nu fusese stimulat de fizicul ei. Nu numai că stinsese lumina, acoperise până şi ceasul electric de pe noptieră. Voia să fie *întuneric,* nu tolerase nici măcar lumina slabă a cadranului ceasului. Fiecare mişcare a lui Masako trădase nevoia ei intensă de întuneric.

Ando se prefăcea că se uită la film, dar o studia cu coada ochiului pe Masako. Întunericul din sală îi punea şi mai mult în valoare frumuseţea. Femeia asta era alcătuită din întuneric.

În timpul filmului, Masako a închis ochii de câteva ori. Nu aţipise, pentru că îşi mişca buzele. Părea să spună ceva, dar Ando n-a reuşit să înţeleagă ce anume. În cele din urmă s-a aplecat în faţă şi spre stânga şi şi-a sprijinit bărbia în palmă.

Şi, în sfârşit, după ce s-a uitat o vreme la ea, a înţeles. Masako repeta cuvintele personajelor din film.

Pe ecran, o tânără orfană pe care o agenţie

guvernamentală o transformase într-o maşină de ucis tocmai fusese trimisă în prima ei misiune. În scena respectivă purta o rochie neagră şi avea în geantă un pistol uriaş. A intrat într-un restaurant elegant. Au urmat câteva momente de tensiune intensă, cu replici rapide ca un foc încrucişat.

Ando şi-a smuls privirea de la ecran şi s-a uitat iar la Masako. Femeia repeta cuvintele eroinei. Apoi, timp de câteva clipe, glasurile lor s-au suprapus. Personajele vorbeau în franceză, subtitrarea era în japoneză, dar replicile în japoneză ale femeii de lângă el erau perfect sincronizate cu cele în franceză ale femeii de pe ecran. Părea un duet exersat îndelung. Ando a constatat şocat că uneori buzele lui Masako se mişcau înainte să apară traducerea.

Nu putea să facă aşa ceva decât dacă mai văzuse filmul înainte, şi nu o singură dată, pentru că n-ar fi memorat dialogul.

O vreme, Masako a rămas pierdută în lumea eroinei, iar fericirea care i se citea pe faţă l-a amuzat pe Ando. Apoi a simţit că era privită şi a tăcut brusc. Nu a mai rostit niciun cuvânt.

Când au ieşit din cinematograf, Masako şi-a închis ochii pe jumătate, şi-a înăbuşit un căscat şi l-a luat de braţ. Soarele strălucea stins şi Ando a hotărât pe loc că era mai plăcut să simtă direct atingerea ei decât să meargă braţ la braţ. Şi-a tras braţul şi a luat-o de mână. L-a scuturat un fior rece, dar apoi mâinile lor au ajuns la aceeaşi temperatură şi degetele lui Masako s-au relaxat între degetele lui fine.

Era o zi de sărbătoare şi în jurul lor mergeau o mulţime de tinere îmbrăcate în kimonouri. Ando şi Masako s-au lăsat purtaţi de mulţime de la Yurakucho până în Ginza. Voia s-o invite la masă, dar nu se hotărâse unde. Avea de gând să aleagă un restaurant simpatic, undeva pe drum.

La fiecare intersecţie din Ginza, Masako se uita în jur cu o curiozitate copilărească şi din când în când pufnea de

încântare. Nu încercase nicio clipă să rupă tăcerea, dar Ando se simţea bine cu ea. De fapt, plimbarea asta liniştită prin Ginza, la sfârşit de săptămână, îl făcea aproape fericit.

La următorul colţ de stradă, Masako s-a oprit în dreptul unui fast-food care vindea hamburgeri şi o vreme s-a uitat ţintă la panoul de reclamă de pe trotuar. Privirea ei sinceră trăda ceva din naivitatea unui copil.

— Vrei să mâncăm aici? a întrebat-o Ando.

— Îhî, a zis ea, dând energic din cap.

Ando a intrat în local, oarecum mulţumit că putea să scape atât de ieftin.

Pofta de mâncare a lui Masako l-a uluit. În câteva clipe a înfulecat doi hamburgeri şi o porţie mare de cartofi prăjiţi. Nici n-a terminat bine şi s-a uitat din nou la vitrine, cu aceeaşi scânteiere de lăcomie în privire.

Acum voia o îngheţată, aşa că Ando a comandat-o imediat şi i-a adus-o. De data asta a mâncat încet, ca şi cum se temea că va ajunge prea repede la ultima înghiţitură. Deşi ducea linguriţa la gură cu o grijă exagerată, tot a reuşit să se păteze cu îngheţată topită. Ciorapii ei erau împodobiţi acum cu buline albe ca laptele, amestecate cu cerculeţe de culoarea căpşunilor. A cules o picătură şi şi-a supt vârful degetului, apoi a devenit brusc nerăbdătoare. Şi-a apucat gamba cu amândouă mâinile, şi-a ridicat genunchiul la gură şi l-a lins încet. Fără să-şi schimbe poziţia, şi-a mişcat ochii şi i-a aruncat lui Ando o privire provocatoare. Ando s-a ferit să se uite în ochii ei. În cele din urmă a terminat să lingă petele de îngheţată şi şi-a lăsat jos piciorul. Avea o gaură în ciorapi, care erau nou-nouţi. Probabil că o făcuse cu dinţii.

Ando îi cumpărase ciorapii de dimineaţă, de la un supermarket de lângă staţie. Femeia umbla cu picioarele dezgolite în toiul iernii. I se făcea frig numai când se uita la ea, aşa că luase iniţiativa fără să-i ceară părerea. Când îi primise, se repezise într-o toaletă publică să-i pună.

Gaura din ciorap o deranja pe Masako, pentru că-şi tot masa genunchiul.

Ando se gândea că nu s-ar plictisi niciodată să-i

urmărească mişcările. *A apărut de nicăieri, şi acum mă îndrăgostesc de ea.*

S-a întrebat dacă era într-adevăr dragoste. Poate că era doar disperare, poate că viaţa lui se destrămase. Dacă era purtător al virusului Ring pentru că citise textul acela straniu, dacă trupul lui era devorat treptat, atunci nu-şi putea permite să piardă nici măcar o clipă de plăcere.

În timpul liceului citise un roman despre o femeie dintr-un sat de munte, o femeie aducând foarte mult cu cea la care se uita acum. Eroina cărţii era de o frumuseţe ieşită din comun, dar, fiindcă nu vorbea şi nu se purta ca restul sătenilor, aceştia o considerau nebună. Sfârşise prin a satisface poftele bărbaţilor care nu aveau soţii sau iubite. Imaginea femeii rătăcind prin pădure, într-o stare demnă de milă, acceptând avansurile oricărui bărbat care-i ieşea în cale, avea o anumită încărcătură erotică, accentuată şi de scena exotică. Satul de munte era decorul perfect, asigura armonia dintre personaje şi scenă, iar Ando se gândise că romanul ar fi pierdut mult din atmosferă dacă autorul ar fi plasat acţiunea într-un cadru citadin.

Dar acum se afla în Ginza, în inima metropolei Tokio, nu într-un cătun pierdut în creierii munţilor. Masako avea însă aceeaşi aură ca eroina romanului, iar frumuseţea ei, care se încadra în canoanele moderne, nu era deloc deplasată în decorul unui fast-food.

Ando şi-a amintit brusc cum se termina romanul. Singură în munţi, femeia naşte, dar nu ştie cine e tatăl copilului. Povestea se sfârşeşte când primele scâncete ale copilului sfâşie liniştea pădurii şi stârnesc ecoul printre stânci.

Nu am voie să accept aşa ceva.

Şi-a adresat singur un avertisment. Trebuia să ia măsuri, să protejeze corpul lui Masako. Noaptea trecută, entuziasmat de perspectiva unei partide de sex, uitase de cele mai elementare reguli de precauţie şi nu folosise un prezervativ.

Masako îşi masa genunchiul cu buricele degetelor, într-o mişcare circulară, lărgind treptat gaura din ciorap. Acolo

se vedea o pată de piele albă, atât de albă încât era păcat s-o acoperi, chiar şi cu o pereche de ciorapi fini.

Diametrul găurii creştea. Ando a oprit-o, apucând-o de mână.

— Ce spuneai în timpul filmului? a întrebat-o el, încercând să afle de ce repeta replicile personajelor.

— Du-mă la o librărie, a zis ea.

Schimbase iar subiectul, evitase întrebarea. În loc să-i răspundă, îi cerea mereu să facă ceva, s-o ducă undeva. Bineînţeles, Ando nu era în stare s-o refuze.

S-au dus la cea mai mare librărie din Ginza. Masako a trecut de la un raft la altul, dar până la urmă s-a aşezat cu o carte pe genunchi şi a citit mai mult de o oră. Ando, care nu avea acest obicei, a hoinărit fără ţintă prin librărie până când a descoperit, lângă casele de marcaj, un teanc de pliante ale Editurii Shotoku. Cum vizitase redacţia cu o zi în urmă şi pliantele erau gratuite, a luat unul şi s-a retras într-un colţ.

Pliantul conţinea un scurt text introductiv, dar în rest prezenta titlurile în pregătire.

Mă întreb dacă lucrarea lui Ryuji apare aici. A desfăcut pliantul şi a început s-o caute. Ieri, redactorul lui Ryuji, Kimura, îi spusese că volumul era în pragul publicării. Ando spera să vadă acolo numele fostului său coleg, nu numai dosarul de autopsie.

Dar n-a apucat să-l găsească, pentru că Masako l-a tras afară din librărie.

— Ce zici, mergem la un film?

Tonul ei fusese destul de blând, dar strânsoarea puternică şi graba cu care-l mâna dovedeau că n-ar fi acceptat un refuz. Poate că văzuse un afiş în librărie şi se hotărâse că filmul era bun. Ando a strecurat pliantul în buzunarul hainei şi a întrebat-o:

— La ce film vrei să mergem?

Femeia nu i-a răspuns, s-a mulţumit să-i strângă mâna şi mai tare şi să-l tragă după ea. Pentru prima dată, Ando s-a împotrivit şi a încetinit pasul.

— Eşti cam insistentă, nu-i aşa?

Abia atunci a observat că Masako ţinea în mână o revistă cu programul spectacolelor şi s-a oprit în mijlocul trotuarului. Până atunci femeia nu cheltuise nici măcar un yen. Nu schiţase niciun gest că ar fi dispusă să plătească, îl lăsase de fiecare dată să achite notele. Lui Ando nu-i venea să creadă că plătise revista din banii ei. Nu era într-o sacoşă, o ţinea în mână.

O furase.

Ando s-a uitat peste umăr în direcţia librăriei. Nu alerga nimeni după ei. Masako reuşise cumva să-i păcălească pe librari. Era o revistă ieftină, de trei sute de yeni: chiar dacă ar fi prins-o, n-ar fi fost o tragedie. Ando s-a lăsat dus mai departe. Se simţea mai îndrăzneţ ca niciodată.

5

În clipa când a băgat cheia în broască, a auzit telefonul sunând în garsonieră. Nu s-a repezit să intre, pentru că se aştepta să nu ajungă la timp. A răsucit mânerul. Când îl căutau prietenii, de obicei lăsau telefonul să sune de cinci sau şase ori cel mult, pentru că toţi ştiau cât de mică e garsoniera lui. Prin urmare ghicea de fiecare dată cine-i telefona, pentru că un străin nu renunţa atât de repede. Aşa cum se aştepta, până să deschidă uşa telefonul a tăcut, un semn sigur că îl căutase cineva care-l cunoştea bine. Nu erau mulţi, iar cei care intraseră în casa lui erau şi mai puţini. Probabil că fusese Miyashita. Ando s-a uitat la ceas. Abia trecuse de opt seara.

A deschis uşa larg şi a invitat-o pe Masako să intre, apoi a aprins luminile şi a pornit radiatorul. Hainele erau risipite peste tot, la fel ca dimineaţa, când plecaseră. Masako îşi lăsase lucrurile acolo, o dovadă limpede că se hotărâse să petreacă încă o noapte cu el.

După două filme în aceeaşi zi, unul dimineaţa şi altul după-amiaza, lui Ando îi amorţiseră umerii şi spatele. Avea nevoie de o baie.

Când şi-a dat jos haina, a simţit în buzunar pliantul editurii. L-a scos şi l-a pus pe noptieră, gândindu-se că avea timp mai târziu să-l citească pe îndelete. Se hotărâse să cumpere cartea lui Ryuji şi voia să afle titlul şi data apariţiei.

Şi-a scos şi puloverul şi şi-a suflecat mânecile cămăşii. A clătit cada puţin, a potrivit temperatura şi a lăsat apa să curgă. Cada nu era mare, aşa că nu avea mult de aşteptat. Baia se umpluse de aburi, iar ventilatorul nu era de prea mare ajutor. S-a gândit s-o lase pe Masako să intre mai întâi şi a scos capul pe uşă. Femeia stătea pe marginea patului şi îşi scotea ciorapii.

— Vrei să faci o baie?

Masako s-a ridicat în picioare. În aceeaşi clipă a sunat telefonul.

În timp ce Ando se ducea să răspundă, femeia a intrat în baie şi a dispărut în spatele perdelei impermeabile.

Era Miyashita, aşa cum bănuise. Nici n-a apucat să ducă receptorul la ureche şi l-a auzit strigând:

— Unde naiba ai fost toată ziua?

— La film.

Miyashita se aştepta la orice, numai la asta nu.

— La film? a îngăimat el.

— La două filme, mai precis.

— Trebuie să fie plăcut să n-ai nicio grijă pe lumea asta, a mârâit el, vizibil enervat, apoi a continuat să-şi verse supărarea: Habar n-ai de câte ori te-am sunat.

— Mai ies şi eu din casă, dacă n-ai aflat până acum.

— Bine, nu contează. Ştii unde sunt acum?

Chiar, de unde îi telefona Miyashita? Nu părea să fie acasă, pentru că Ando auzea zgomotul de maşini. Pesemne că de la un telefon public.

— Să nu-mi spui că eşti în apropiere şi vrei să-mi faci o vizită…

Momentul era total nepotrivit. Masako abia intrase în baie. Ando se pregătea să refuze propunerea lui Miyashita, dacă asta avea de gând.

— Nu fi prost. Ştii ce-i ăla teatru, omule? Ai auzit de scenă?

— Ce tot spui acolo?

Acum venise rândul lui Ando să se enerveze. Cu ce drept îl luase la rost Miyashita pentru escapada lui la cinematograf, dacă el însuşi se dusese la teatru? Dar adevărul era cu totul altul.

— Sunt la Grupul Dramatic „Înălţarea”.

Numele parcă-i spunea ceva. Unde îl citise? Şi-a adus aminte brusc: în *Ring.* Era numele trupei de teatru în care se angajase Sadako Yamamura înainte să moară.

— Ce naiba faci acolo?

— Ieri mi-am dat seama că descrierile din text sunt atât

de precise, de obiective, încât parcă ar fi scene filmate.

— Şi eu.

Ce rost avea să discute iar despre asta? Ando a văzut pliantul de pe noptieră şi l-a tras spre el, pentru că era singura hârtie la îndemână. Avea un obicei vechi, care îl liniştea: de fiecare dată când vorbea la telefon îşi nota câte ceva. Poziţia lui tipică de conversaţie era cu receptorul ţinut între bărbie şi umăr şi cu pixul în mâna dreaptă.

— Bun. Azi am înţeles că mai trebuie să verific un punct. Cum să-ţi spun, dacă voiam să vedem la faţă un personaj din raport, de pildă pe Nagao, nu trebuia să ne ducem la Atami, nu-i aşa?

Ando începuse să-şi piardă răbdarea. Nu-şi dădea seama încotro bate Miyashita.

— Hai, spune odată.

Miyashita şi-a luat inima în dinţi şi i-a spus:

— Vorbesc despre Sadako Yamamura.

— Hai, ce naiba, a murit în 1966.

Stai puţin… Şi Ando a înţeles de ce se dusese Miyashita la Grupul Dramatic „Înălţarea”.

— Fotografia.

Da, citise în Ring că Yoshino, colegul lui Asakawa, nimerise în toiul unei repetiţii, dar reuşise să citească dosarul lui Sadako. Fata adusese un CV înainte să se angajeze, şi acesta era însoţit de două fotografii, una bust, cealaltă stând în picioare. Yoshino le copiase pe amândouă.

— Te-ai prins în sfârşit, nu? Era floare la ureche să aflăm cum arăta Sadako.

Ando a revăzut în minte imaginea pe care şi-o făcuse despre Sadako. Datorită raportului, era un portret cu contururi accentuate, gravat adânc în memoria lui. Era înaltă şi zveltă, cu sâni nu prea mari, dar în armonie perfectă cu restul trupului. Faţa ei avea trăsături oarecum androgine, însă ochii erau perfecţi, nasul la fel, şi n-ar fi schimbat niciun detaliu, nici dacă ar fi avut puterea s-o facă. Frumuseţea ei era de neatins.

Ando şi-a adunat curajul, cât mai avea, şi a zis:

— Bine, ai reuşit? I-ai convins să-ţi arate fotografiile?

Probabil că Miyashita le văzuse, iar chipul din fotografii şi cel din mintea lui se dovediseră a fi identice. De fapt, asta se şi aştepta Ando să audă.

A auzit în schimb un oftat.

— Nu seamănă.

— Vrei să zici…

— E altă faţă.

Şi Ando a amuţit.

— Nu ştiu cum să-ţi explic. Sadako Yamamura din fotografii e diferită de cea pe care mi-am imaginat-o. E frumoasă, fără discuţie, dar… Cum să-ţi spun…

— Fă un efort, explică-mi.

— Să-ţi *explic?* Ce naiba, m-am încurcat de tot. Stai, mi-am amintit ceva. Aveam un prieten care făcea nişte portrete extraordinare, şi odată l-am întrebat care feţe sunt cel mai greu de desenat. Mi-a spus că poate face fără probleme orice portret. Mi-a mai spus că fiecare faţă are trăsături distincte care îl ajută pe portretist să prindă esenţa ei. Dar, a adăugat el, dacă ar fi să aleagă, cel mai dificil portret este autoportretul. Mai ales dacă artistul e obsedat de propria lui persoană. Rezultatul final se deosebeşte totdeauna de model.

— Şi? Ce legătură are asta cu ce discutăm noi?

— Poate niciuna. Pur şi simplu mi-am amintit de el. Dar gândeşte-te la casetă. Scenele nu au fost filmate, nu-i aşa? Imaginile au fost produse în mintea lui Sadako. Şi, în pofida acestui fapt…

— Ce?

— Reproduc perfect locuri şi oameni.

— Ai uitat că noi n-am văzut înregistrarea?

— Nu, dar am citit *Ring.*

Ando se plictisise de-a binelea. Miyashita părea să se învârtă în jurul subiectului. Era ca un copil care vrea să ajungă undeva, dar se teme să facă primul pas.

— Ascultă, Miyashita, ţi-e chiar aşa de greu să-mi spui ce te roade?

Ando l-a auzit cum trăgea aer în piept.

— Oare autorul raportului *Ring* e chiar Kazuyuki Asakawa?

Cine altul să fie? Ando a deschis gura să-i răspundă, dar a auzit un bip: cardul lui Miyashita era pe terminate.

— Fir-ar să fie, am rămas fără bani. Poţi să primeşti fotografii pe faxul tău? l-a întrebat Miyashita pe nerăsuflate.

— Aşa m-a asigurat tipul care mi l-a vândut.

— Perfect, ţi le trimit prin fax. Vreau să te uiţi la ele imediat şi să verifici dacă e vreo deosebire faţă de ce ţi-ai imaginat. Poate că eu sunt…

Legătura s-a întrerupt.

Ando a rămas acolo un minut, cu receptorul la ureche, parcă în transă. Zgomotul duşului s-a oprit şi în cameră s-a aşternut tăcerea. A simţit pe obraz o adiere rece şi şi-a ridicat capul să vadă dacă nu uitase fereastra deschisă. În depărtare s-a auzit un claxon de maşină. Sunetul aspru, ascuţit, dovedea cât de uscat era aerul rece de-afară. În garsonieră aerul era încărcat cu umezeală. Pe uşa deschisă a băii ieşeau nori de abur. Masako nu se grăbea deloc.

Ando s-a gândit la ce-i spusese Miyashita. Înţelegea prea bine starea sufletească a prietenului său. Probabil că-şi pierduse ziua întreagă stând ca pe ace, dar, în cele din urmă, decât să rămână acasă şi să se întrebe la nesfârşit dacă virusul i-a invadat organismul pentru că citise *Ring,* s-a hotărât să acţioneze. Îşi amintise că în arhiva teatrului aceluia cu nume ciudat existau două fotografii ale lui Sadako şi se dusese acolo să le vadă. Rezultatul fusese surprinzător: fotografiile nu semănau cu portretul pe care şi-l imaginase. Pentru că nu avea cum să verifice dacă această nepotrivire exista doar în mintea lui, copiase fotografiile ca să le vadă şi Ando. Iar acum se pregătea să i le trimită prin fax.

Ando s-a uitat la fax. Deocamdată nimic. Privirea lui a poposit din întâmplare pe pliantul publicitar al editurii. L-a luat şi a început să-l răsfoiască. Viitoarele apariţii erau enumerate la sfârşit. Sub titlul „Noutăţi în februarie” se înşirau vreo cincisprezece apariţii, fiecare dintre ele

urmată de numele autorului şi de o foarte scurtă prezentare, de cel mult zece-douăsprezece cuvinte. A văzut numele lui Ryuji la jumătatea coloanei. Titlul nu fusese schimbat, era tot *Structura cunoaşterii,* iar dedesubt scria doar atât: „Avangarda gândirii contemporane”. Era înghesuit între un roman de dragoste şi o culegere de eseuri despre televiziune, lucru care nu-i făcea cinste. Dar era ultima carte a colegului său, publicată postum. Ando avea de gând s-o citească, oricât de aridă ar fi fost. A încercuit titlul cu pixul.

În clipa aceea a auzit un declic în minte. Se declanşase ceva, dar nu ştia ce. A încercat să se concentreze. Încă mai ţinea pixul în mână, şi şi-a dat seama că citise ceva în pliant, un cuvânt care i se păruse cunoscut. S-a uitat din nou pe pagină. Jumătatea ei de jos era ocupată de altă listă, scrisă cu caractere mai mici: apariţiile din luna martie. A citit antepenultimul titlu.

A tresărit, şocat. La început şi-a spus că era o simplă coincidenţă, apoi a citit şi numele autorului:

Noutăţi în martie:

…

RING de Junichiro Asakawa. Un horror psihologic fenomenal.

…

A scăpat pliantul din mână. *Chiar vrea să publice asta?*

A înţeles în sfârşit de ce îl evitase Junichiro, atunci când se întâlnise cu el în bufetul editurii. Se hotărâse să prelucreze textul rămas de la fratele lui şi să-l publice sub formă de roman. Şi, din moment ce Ando era singurul care ştia că Junichiro avea de gând să folosească lucrarea fratelui său fără consimţământul acestuia, fugise de el fără să accepte nici măcar un salut inofensiv. Dacă ar fi acceptat să stea de vorbă, mai devreme sau mai târziu Ando ar fi pomenit de *Ring,* şi vestea s-ar fi răspândit rapid în editură. Junichiro voia fără îndoială să treacă drept unicul autor al cărţii.

— Nu poate fi tipărită! a urlat Ando.

În cel mai rău caz, trebuia să-l convingă pe Junichiro să amâne publicarea până când erau siguri că textul nu era periculos. Era datoria lui de medic. Mâine, el şi Miyashita urmau să-şi facă analizele de sânge. Mai aveau de aşteptat câteva zile, până primeau rezultatele. Dacă se dovedea că sunt pozitivi, că amândoi sunt purtători ai virusului Ring, publicarea cărţii ar fi fost echivalentă cu un cataclism. Caseta originală se înmulţea lent, exemplar cu exemplar. Publicarea unei cărţi era un eveniment la altă scară. Zeci de mii de exemplare, poate sute de mii, chiar milioane aveau să fie răspândite în ţară şi să ajungă în fiecare colţişor.

Ando a scrâşnit din dinţi. Văzuse în minte un tsunami catastrofal. Un zid de apă uriaş, negru, înaintând în tăcere, precedat de un vânt puternic pe care parcă îl simţea în părul lui. S-a dus la fereastră şi a închis-o. A rămas acolo şi s-a uitat spre hol. Masako apăruse în pragul uşii, înfăşurată într-un prosop. O vedea din profil. Scotocea în geantă, pesemne căuta lenjerie curată.

În clipa următoare a sunat telefonul. Ando a ridicat receptorul, a auzit tonul de fax şi a apăsat pe butonul *Start.* Miyashita îi trimitea fotografiile.

Câteva secunde mai târziu, faxul a început să bâzâie şi să printeze copia. Ando stătea nemişcat lângă aparatul negru, privind ţintă foaia de hârtie care ieşea încet din el. A simţit o prezenţă în spatele lui şi s-a întors. Era Masako, doar cu o pereche de chiloţi pe ea. Prosopul îi atârna desfăcut pe umeri. Se oprise chiar în spatele lui. Avea faţa îmbujorată şi ochii îi scânteiau, erau atât de plini de viaţă încât i-a venit s-o strângă în braţe şi să-i sărute pleoapele, în privirea ei se citea o hotărâre ciudată.

Faxul a emis un bip, semn că transmisia se terminase. Ando a smuls hârtia, s-a aşezat pe pat şi s-a uitat la ea. Ambele fotografii erau acolo, una lângă alta. Printul nu avea nici pe departe calitatea unei fotografii, dar era suficient de bun încât să distingă trăsăturile lui Sadako Yamamura.

A urlat. Femeia din fotografii era într-adevăr diferită de cea pe care o văzuse în minte. Dar nu din cauza asta urlase. Fotografiile erau ale femeii care stătea aici, acum, chiar în faţa lui.

Masako i-a luat hârtia din mână şi s-a uitat la ea. Ando o privea ţintă, dar intimidat, ca un băieţel care aşteaptă să-şi primească pedeapsa. A reuşit în sfârşit să rostească cuvintele care-i încremeniseră pe buze:

— Tu eşti… Eşti Sadako Yamamura.

Nu Masako, nu sora lui Mai. Acelea fuseseră minciuni.

Expresia ei s-a îmblânzit. Poate că uimirea lui Ando i se părea amuzantă, pentru că a schiţat un zâmbet.

Ando a pierdut orice legătură cu realitatea. Apoi a leşinat pentru prima dată în cei aproape treizeci şi cinci de ani de viaţă.

6

A rămas inconştient mai puţin de un minut, dar a fost de-ajuns. Cum nu era în stare să analizeze faptele obiective care-l loviseră ca un buldozer, creierul lui nu găsise altă soluţie decât să se oprească. Poate că ar fi reuşit să reziste dacă i s-ar fi acordat ceva mai mult timp sau dacă ar fi fost cât de cât pregătit. Da, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială, oricât de mică, poate că nu ar fi recurs la soluţia leşinului.

Dar totul se întâmplase într-o clipă. Aflase că o femeie care murise cu douăzeci şi cinci de ani în urmă se afla de fapt în faţa lui şi îşi amintise că făcuse dragoste cu ea de câteva ori noaptea trecută... În clipa aceea ajunsese în pragul nebuniei, iar creierul său fusese nevoit să se deconecteze temporar. Câţi nu ar leşina imediat dacă s-ar trezi în toiul nopţii să se ducă la baie şi ar găsi acolo un cadavru? Este un mecanism firesc de apărare împotriva ororilor: odată ce ai leşinat, nu mai trebuie să înduri ceea ce nu poate fi îndurat. Doar aşa, în spatele acelei bariere de inconştienţă, ne putem pregăti să acceptăm realitatea.

Când şi-a revenit, i s-a părut că simte miros de carne arsă. Ar fi trebuit să se trezească întins cu faţa în jos, dar, în mod inexplicabil, era cu faţa în sus şi vedea tavanul. Se răsucise singur sau îl mişcase altcineva? De fapt, doar jumătatea lui de sus era pe pat. Picioarele, îi atârnau pe jos. Ando s-a ferit să se mişte şi a adulmecat aerul. A deschis ochii, dar nu de tot. Nu voia să-şi suprasolicite simţurile. Era mai bine să se strecoare încet în realitate, altfel risca să păţească iar acelaşi lucru.

Undeva se auzea apa curgând dintr-un robinet. Pesemne la baie, dar părea susurul unui izvor îndepărtat. Zgomotul apei acoperea murmurul nocturn al oraşului. În mod normal ar fi trebuit să audă maşinile care goneau pe

Autostrada Metropolitană. A deschis ochii complet. În mijlocul tavanului ardeau cele două tuburi de neon de douăzeci de waţi, scăldând camera într-o lumină argintie.

Mişcându-şi doar ochii, Ando s-a uitat în jur. Apoi s-a ridicat, dar foarte prudent. Era singur. Exact în clipa când începea să se întrebe dacă are halucinaţii, apa s-a oprit. Fără să vrea, şi-a ţinut respiraţia.

Femeia a apărut din hol. La fel ca mai devreme, purta doar chiloţi şi avea un prosop aruncat pe umeri.

Ando a încercat să strige, dar n-a scos niciun sunet. A împins la o parte mâna care-i întindea un prosop ud şi s-a ridicat cu greu în picioare. S-a dat înapoi până când spatele lui s-a lipit de perete. A încercat iar să strige, de data asta numele ei, însă vocea nu l-a ascultat nici acum.

Sadako Yamamura!

Şi-a amintit tot ce ştia despre ea. Acum un sfert de secol fusese ucisă şi aruncată într-un puţ. Zămislise cu puterea minţii o înregistrare video oribilă. Avea însuşiri paranormale. Avea sindromul feminizării testiculare. Era hermafrodită.

S-a uitat la zona ei pubiană. Nu se vedea nicio umflătură sub chiloţi. Sigur, testiculele nu erau foarte evidente. Dar noaptea trecută o atinsese acolo, o mângâiase îndelung. Nu simţise nimic ciudat. Pentru el, era o femeie ca toate femeile. Pe de altă parte, nu văzuse cu ochii lui. Totul se petrecuse într-o beznă desăvârşită. Ando s-a întrebat deodată dacă preferinţa ei pentru întuneric nu ascundea de fapt teama că el ar putea să vadă ce nu trebuia.

Până la urmă, prima lui impresie, atât de stranie, nu era prea departe de adevăr. În ziua aceea, în liftul din blocul lui Mai, încercase să se îndepărteze de ea – la fel ca acum. Apăruse ca din senin acolo, iar el nu ştiuse de unde, şi nu ştia nici în clipa asta.

Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar abia putea să respire.

Simţea că trebuie să se mişte cu grijă, că riscă să-şi piardă iar cunoştinţa. Dacă s-ar întâmpla asta, ar fi la cheremul ei. Singura cale de a-şi păstra un strop de

demnitate era să rămână acolo şi s-o privească în ochi.

A rămas acolo şi n-a scăpat-o din ochi.

Pielea ei strălucea, albă ca laptele în lumina fluorescentă, de parcă voia să-l convingă că muşchii de sub ea erau reali, că nu se uita la o fantomă. Trupul ei îl fascina, acel trup ale cărui braţe şi picioare îl înlănţuiseră noaptea trecută cu mâinile şi cu picioarele lui. Ce trebuia să facă pentru a rupe vraja? Întrebarea avea un singur răspuns: să fugă. Să plece de acolo. Creierul lui n-a găsit altă soluţie. Avea în faţa ochilor un monstru. O femeie care înviase după douăzeci şi cinci de ani.

A început să se mişte de-a lungul peretelui, spre vestibul. Sadako n-a încercat să-l oprească, s-a mulţumit să-l urmărească doar cu privirea. Ando s-a uitat la uşă. O încuiase oare după ce intraseră? Nu-şi mai amintea. A continuat să înainteze prudent către uşă. Nu i-a trecut nicio clipă prin minte că ar fi trebuit să-şi ia haina.

Când a ajuns la câţiva paşi de Sadako, s-a repezit la uşă şi a ieşit. Era îmbrăcat cu pantalonii şi cu un pulover subţire, mult prea subţire pentru frigul de-afară, dar nu s-a gândit nici măcar în treacăt la asta în timp ce alerga pe scară. A aruncat prima privire peste umăr abia după ce a trecut ca fulgerul prin hol şi a ajuns pe trotuar. Nu-l urmărea. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la fereastra garsonierei. Se vedea lumină. Trebuia să ajungă într-un loc aglomerat. A luat-o la fugă spre staţia de metrou.

7

Vântul îngheţat l-a pătruns până în măduva oaselor. Habar n-avea unde să se ducă, dar căuta instinctiv spaţiile bine luminate. A ocolit la mare distanţă desişul întunecos al Parcului Yoyogi. În faţa lui se înălţau zgârie-norii din Shinjuku, monoliţi negri gigantici. Între ei şi el se afla staţia Sangubashi, plină de viaţă, înconjurată de străduţe comerciale care se adânceau în zonele rezidenţiale. Ştia că acolo erau câteva localuri deschise şi în weekend. A pornit spre staţie. Se mulţumea cu orice loc în care se aflau oameni.

Abia când a ajuns la automatele de bilete şi-a dat seama că-şi lăsase portofelul în garsonieră. Nu putea să se întoarcă, nu acum. A scotocit în toate buzunarele. A simţit învelitoarea din plastic în care-şi ţinea permisul de conducere. O pusese acolo ieri, înainte să plece la drum cu Miyashita, gândindu-se că la un moment dat va trece şi el la volan. Uitase s-o scoată din buzunar. Din fericire, păstra mereu alături de permis o mică sumă de bani pentru urgenţe.

O bancnotă de cinci mii de yeni. Toţi banii lui. S-a înfiorat, dar nu de frig, ci de singurătate. Unde putea să doarmă la noapte? Cinci mii de yeni nu-i ajungeau să plătească un pat nici în cel mai amărât hotel.

Singura lui speranţă era Miyashita. A cumpărat un bilet, apoi a intrat într-o cabină telefonică. A format numărul prietenului său, deşi se îndoia că se întorsese acasă. Într-adevăr, nu venise. Nu era de mirare, nu trecuse mult de când îi telefonase din Yotsuya, din capătul celălalt al oraşului. Probabil că era pe drum. Ando s-a hotărât să pornească spre Tsurumi, unde locuia Miyashita.

Când s-a urcat într-un vagon şi s-a aşezat pe un scaun trecuse de nouă. A închis ochii şi Sadako a apărut

instantaneu în mintea lui, ca un reflex condiţionat. Nu i se întâmplase niciodată să-şi schimbe atât de drastic sentimentele faţă de o femeie într-un timp atât de scurt. Răceala şi aura ei de mister de la prima întâlnire se destrămaseră oarecum la cea de-a doua şi fuseseră înlocuite de o dorinţă care crescuse treptat. La cea de-a treia întâlnire, dorinţa îi fusese satisfăcută şi în suflet îi apăruseră mugurii afecţiunii. Apoi, prăbuşirea. Îl ademenise la înălţime, îşi făcuse mendrele cu el şi la sfârşit îi dăduse un brânci peste margine, în abis. Îl chinuia gândul că fusese în stare să se culce cu o femeie moartă de un sfert de secol. A pronunţat în gând, fără să vrea, cuvântul „necrofilie”. De unde venea femeia asta? Poate că nu murise? Se întorsese sau nu de pe lumea cealaltă?

Fiind o zi de weekend, vagonul era destul de gol. Doar câţiva pasageri nu mai apucaseră locuri pe scaune. Vizavi de Ando se lăfăia un bărbat cu o figură cam necioplită, probabil un muncitor, care ocupa de unul singur trei locuri. Ţinea ochii închişi, dar nu dormea. De fiecare dată când un călător mergea în lungul vagonului şi trecea pe lângă el, deschidea puţin ochii şi se uita în jur. Privirea lui era grea şi inexpresivă, ca a unui mort. Ando s-a ferit să se uite în ochii lui. Dar muncitorul nu era un caz izolat. Toţi călătorii i se păreau palizi ca nişte cadavre.

Ando şi-a încrucişat braţele şi a încercat să-şi stăpânească tremurul. Mai avea puţin şi începea să ţipe de spaimă, chiar acolo, în mijlocul unui vagon de metrou, în mijlocul oamenilor.

A luat paharul cu coniac pe care i l-a adus Miyashita. La început a simţit un firicel de căldură în gât şi a savurat câteva clipe senzaţia, apoi a golit paharul dintr-o înghiţitură. Începea să aducă iar a fiinţă omenească, dar tot mai tremura uşor.

— Ţi-ai revenit cât de cât? l-a întrebat Miyashita.

— Mai mult sau mai puţin. Sunt viu.

— Cred că ai îngheţat.

Miyashita încă nu aflase de ce era îmbrăcat aşa de

subţire.

— Nu-i din cauza frigului.

Miyashita îl condusese în camera de oaspeţi. Ando stătea pe pat, într-un colţ al încăperii. De fapt, chiar acolo urma să doarmă la noapte, dar deocamdată se ţinea strâns de barele tăbliei de metal. A încetat să tremure abia după al doilea pahar de coniac.

— Ce s-a întâmplat? a continuat Miyashita cu o voce blândă.

Ando i-a povestit tot, în detaliu. Când a terminat, s-a întins pe pat şi a oftat, dar sunetul pe care l-a scos a fost mai degrabă un scâncet ascuţit.

— Mă dau bătut! Explică-mi tu ce s-a întâmplat. Nu mai înţeleg nimic, a gemut el.

— Măi să fie, a mormăit Miyashita, luat pe nepregătite. Era unul dintre momentele în care oamenii nu se pot stăpâni să nu râdă, chiar dacă amar, iar Miyashita chiar asta a făcut: a râs încetişor, fără convingere. Când s-a potolit, a turnat un deget de coniac în ceaşca cu cafea şi a sorbit din ea. Căzuse pe gânduri, încerca să găsească un răspuns raţional, o explicaţie care să aibă sens.

— Prima întrebare este de unde a apărut Sadako.

Tonul lui retoric arăta că ştia deja răspunsul.

— Bine, spune-mi. De unde?

— Chiar nu ştii? i-a întors-o Miyashita.

Ando a clătinat din cap:

— Nu, nu ştiu.

— Eşti sigur?

— Spune-mi odată! De unde a apărut?

— A născut-o Mai Takano.

Răsuflarea lui Ando s-a oprit în timp ce căuta altă explicaţie. Dar nu era în stare să gândească. Îşi pierduse complet uzul raţiunii. Până la urmă n-a reuşit decât să repete cuvintele pe care le auzise:

— A născut-o Mai Takano?

— Caseta aia blestemată s-a născut în mintea lui Sadako. Mai a văzut înregistrarea în ziua când a început ovulaţia. A apărut virusul şi a fecundat ovulul. Ba nu, „fecundare” nu

e cuvântul potrivit, „înlocuire” e mai corect. Nucleul ovulului a fost înlocuit cu genele lui Sadako Yamamura.

— Sper că eşti în stare să-mi explici mai precis cum s-au întâmplat toate astea.

— Aminteşte-ţi că am făcut o analiză secvenţială a virusului. Am descoperit că înglobează în proporţii egale gene ale variolei şi gene umane.

Ando s-a ridicat şi a întins mâna să ia paharul. Era gol.

— Vrei să zici că genele umane sunt…

— Ale lui Sadako. Împărţite în sute de mii de fragmente.

— Sute de mii de viruşi, şi fiecare poartă o părticică din ADN-ul lui Sadako?

— În ciuda faptului că e un virus ADN, are enzime de transcripţie inversă. Înţelegi? E capabil să introducă fragmentele în nucleul unei celule.

Un singur virus nu are cum să poarte tot bagajul genetic al unui om. Pur şi simplu nu e suficient de mare. Dar lucrurile se schimbă fundamental dacă ADN-ul persoanei respective este desfăcut în sute de mii de segmente şi fiecare segment este alocat unui virus. În fotografiile făcute cu microscopul electronic, văzuseră clar o mulţime de viruşi inelari, roiuri întregi. Fiecare dintre ei căra o părticică din codul genetic al lui Sadako Yamamura, şi toţi luaseră cu asalt ovulul lui Mai Takano.

Ando a încercat să se ridice, dar s-a răzgândit imediat şi s-a aşezat la loc. Simţea nevoia să se mişte de fiecare dată când începea să combată o teorie.

— Dar Sadako a murit acum douăzeci şi cinci de ani. Informaţia ei genetică a dispărut.

— Hai să ne gândim la asta. Pentru început, spune-mi de ce crezi tu că Sadako a proiectat imaginile acelea pe bandă?

Ce îi stăpânea mintea în clipele acelea, ultimele, la şase metri sub pământ? Dorinţa de a strânge toată ura ei în câteva imagini în stare să-i îngrozească pe toţi cei care le-ar fi văzut? Analizând problema dintr-un unghi pragmatic, ce ar fi câştigat aşa? Nu, trebuia să fi avut un scop mai important. Dar Ando nu reuşea să priceapă ce încerca să-i

demonstreze prietenul lui. Miyashita s-a văzut nevoit să-l ducă de mână către răspuns:

— Avea doar nouăsprezece ani.

— Şi?

— Nu voia să moară.

— Prea tânără ca să moară…

— Ţi-e chiar atât de greu să accepţi că şi-a transformat genomul într-un cod unic şi că l-a aruncat în lume sub formă de energie?

Ando i-a răspuns cu un oftat.

Şi-a transformat bagajul genetic în imagini şi apoi a proiectat acele imagini pe o bandă magnetică? E adevărat, Ryuji reuşise să comunice cu el transformând cuvântul „mutaţie” într-o secvenţă de baze din propriul lui ADN. Dar genomul uman este uriaş, mult prea complex pentru a fi transferat pe o singură casetă video.

Ando a respins în fine ipoteza cu glas tare:

— Imposibil. Genomul uman e prea mare.

Miyashita şi-a desfăcut braţele şi le-a întins spre pereţi.

— Uită-te la camera asta. Să presupunem că trebuie să exprimi în cuvinte totalitatea ei.

Încăperea avea o suprafaţă de aproximativ opt rogojini. Lângă pat era un birou. Pe birou un calculator, iar lângă el un maldăr de dicţionare. Mai problematică era biblioteca. Acoperea un perete de sus până jos şi era înţesată cu mii de cărţi, de la literatură până la tratate de medicină. Ţi-ar fi luat o zi întreagă doar să scrii titlurile şi autorii.

— Cam multă informaţie.

— Da, dar dacă… Miyashita a mimat gestul unui fotograf care apasă pe declanşator. Clic… faci o fotografie? Ai prins totul într-o fracţiune de secundă. Poţi să stochezi cea mai mare parte a informaţiei din această cameră într-o singură fotografie. Şi, gândeşte-te, capacitatea de stocare creşte într-un raport mult mai mare decât numărul fotografiilor. Acum ţi se mai pare imposibil să reproduci genomul aşa?

Ando pricepuse perfect la nivel raţional ce încerca să-i spună prietenul lui, dar nu era încă pregătit să accepte.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, a zis el, clătinând din

cap, pentru că avea de gând să analizeze punct cu punct ipoteza lui Miyashita.

— Dă-i drumul, gândeşte-te. Eu mă duc la baie.

Miyashita a dispărut pe hol, lăsând uşa deschisă.

Da, mecanismul descris de el era o simplă ipoteză. Dar, indiferent dacă era sau nu corectă, nu putea să nege că Mai Takano o născuse pe Sadako Yamamura la numai o săptămână după fecundare. Deocamdată acesta era un punct indiscutabil. Iar o gestaţie de o săptămână era ceva uluitor. Probabil că procesul de diviziune celulară fusese accelerat. Nucleul unei celule conţine compuşi chimici numiţi acizi nucleici, iar diviziunea celulară începe doar atunci când aceşti acizi depăşesc un anumit nivel. Prin urmare, singura posibilitate de a grăbi frecvenţa diviziunii celulare ar fi să alimentezi procesul cu acizi nucleici. Probabil că virusul Ring reuşise să facă asta, şi astfel fetusul crescuse cu o viteză fenomenală.

Prima dată când intrase în garsoniera lui Mai simţise o prezenţă misterioasă, deşi acolo nu se afla nimeni. Nu se înşelase. Sadako, nou-născuta Sadako se ascundea în camera aceea. Era încă micuţă, găsise un colţişor în care să se strecoare, poate în dulap, poate sub chiuvetă. Ando nu căutase peste tot. Şi, pentru că era doar un copil, pufnise în râs când îl văzuse pe Ando în poziţia aceea caraghioasă, în baie. Atingerea uşoară fusese atingerea degetelor ei.

În lipsa proprietarului ei de drept, Sadako luase casa în stăpânire şi crescuse acolo, ferită de ochii lumii. Ajunsese la maturitate într-o săptămână. Când Ando venise acolo a doua oară, din cameră ieşea o femeie în toată firea.

Ando a întors ipoteza pe toate feţele de nenumărate ori, până când a reuşit să accepte miracolul naşterii şi devenirii lui Sadako. Teoria se potrivea perfect cu propriile sale experienţe.

Dar ce putea să spună despre viitor? Dacă ajunsese la maturitate într-o săptămână, înseamnă că mai avea de trăit doar câteva săptămâni, asta dacă procesul de îmbătrânire se desfăşura în continuare cu aceeaşi viteză. Sadako

renăscuse la începutul lunii noiembrie, cu zece săptămâni în urmă, dar trupul ei era la fel de tânăr, pielea ei la fel de catifelată ca a unei femei de nouăsprezece ani. Poate că în cazul ei maturitatea începea şi se termina la vârsta la care murise.

Miyashita s-a întors, scuturându-şi mâinile ude, şi n-a pierdut nicio clipă:

— Trebuie să ţinem cont şi de rolul crucial pe care l-a jucat virusul variolei în toată povestea asta.

— Da, ai dreptate, Sadako şi virusul variolei se potrivesc ca tusea şi junghiul.

Sadako se îmbolnăvise de variolă chiar înainte să moară. Luase boala de la Jotaro Nagao. Într-un fel sau altul, acolo jos, pe fundul puţului, variola şi ura ei se împletiseră strâns, încetul cu încetul, până când amestecul atinsese punctul critic. Două fiinţe condamnate la dispariţie, un virus şi un om, îşi uniseră forţele împinse de aceeaşi dorinţă irezistibilă: să reînvie cândva.

— Bine, acum spune-mi dacă Junichiro Asakawa chiar vrea să publice *Ring.*

— Da. Cartea e trecută deja în lista de noi apariţii.

— Am înţeles. Sadako şi virusul variolei. Două fire împletite, iar rezultatul este caseta ucigaşă. Acum s-au separat, sunt două tulpini diferite. Una e Sadako însăşi, cealaltă e Ring.

Ando nu a ridicat nicio obiecţie. Viruşii locuiesc într-un soi de *no man's land* între viaţă şi non-viaţă, sunt entităţi care nu au trecut cu mult de stadiul de informaţie, şi prin chiar natura lor sunt meniţi să provoace schimbări dramatice în ei înşişi şi în mediu. Faptul că îşi schimbaseră forma iniţială, de înregistrare video, cu cea de text scris nu era chiar atât de surprinzător.

— Iată de ce a supravieţuit Kazuyuki Asakawa. Descifraseră în sfârşit misterul. Cu alte cuvinte, existau două „ieşiri". Una era Sadako, cealaltă raportul *Ring.* Şi Mai, şi Kazuyuki fuseseră cruţaţi de moartea prin blocarea arterei coronare pentru că aveau capacitatea de a naşte, dacă se putea spune aşa. Vieţile lor aveau altă valoare. Da,

era logic. Viruşii care invadaseră trupul lui Mai se repeziseră la ovul, cei care atacaseră organismul lui Asakawa se grăbiseră să ajungă la creier. De fapt, Kazuyuki Asakawa nu era autorul raportului *Ring.* Fusese forţat să-l scrie. ADN-ul lui Sadako se instalase în creierul lui. Aşa se explica şi acurateţea uimitoare a descrierilor, precizia lor fotografică. Singura descriere greşită, neconformă cu realitatea, era chiar cea a lui Sadako, personajul principal. La fel de logic, consecinţa faptului obiectiv că persoana care apasă pe declanşator nu apare în cadru.

Ando şi Miyashita au amuţit, încercând să ghicească ce urma.

Ce le pregăteau oamenilor Sadako şi Ring? Niciunul, nici altul nu avea nevoie să aştepte rezultatele analizelor. Acum ştiau sigur că era de o importanţă crucială să oprească publicarea cărţii *Ring.* Junichiro n-ar înţelege niciodată ce suferinţe groaznice ar declanşa romanul pe coperta căruia voia să-şi vadă numele. Da, asta era prima lor direcţie de contraatac. Să-l convingă să renunţe. Dar îi va asculta măcar? Cine ar fi crezut o asemenea poveste fantasmagorică?

Miyashita s-a bătut cu palma pe genunchi şi a sărit în picioare:

— Hai să mergem.

— Unde?

— Cum unde? E la mintea cocoşului. La tine.

— Ţi-am spus că Sadako e acolo.

— Ce motiv mai bun vrei? Trebuie să o înfruntăm.

— Nu, nu, stai puţin.

Ando s-a tras înapoi. Fugise de acolo ca să scape de Sadako. Avea nevoie de un motiv mult mai puternic ca să se întoarcă.

— Hai, nu ne putem permite să pierdem timpul aiurea. Nu înţelegi că suntem în rahat până la gât?

Ando înţelegea, şi încă foarte bine. Trebuia să i se întâmple ceva pentru că citise *Ring,* era un adevăr incontestabil. Nu-i mai păsa. Nu-i era frică de moarte, sau

nu destul. Când fiul lui mai trăia şi când soţia lui îl iubea – da. Dar nu acum.

Miyashita l-a înşfăcat de braţ şi a încercat să-l ridice de pe pat.

— Mişcă-te odată. S-ar putea să fie ultima şansă.

— Şansă?

— Ascultă-mă, Sadako a venit la tine şi a intrat în casa ta.

— Da, aşa e.

— Deci a avut un motiv.

— Ce motiv?

— De unde naiba să ştiu eu? Poate că vrea să faci ceva pentru ea.

Şi Ando şi-a amintit. La a doua întâlnire, chiar înainte să se despartă, îi spusese ceva.

Te voi căuta curând să-ţi cer ceva.

În timp ce Miyashita îl trăgea după el afară din cameră, Ando încerca să ghicească ce putea să-i ceară. Habar n-avea, şi nici nu dorea să afle.

8

Au lăsat maşina pe o stradă paralelă cu Parcul Yoyogi. Au rămas pe trotuar şi s-au uitat amândoi la etajul lui Ando. Ferestrele erau întunecate. Trecuseră trei ore şi ceva de când fugise de-acolo abia trăgându-şi răsuflarea. Acum era unu fără câteva minute.

Miyashita l-a întrebat în şoaptă:

— Spune, eşti sigur că târfa e acolo?

Apelativul „târfă” i s-a părut complet deplasat, dar Ando bănuia că prietenul lui încerca să se pregătească sufleteşte pentru întâlnirea iminentă.

— Poate că doarme.

Nu se vedea nicio mişcare, dar n-aveau cum să-şi dea seama de acolo dacă femeia mai era înăuntru.

— Crezi că morţii au nevoie de somn?

Miyashita era sarcastic. Şi, într-adevăr, ce putea fi mai bizar decât un mort care se trezeşte după douăzeci şi cinci de ani doar ca să adoarmă într-o garsonieră?

Au stat acolo, în mijlocul trotuarului, şi s-au uitat o vreme la ferestrele de la etajul al patrulea. În cele din urmă, Miyashita şi-a regăsit spiritul de luptător şi a zis doar atât:

— Hai.

A pornit imediat. Ando l-a urmat, deloc entuziasmat. Tăcerea şi frigul nopţii îl îngheţaseră până în măduva oaselor şi nu mai suporta să stea afară. Dacă ar fi fost mai cald, poate că nici n-ar fi intrat în bloc.

La ordinul ferm al lui Miyashita, Ando a răsucit mânerul. Uşa nu era încuiată şi s-a deschis imediat. Casa părea pustie. Pantofii dispăruseră de pe pardoseala de ciment a vestibulului, la fel şi singurul obiect personal al lui Sadako,

o geantă roşie cu fermoar. Ando îşi amintea că o văzuse ultima dată aruncată acolo, într-un colţ.

Au intrat în cameră şi au aprins lumina. Da, în casă nu mai era nimeni.

În clipa când sursa tensiunii a fost deconectată, Ando s-a prăbuşit moale pe pat. Miyashita, în schimb, rămăsese în gardă: a verificat baia, apoi s-a uitat pe balcon.

În sfârşit, după ce a cercetat meticulos fiecare colţişor, s-a convins de adevăr.

— A plecat.

— Întrebarea e unde s-a dus, a mormăit Ando.

În realitate, puţin îi păsa. Nu dorea s-o mai vadă vreodată.

— Ai vreo idee? l-a întrebat Miyashita.

— Nu, s-a grăbit Ando să-i răspundă, scuturând din cap.

Atunci l-a observat. Un carnet deschis, pe biroul de sub fereastră. Nu ţinea minte să fi umblat în ultima vreme cu el.

S-a ridicat de pe pat şi l-a luat. Câteva pagini erau acoperite cu un scris stângaci. A citit primul rând: *Dragă domnule Ando,* apoi semnătura: *Sadako Yamamura.* Îi lăsase un bilet de despărţire.

Ando a citit prima propoziţie, apoi i-a întins lui Miyashita carnetul.

— Ce-i asta?

— Un mesaj de la Sadako.

Miyashita a tresărit şi a luat carnetul. Apoi, deşi Ando nu-i ceruse să facă asta, a început să citească cu voce tare.

Dragă domnule Ando,

Pentru că nu vreau să te deranjez mai mult decât am făcut-o deja, m-am gândit să-ţi scriu o scrisoare. Ştiu, e un obicei demodat. Încearcă să-ţi păstrezi cumpătul în timp ce o citeşti.

Sunt sigură că ai înţeles deja de unde vin. Am împrumutat pântecele unei femei pe nume Mai Takano şi astfel mi-am asigurat renaşterea. Crede-mă, nici eu nu înţeleg prea bine cum am reuşit să mă întorc la viaţă.

Tatăl meu a fost asistent universitar la o facultate de Medicină şi îmi vorbea adesea despre ereditate când îl vizitam la Sanatoriul Hakone, unde era internat. Prin urmare, ştiu câte ceva despre genetică. E doar o ipoteză, dar mă întreb dacă nu cumva am reuşit, folosindu-mi puterea minţii, să transfer genomul meu pe alt suport. Acum, când privesc în urmă, sunt aproape sigură că în pragul morţii am transferat undeva informaţia genetică a organismului meu. Am simţit atunci nu neapărat dorinţa de a renaşte, ci mai degrabă spaima teribilă că Sadako Yamamura şi toată lumea ei vor putrezi pe fundul unui puţ, departe de orice privire. În calitatea ta de specialist, vei putea, desigur, să înţelegi mult mai bine decât mine ce mi s-a întâmplat în continuare.

Psihicul meu, care a murit sub pământ, s-a reîntrupat treptat în femeia aceea. Când am devenit din nou conştientă, am văzut în oglindă o faţă necunoscută. La început n-am înţeles nimic. Faţa şi corpul meu nu erau ale mele, erau ale unei străine. Dar eul care gândea era eul meu adevărat. Şi oraşul mi-era străin. Maşinile de pe străzi mi s-au părut uimitor de moderne. Casa mea (o cutie minusculă din beton), aparatele electrice, totul. Când m-am uitat în calendar, am priceput că trecuseră douăzeci şi cinci de ani, dar totul s-a petrecut la fel de repede ca o clipă. Am înţeles că spiritul meu se despărţise de corp şi că, după un sfert de veac, îşi găsise un nou adăpost. Biata fată căreia i-am furat trupul se numea Mai Takano.

Dar conştiinţa mea nu s-a născut odată cu fiinţa mea fizică. Sămânţa numită Sadako încolţise mai devreme, în pântecele lui Mai. În timp ce creştea ea, creşteam şi eu, îmi ocupam locul alături de Mai, stăpâna acelui corp. În clipa când am fost gata să mă nasc, am alungat-o definitiv pe Mai de lângă mine, din propriul ei pântece.

Am văzut multe din ambele perspective, a mamei şi a fetusului, am pipăit, am auzit, am mirosit şi am gustat la fel. Am reuşit să ating cu mâinile mele micuţe cutele moi ale propriilor mele trompe uterine, să simt cum se unduiau ca nişte valuri.

Pe măsură ce se apropia naşterea mea, eram tot mai neliniştită. Ce se va întâmpla cu trupul lui Mai după ce voi veni pe lume? Se va întoarce în el sufletul lui Mai, va redeveni ea, va fi din nou Mai Takano? Nu ştiu de ce, dar bănuiam că nu va fi aşa. Mă gândeam la corpul ei ca la o crisalidă. O crisalidă nu poate trăi de una singură după ce fluturele iese din ea, deci trebuia să abandonez trupul care îşi îndeplinise menirea. Poate că ţi se pare o concluzie egoistă, însă simţeam că Mai murise deja din clipa când corpul ei fusese invadat.

Următoarea întrebare a fost unde ar trebui să mă nasc. Dacă m-aş fi născut în casa ei, aş fi fost obligată să scap de cadavru. Judecând după cât de repede creşcusem în pântecele ei, urma să ajung la maturitate la fel de repede şi aveam nevoie de o casă în care să locuiesc. Garsoniera lui Mai mi s-a părut cea mai bună alegere.

Prin urmare, trebuia să mă nasc într-un loc ferit de privirile vecinilor, undeva unde să pot lăsa corpul, şi să mă întorc singură în noua mea casă. Acoperişul pe care-l ştii a rezolvat toate problemele. Puteam să las învelişul inutil în puţul acela adânc, unde ar fi rămas multă vreme până să-l descopere cineva, şi să folosesc fără grijă casa lui Mai.

Cum sorocul nostru se apropia, am început să mă pregătesc şi, într-o noapte, ne-am urcat pe acoperiş. Am legat o frânghie de un stâlp şi am coborât în puţ. Am alunecat şi mi-am fracturat glezna, dar trupul mamei n-a avut prea mult de suferit. Am venit la timp pe lumea asta. M-am târât afară din pântece, am retezat cordonul ombilical cu dinţii şi m-am şters cu un prosop. M-am născut dis-de-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Abia atunci, când am ridicat capul, am observat îngrozită că puţul în care mă aflam semăna foarte mult cu cel în care murisem.

A fost ca un ritual de iniţiere pe care mi-l pregătiseră zeii. Mi-am spus că eram supusă la o încercare divină: puteam să supravieţuiesc pe lumea asta doar dacă reuşeam să ies singură din capcană. A fost o joacă de copil. În puţ atârna o frânghie. M-am căţărat pe ea şi am ieşit cu

uşurinţă. Cerul se luminase la răsărit şi oraşul se trezea. Crede-mă, am tras aer în piept cu lăcomie. Chiar mă simţeam de parcă aş fi renăscut.

O săptămână mai târziu, am ajuns la vârsta la care murisem. Naşterea mea la Sashikiji, pe Insula Izu Oshima, viaţa mea agitată alături de mama, care era subiectul unor experimente paranormale, tatăl meu bătrân, aflat la sanatoriu… Îmi aminteam tot. De ce? m-am tot întrebat. Poate că amintirile nu sunt păstrate în creier, ci în gene.

Dar undeva, în adâncul fiinţei mele, era ceva care-mi şoptea că nu sunt chiar eu, cea de dinainte. Singurul meu instrument de măsură pentru diferenţele pe care le simţeam era intuiţia, dar ştiam, fără niciun dubiu, că eram alta decât cea care fusesem. Acum am şi uter, şi testicule. Înainte nu aveam uter. Renăscută, îl am. Sunt o fiinţă hermafroditică în adevăratul înţeles al cuvântului. Mai mult, bărbatul din mine poate să ejaculeze. Am aflat asta după ce am făcut împreună ce am făcut.

Ajuns aici, Miyashita s-a oprit şi s-a uitat la Ando. Crezând că vrea să glumească pe seama faptului că se culcase cu Sadako, Ando s-a răstit la el:

— Nu, nu, citeşte mai departe!

Dar Miyashita se gândea la cu totul altceva.

— Hermafrodit, hermafrodit. Să presupunem că el – ea – poate avea copii fără să facă sex cu un partener. Îţi imaginezi consecinţele?

Există numeroase organisme primitive care se pot reproduce fără uniunea mascul-femelă. Viermii, de exemplu, au organe genitale de ambele sexe şi depun ouă gata fertilizate. Organismele unicelulare se înmulţesc prin diviziune, care e tot o formă de reproducere asexuată. Un copil care s-ar naşte astfel ar avea aceleaşi gene ca unicul lui părinte. Cu alte cuvinte, Sadako ar naşte o altă Sadako. Dacă aşa ceva ar fi posibil.

— Dacă e adevărat, a zis Ando, privind în gol, Sadako nu mai face parte din specia umană. E o specie nouă. Speciile noi apar în urma mutaţiilor. Evoluţia se desfăşoară chiar

sub ochii noştri!

Ando a încercat să continue acest fir logic. Întrebarea era cum putea Sadako să se impună ca nouă specie. Când o specie nouă apare în urma unor mutaţii succesive, are la dispoziţie pentru împerechere doar indivizi care n-au suferit mutaţii.

De pildă, să presupunem că într-o turmă de o mie de oi albe se naşte una neagră. Aceasta e obligată să se împerecheze cu o oaie albă. Presupunând în continuare că rezultatul împerecherii este fie o oaie albă, fie una cenuşie, e limpede că principala trăsătură distinctivă a oii negre, culoarea, va slăbi treptat, până la dispariţia completă. Trăsătura se va păstra şi va trece de la o generaţie la alta doar dacă există două oi negre, de sexe diferite.

Dar în cazul lui Sadako problema era deja rezolvată. Dacă se putea reproduce asexuat, nu mai avea nevoie de un partener. Dacă se putea înmulţi singură, toate trăsăturile ei distinctive urmau să fie transmise fidel următoarei generaţii.

Chiar aşa fiind, pentru că exista o singură Sadako, şi ea putea să nască doar o singură Sadako, specia s-ar fi înmulţit foarte încet, la fel ca înregistrarea video, câte o copie o dată. Omenirea ar fi avut răgazul s-o încolţească şi s-o anihileze. Ar fi dispărut la fel cum dispăruse şi caseta. Pentru a supravieţui, specia nouă trebuia să se înmulţească rapid, *en masse.* Sadako trebuia să câştige spaţiu vital, poate atacând habitatul uman, poate infiltrându-se în punctele lui slabe. Poate-şi făcuse deja un plan…

Miyashita i-a întrerupt şirul gândurilor. Începuse iar să citească.

Scrisoarea e mai lungă decât mi-am dorit, dar te asigur că fiecare cuvânt e adevărat. Ţi-am spus cu sinceritate tot ce mi s-a întâmplat. De ce? Ca să înţelegi. Iar acum, când înţelegi, îţi cer să faci ceva pentru mine. De ce tu? Cred că tu, un om de ştiinţă, ai cunoştinţele necesare.

Ando s-a pregătit în mod reflex pentru ce urma. *Cerule, uite că am ajuns şi aici.* Dacă îi va cere ceva ce nu e în stare să facă? Gândul l-a umplut de nelinişte.

În primul rând: vreau să nu împiedici publicarea cărţii Ring.

Da, asta nu-i depăşea puterile. Tot ce trebuia să facă era, de fapt, să nu facă nimic.

Vreau să nu te amesteci în nimic din ceea ce voi încerca să fac, vreau să cooperezi cu mine.

Te rog să mă asculţi. Nu vreau să recurg la ameninţări, dar mă văd obligată să-ţi spun că ţi se va întâmpla ceva rău, foarte rău dacă nu îmi urmezi instrucţiunile. În fond, ai citit deja textul numit Ring. *Te rog să mă crezi că e deja prea târziu să iei măsuri. Dacă te împotriveşti, corpul tău va suferi anumite modificări. Ştiu foarte bine că eşti curajos şi că s-ar putea să-mi rezişti, chiar cu riscul de a muri. M-am gândit, aşadar, să-ţi ofer o recompensă, ca să fiu sigură că vei face ce-ţi cer. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că pot să-ţi ofer ce îţi doreşti mai mult, adică…*

Miyashita s-a oprit şi i-a întins carnetul, punându-l să citească singur rândul care urma.

Ando l-a citit şi în clipa imediat următoare a scăpat carnetul pe jos. Într-o clipă, într-o fracţiune de secundă îşi pierduse complet capacitatea de a gândi. Toată puterea i se scursese din trup, până la ultimul strop. Nici măcar nu îndrăznise să viseze aşa ceva. Miyashita ghicise ce gândea, pentru că n-a făcut niciun comentariu.

Ando a închis ochii. Sadako îi şoptea dulce că trebuia să distrugă lumea. Că trebuia să fie de partea noii specii, să se alieze cu ea, să lucreze pentru ea. Sadako ştia că specia ei nu va reuşi să supravieţuiască decât cu ajutorul oamenilor, al unor oameni aleşi. Junichiro, care se pregătea să publice *Ring,* era deja în tabăra ei. Probabil că nu acţiona în mod conştient, Sadako îl mânuia fără îndoială ca pe o marionetă.

Dar recompensa care-i fusese promisă în schimbul

sufletului său era irezistibilă. De câte ori oare nu se rugase fierbinte pentru împlinirea acestui vis? Dar o făcuse convins că rugăciunea nu i se va împlini niciodată.

E posibil? s-a întrebat. A deschis ochii şi s-a uitat la bibliotecă. Era acolo, într-un plic strecurat între două cărţi. Din punct de vedere ştiinţific, nu era imposibil. Iar cu ajutorul lui Sadako, visul putea deveni realitate. *Şi totuşi...*

A deschis gura şi a strigat, un strigăt de groază. Dacă nu o oprea pe Sadako acum, nimeni nu putea şti prin ce suferinţe ar trece omenirea. Iar el făcea parte din specia umană, nu avea voie s-o trădeze. Până la urmă, singura cale de a câştiga lupta cu Sadako era s-o distrugă. În schimb, dacă ea ar fi dispărut, visul lui s-ar fi spulberat odată cu ea. Nu putea să-şi împlinească visul decât ajutând-o să supravieţuiască.

Chinurile lui erau atât de groaznice, încât acum gemea fără încetare. În timp ce zăcea pe pat, respirând întretăiat, a văzut o siluetă cunoscută, o figură pe care n-a reuşit s-o alunge.

— Ce să fac? a scâncit, pentru că nu era în stare să se hotărască.

— Numai tu poţi să răspunzi la întrebarea asta, a zis Miyashita, dar fără răutate, ci cu blândeţe, şi foarte calm.

— Nu ştiu ce să fac.

— Gândeşte-te. Dacă ne împotrivim, vom muri amândoi. Va găsi alţi oameni care s-o ajute. Asta-i tot.

Miyashita avea dreptate. Totul devenea limpede, dacă analizai problema raţional. Întâlnirea lui cu Sadako nu fusese o întâmplare. Îl supraveghea. Nimic nu fusese întâmplător, nici prezenţa ei acasă la Mai, nici întâlnirea de pe acoperiş, nici cea din Staţia Sangubashi. Prevăzuse că Ando va afla adevărul şi îşi calculase fiecare mişcare. Deodată, Ando a fost convins că nu putea să câştige lupta cu Sadako. Era de-ajuns să facă o singură greşeală şi virusul din sângele lui ar fi început să-l devoreze de viu.

Miyashita pricepuse asta într-o clipă şi trăsese concluzia logică, ce se impunea, dar Ando tot nu era capabil să ia o decizie.

— Vrei să zici că trebuie să facem ce spune?

— Avem de ales?

— Şi omenirea?

— Ce-i cu ea?

— Ce naiba, doar nu eşti reprezentantul oficial al speciei umane. De fapt, te-ai hotărât deja, nu-i aşa? Gândeşte-te la recompensă, pentru numele lui Dumnezeu. Vrei să-mi spui că eşti gata să renunţi?

— Nu e un târg cinstit. Tu ce-ai câştiga?

— E un fel de poliţă de asigurare. Într-o bună zi s-ar putea să mă felicit că am semnat-o. Habar n-avem ce ne pregăteşte.

Ando a înţeles în sfârşit că ajunsese într-un impas, că era încolţit. Peste câteva decenii, elevii vor citi biografia lui în manualele de istorie, dar nu va fi un erou. Va rămâne în amintirea generaţiilor viitoare ca trădătorul care a dus omenirea în pragul dispariţiei. Asta dacă va exista vreo omenire care să-şi aducă aminte de el.

De ce te-am amestecat oare în nebunia asta?

Copleşit de regrete, Ando şi-a amintit cum începuse totul. Cum ar fi putut să uite? Autopsia lui Ryuji, apoi codul, „ring”. Un indiciu că exista un raport scris. *Ring.* Îl citise. Dacă nu l-ar fi citit, n-ar fi ajuns în situaţia asta. Dacă nu l-ar fi citit…

Şirul gândurilor i-a fost întrerupt. De ce? Alt gând, răzleţ. Mai era ceva aici.

— Ryuji, a şoptit.

Miyashita i-a aruncat o privire încărcată de nelinişte. Ando nu l-a băgat în seamă şi a încercat să urmeze firul logic pe care-l întrezărise. Începuse să creadă că evenimentele pe care le interpretase iniţial într-un anumit fel erau de fapt manifestarea altei voinţe. Oare Ryuji îi trimisese mesajele „ring” şi „mutaţie” cu bună-credinţă, doar ca să-i atragă atenţia asupra pericolului? Acum se îndoia de asta. Nu, erau un fel de corecţii de traiectorie, operate în momentele în care Ando risca să devieze de la cursul stabilit. De ce procedase Ryuji aşa?

Şi mai era ceva. De ce se uitase Mai la înregistrare?

Coincidenţă? Dacă n-ar fi văzut înregistrarea în ziua în care începuse ovulaţia, Sadako n-ar fi renăscut niciodată. De unde luase Mai caseta?

De la Ryuji.

De ce se dusese acolo?

Din lucrarea lui Ryuji lipsea o pagină.

Chiar lipsea o pagină?

Doar Ryuji ştie dacă e adevărat sau nu.

Totul se învârtea în jurul lui Ryuji.

Ryuji, Ryuji, Ryuji.

Era foarte apropiat de Mai. Ştia când avea menstruaţie. El o manevrase în ziua aceea.

Cerule...

Ando s-a uitat la Miyashita, la ochii lui plini de nelinişte, şi a şoptit:

— E Ryuji.

Miyashita şi-a mijit ochii. Nu înţelegea.

— Nu pricepi? E Ryuji. El a tras sforile de la bun început. El e voinţa din spatele lui Sadako.

Pe măsură ce-i repeta numele, Ando era tot mai sigur. Bănuielile i se transformau în certitudine. Ryuji se jucase cu ei. El scrisese scenariul.

Dincolo de geamuri, simfonia nocturnă a oraşului îşi continua netulburată mersul. Pe Autostrada Metropolitană a trecut o maşină. Vuietul motorului era însă acoperit de un zgomot ciudat, un fel de hârâit metalic ascuţit, ca şi cum ar fi târât ceva în urma ei. La început i s-a părut că zgomotul aduce cu cel făcut de scârţâitul unghiilor pe un geam, apoi s-a transformat într-un râs masculin batjocoritor, un chelălăit straniu care venea de foarte departe. Poate era glasul lui Ryuji.

Şi-a smuls privirea de la vidul întunecat de afară şi a strigat:

— Ryuji, eşti acolo?

Fireşte, n-a primit niciun răspuns. Dar îl simţea, Ryuji era acolo. Bărbatul care-şi unise forţele cu Sadako, cel care vâna omenirea din pură plăcere se afla în camera aceea, supraveghind fiecare mişcare şi râdea dispreţuitor

de Ando, care în sfârşit aflase că era prea târziu.

Un fulger i-a străbătut mintea. Pricepuse ce voia Ryuji. Ceva ce nu putea obţine decât cu ajutorul lui Ando. Ştia acum care era scopul ocult al Ryuji, dar nu-i mai folosea la nimic. Era prea târziu, nu mai putea influenţa cursul evenimentelor. Era obligat să se pună în slujba lui Ryuji, care rânjea în beznă.

Epilog

Într-o zi atât de senină încât greu puteai crede că perioada ploilor nu se sfârşise de fapt, Ando s-a dus la plajă. Fiul lui murise cu doi ani în urmă, în aceeaşi zi şi în acelaşi loc. Nu transformase ziua într-o aniversare. Anul trecut nu fusese. Dar azi avea motiv.

Acum valurile erau blânde, nu ca atunci. Nisipul alb se întindea la nesfârşit în stânga şi-n dreapta lui. Plaja era aproape pustie: ici şi colo pescari şi câteva familii care ieşiseră la un picnic. Era abia începutul verii, prea devreme pentru baie.

Ando avea senzaţia că se întorsese în timp. Apa era altfel, şi între timp apăruse pe linia ţărmului un dig perpendicular, care se pierdea în larg. Până şi contururile dunelor de nisip se schimbaseră. Dar în ochii lui Ando totul era la fel. Ultimii doi ani păreau acum un coşmar din care abia se trezise.

S-a aşezat într-un loc de unde se putea vedea toată plaja. Razele soarelui, deja orbitoare, l-au lovit în faţă. Şi-a umbrit ochii cu mâna şi a zărit pe ţărm o siluetă micuţă. Silueta s-a ghemuit la marginea apei, cu picioarele goale acoperite de nisip, şi a început să sape o groapă. Ando nu-şi mai putea lua privirea de la ea.

I s-a părut că îl strigă cineva pe nume. S-a uitat în jur, întrebându-se dacă nu fusese o iluzie. A văzut un bărbat masiv coborând de pe faleză şi îndreptându-se spre el.

Bărbatul purta o cămaşă în dungi, cu mâneci lungi, încheiată la toţi nasturii. Pieptul şi braţele uimitor de musculoase păreau gata să sfâşie pânza subţire. Gâtul lui scurt şi gros abia încăpea în gulerul strâmt. Faţa pătrată, cu bărbie masivă, lucea de sudoare. Gâfâia şi legăna în mână o pungă de plastic cu sigla unui magazin universal.

Ando l-a recunoscut imediat. Îl văzuse ultima dată la

Institutul Medico-Legal, în octombrie.

Bărbatul s-a aşezat lângă el, foarte aproape.

— Hei, nu ne-am văzut de mult!

Ando nu i-a răspuns, nici măcar nu s-a întors spre el. A continuat să se uite fix la silueta care se juca pe ţărm.

— Omule, ai dispărut brusc, fără să-mi spui unde te duci. Aşa te porţi tu cu prietenii?

Bărbatul a scos din sacoşă o doză cu ceai de oolong şi a golit-o din câteva înghiţituri. Când a terminat, a scos încă una şi i-a oferit-o lui Ando.

— Nu ţi-e sete?

Ando a luat-o şi a deschis-o.

— Cum m-ai găsit? a întrebat el, foarte calm.

— Miyashita mi-a spus că azi se împlinesc doi ani de când a murit fiul tău. Restul e pură deducţie. Nu că ai fi o mare enigmă.

Bărbatul a râs. Ando a făcut un efort să se stăpânească.

— Ce vrei?

— Uite ce-i, a trebuit să iau un tren şi un autobuz ca să ajung aici. Cred că merit o primire mai călduroasă.

— Pe naiba, a scrâşnit Ando.

— Hai, nu fi grosolan, a zis bărbatul, cu un zâmbet batjocoritor.

— Grosolan? Îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? Cine crezi că te-a adus aici?

— Bine, îţi sunt recunoscător, sincer. Ai făcut exact ce mă aşteptam să faci.

Ando şi-a amintit cu câtă neruşinare îl manipulase bărbatul de lângă el. În studenţie, pe vremea când se jucau de-a criptografia, individul ăsta reuşea mereu să scrie coduri indescifrabile, în schimb decripta de fiecare dată codurile lui. Îi stârnea invidia, îl îmbolnăvea de frustrare, dar în acelaşi timp îi dădea motive să-l admire şi era un exemplu demn de urmat. Dar vremea asta trecuse, iar acum se simţea folosit ca o unealtă. Şi jignit. Nu mai avea de ce să-l admire.

Ando s-a uitat în sfârşit la Ryuji Takayama, pe care-l ajutase să renască. Ryuji privea drept înainte şi Ando îi

vedea doar profilul. Ar fi vrut să ştie ce se petrecea în capul lui. Ar fi vrut să-i afle fiecare gând. Apoi şi-a amintit că în urmă cu un an, în octombrie, îi ţinuse literalmente în mâini creierul. Degeaba, asta nu-l ajutase să-l înţeleagă. Şi pentru că nu pricepuse nimic, se lăsase înşelat ca un copil de mesajele lui cifrate. Dacă nu i-ar fi făcut autopsia, Ryuji nu s-ar fi implicat niciodată în povestea asta.

— Nu crezi că şi pentru tine e mai bine? l-a întrebat Ryuji.

— Nu ştiu.

Şi era adevărat.

Jos, la marginea apei, silueta s-a ridicat în picioare şi i-a făcut cu mâna. Ando i-a răspuns şi băiatul s-a apropiat, răscolind nisipul cu picioarele.

— Tati, mi-e sete!

Ando i-a dat cutia cu ceai. Băiatul a luat-o şi a dus-o imediat la buze.

Ando a privit gâtul palid al fiului său. Aproape că vedea lichidul rece care se scurgea prin el. Carne vie, sânge cald, reale.

În comparaţie cu sudoarea uleioasă de pe faţa lui Ryuji, picăturile mici de pe gâtul copilului de trei ani şi jumătate păreau de cristal. Îi venea greu să creadă că aveau practic aceeaşi compoziţie.

— Salut, puştiule. Mai vrei o cutie? Noi doi suntem înrudiţi, ştii? a zis Ryuji, scotocind în sacoşă.

Înrudiţi. Cuvântul a rămas înţepenit în mintea lui Ando. Dar era adevărat: Ryuji şi băiatul se născuseră din acelaşi pântece. Adevărat şi îngrozitor.

Copilul s-a uitat la Ryuji şi a dat din cap, apoi a ridicat cutia pe jumătate plină şi a întrebat:

— Pot s-o beau pe toată?

— Sigur, bea-o, a zis Ando, iar copilul s-a întors pe plajă, ţinând cutia cu grijă.

Ando şi-a dat seama că băiatul voia să se joace cu ea, poate s-o umple cu nisip. L-a strigat:

— Takanori!

Copilul s-a oprit şi s-a întors:

— Da, tati!

— Să nu intri în apă, ai înţeles?

Băiatul i-a zâmbit şi i-a întors spatele.

Dar Ando nu trebuia să insiste. Fiul lui se temea de apă, de parcă-şi amintea că se înecase. Probabil că n-ar fi intrat în apă decât forţat. Deşi ştia asta, Ando nu se putea stăpâni. Era exagerat de protector.

— Frumos copil.

Nu avea nevoie de confirmarea lui Ryuji. Bineînţeles că Takanori era frumos. Era un giuvaer, o comoară nepreţuită pe care cândva, demult, o pierduse. O comoară pentru care el trădase specia umană. Nu era sigur nici acum că făcuse ce trebuia să facă.

Recompensa pe care Sadako i-o oferise în schimbul cooperării era renaşterea fiului său.

Cu şase luni în urmă, când el şi Miyashita citiseră scrisoarea lui Sadako, Ando nu fusese în stare să accepte că ar fi fost posibil. Câteva clipe mai târziu nu numai că ajunsese să creadă, dar chiar devenise un susţinător înfocat al reînvierii. În fond, Sadako însăşi era o dovadă suficientă. Pe deasupra, avea o mostră de ADN de la fiul său: şuviţa de păr pe care o păstra în bibliotecă. Fără ea, renaşterea ar fi rămas o utopie. Dacă Ando n-ar fi atins atunci capul băiatului, dacă firele de păr nu i s-ar fi încurcat în verighetă, informaţia genetică a lui Takanori s-ar fi pierdut pe vecie.

Teoretic, era uşor. Aveau o mamă cu însuşiri ieşite din comun – Sadako –, iar restul era treaba ştiinţei.

Primul pas era ca Sadako să fecundeze unul dintre propriile ei ovule. Având organe de reproducere de ambele sexe, Sadako era capabilă să-şi implanteze singură în uter un ovul fertilizat. Următorul pas consta în prelevarea ovulului şi înlocuirea ADN-ului său cu ADN-ul persoanei pe care doreau s-o readucă la viaţă. Sigur, nu era deloc simplu să extragă nucleul unei celule din părul lui Takanori şi să-l pună în locul nucleului din ovul. Dar nu era niciun lucru imposibil pentru un specialist cu experienţă.

În teorie, la fel ar fi putut să reînvie şi un dinozaur – dacă ar fi avut ADN-ul acestuia.

Ovulul cu nucleu schimbat a fost apoi reimplantat în uterul lui Sadako. Nu mai aveau acum altceva de făcut decât să aştepte naşterea. Fetusul a ieşit din uter după o săptămână, iar după alte şapte zile a ajuns la vârsta la care mostra de ADN se despărţise de corp. În cazul lui Takanori, vârsta la care băiatul dispăruse în adânc, lăsând între degetele tatălui său o şuviţă de păr. Băiatul îşi păstrase toate amintirile până în clipa morţii. Probabil că erau stocate în porţiunea din ADN care nu conţine cod genetic.

Takanori de acum era copia fidelă a copilului pe care-l pierduse cu doi ani în urmă. Avea aceleaşi ticuri, vorbea la fel, era identic. Nu uitase nimic din prima lui viaţă şi se purta absolut firesc.

Imediat după ce Ando îşi recăpătase fiul, Sadako îi ceruse să-şi respecte cuvântul dat. Îi ceruse exact ce bănuia c-o să vrea, şi-anume să folosească aceeaşi metodă pentru a-l reînvia pe Ryuji. Renaşterea lui Takanori nu fusese doar o recompensă, ci şi o repetiţie. Doar voinţa lui Ryuji de a renaşte pusese totul în mişcare. Iar Ryuji a obţinut ce dorea: un corp, cel care stătea acum lângă Ando, viu. Fusese din prima clipă partenerul lui Sadako, cel mai bun pe care l-ar fi putut avea.

Nu era prima dată când Ando se întâlnea cu noul Ryuji. După ce se asigurase că ADN-ul lui Ryuji ajunsese cu bine în ovulul fertilizat, Ando îşi luase băiatul şi dispăruse. N-a spus nimănui unde pleacă, lăsând restul operaţiei pe mâinile lui Miyashita şi ale unor tehnicieni. Îşi închipuia că rolul lui se sfârşise de-acum. Ryuji revenise, şi nimeni nu mai avea nevoie de Ando. Cea mai mare dorinţă a lui Sadako se împlinise, avea un aliat de încredere.

Când se hotărâseră ea şi Ryuji să coopereze? După toate aparenţele, comunicaseră de la ADN la ADN, constataseră că erau compatibili şi că parteneriatul le-ar fi adus numai beneficii.

Dar răspunsul nu-l interesa prea tare pe Ando. Acum,

principala lui grijă era cum să-şi crească fiul. Avea nevoie de timp de gândire, aşa că demisionase cu două luni în urmă şi de-atunci călătorea prin Japonia, oprindu-se mai ales în localităţile mici. Hoinărea fără ţintă. Voia pur şi simplu să fie cât mai departe de Ryuji şi Sadako.

Ryuji a scos o fiolă din buzunar.

— Uite, a zis el.

— Ce-i asta?

— Un vaccin obţinut din virusul Ring.

— Un vaccin…

Ando a luat fiola şi a examinat-o câteva clipe.

El şi Miyashita erau pozitivi. Aşa cum bănuiseră, raportul *Ring* îi transformase în purtători. De atunci încoace trăiau în nesiguranţă, întrebându-se mereu când va începe boala.

— Ia-o, va distruge virusul. Acum nu mai trebuie să-ţi faci griji.

— Ai bătut atâta drum doar ca să-mi aduci asta?

— Cum adică, n-am voie să vin şi eu la plajă din când în când?

Ryuji a râs, dar fără convingere. Ando a lăsat puţin garda jos. Indiferent cât de departe s-ar fi dus, fără vaccin n-ar fi scăpat niciodată de ameninţarea virusului.

— Spune-mi, cu lumea ce se va întâmpla? a întrebat după ce a pus fiola în buzunarul de la piept şi a încheiat nasturele.

— Nu ştiu.

— Scuteşte-mă. Tu şi Sadako veţi reclădi universul, veţi transforma viaţa, nu-i aşa?

— Pot să-ţi spun ce se va întâmpla în viitorul imediat. Mai departe… Nici eu nu ştiu.

— Atunci descrie-mi viitorul apropiat.

— S-au vândut peste un milion de exemplare din *Ring.*

— Bestseller, nu?

Dar Ando ştia deja asta. Citea ziarele. Cartea fusese retipărită de mai multe ori, un succes trâmbiţat în repetate rânduri. De fiecare dată când citea cuvântul „retipărire”, Ando se gândea la „reproducere”. *Ring* se înmulţise peste

noapte. Acum existau peste un milion de purtători.

— Se face şi un film.

— Un film? *Ring?*

— Da. Se organizează o audiţie deschisă pentru rolul lui Sadako.

— O audiţie deschisă?

— Cum ai auzit. Şi ghici cine a primit rolul?

Ryuji cel renăscut a izbucnit în râs.

Ando nu citea reviste de cinema. De unde naiba era să ştie cine primise rolul?

— Spune.

Acum Ryuji se strica de râs. Îi dăduseră lacrimile.

— Doar nu eşti idiot. O cunoşti foarte bine.

— Sadako?

Abia după ce i-a rostit numele şi-a dat seama de ce. Sadako visase mereu să fie actriţă. Când terminase liceul se angajase într-o companie de teatru. Nu era o amatoare, avea cel puţin cunoştinţele de bază. Şi nu era de mirare că, folosindu-şi pe deasupra şi puterea psihică colosală, vrăjise juriul audiţiei. Pentru ea, rolul era irezistibil. Sadako avea ocazia să se interpreteze pe ea însăşi. Şi Ando ştia în ce scop: voia să-şi proiecteze gândurile în film, să introducă acolo înregistrarea video, genomul ei. Caseta avea să renască, dar nu oricum, ci la scară mare.

Care avea să fie rezultatul? În funcţie de succesul filmului, un număr mai mare sau mai mic de femei care vor merge la cinematograf în perioada de ovulaţie vor trece apoi prin aceeaşi tragedie ca şi Mai Takano. O săptămână mai târziu o vor naşte pe Sadako, iar trupurile lor, inutile ca nişte crisalide uscate, vor fi abandonate.

Apoi filmul va ajunge în centrele de închiriere video şi va fi difuzat la televiziune. Înregistrarea se va răspândi rapid, incomparabil mai repede decât prin simpla copiere a casetei. Virusul se va înmulţi exploziv. Iar nou-născutele Sadako vor naşte la rândul lor alte Sadako, fără ajutorul nimănui. Sadako alcătuise un plan care avea un singur rezultat: subjugarea lumii.

— Da, Sadako se va culca cu *mass-media,* a zis Ryuji, de

data asta serios.

— La un moment dat cineva va înţelege şi filmul va fi interzis.

Nu numai filmul, ci şi cartea. Toate exemplarele vor fi retrase de pe piaţă şi arse. Ando voia să creadă că omenirea nu va rămâne pasivă, că va contraataca.

— Ba nu. Gândeşte-te cât de vastă este *mass-media* de azi, cât de multe persoane au intrat deja în contact cu virusul. Chiar dacă *Ring* dispare, rămân totuşi cei care au fost deja contaminaţi. Gândeşte-te, caseta s-a transformat deja într-un text, aşa că la fel de bine se poate transforma în orice: muzică, jocuri video, reţele de computere. Aceste noi forme se vor împerechea cu Sadako şi vor produce alţi hibrizi media, iar fiecare femeie care va interacţiona cu ei la ovulaţie va naşte o Sadako.

Ando şi-a ridicat mâna la piept şi a pipăit vaccinul. Avea efect doar împotriva virusului Ring. Ar fi fost neputincios în faţa tulpinilor de origine mass-media. Era imposibil să obţii un vaccin eficient fără să ştii în ce tip de media se va transforma virusul. Omenirea va fi astfel mereu cu un pas în urmă. Sadako, noua specie, o va decima treptat, până când o va aduce în pragul dispariţiei.

— Şi nu te deranjează deloc?

El n-ar fi putut să privească liniştit măcelul, să asiste la înlocuirea oamenilor cu Sadako. Dar el era doar un pion. Ryuji, în schimb, avea un rol activ, dădea o mână de ajutor. Iar Ando nu putea înţelege de ce.

— Tu priveşti totul din punctul de vedere al unui om, eu nu. Uite cum văd eu lucrurile: moare un om, dar se naşte o Sadako. Minus unu, plus unu, totalul rămâne neschimbat. Care-i problema?

— Problema e că asta depăşeşte capacitatea mea de înţelegere.

Ryuji s-a aplecat spre el. Faţa lui uleioasă aproape că îl atingea.

— N-are niciun rost să faci pe nebunul. Eşti acum în tabăra noastră.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— În primul rând, să te implici în procesul de evoluţie. E o ocazie foarte rară, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Evoluţie? Tu numeşti asta evoluţie?

Toată diversitatea genetică a lumii se va scurge într-un singur tipar, cel al lui Sadako. Puteai oare să numeşti aşa ceva evoluţie? Ando simţea că punctul slab era chiar aici. Exact diversitatea genetică era motivul pentru care unii dintre bolnavii de ciumă supravieţuiseră şi căpătaseră imunitate. Chiar dacă va veni o nouă eră glaciară, şi-a spus Ando, eschimoşii vor trece cu bine prin ea, şi asta numai pentru că există diversitatea – în acest caz, diversitatea de populaţii din cadrul speciei. Dacă dispare diversitatea, cel mai mic accident poate şterge o specie de pe faţa pământului peste noapte. Dacă, de exemplu, Sadako Yamamura are un defect în sistemul imunitar, acesta va fi reprodus identic în fiecare copie Sadako. O simplă răceală poate provoca dispariţia speciei.

Ando spera, de altfel, că asta se va şi întâmpla. Singura speranţă pentru omenire era să supravieţuiască şi să aştepte accidentul.

— Ştii de ce evoluează fiinţele vii?

Ando a clătinat din cap. Era convins că nimeni nu poate răspunde cu certitudine la această întrebare.

Dar în vocea lui Ryuji se putea simţi certitudinea:

— Gândeşte-te la ochi. Ştiu că n-ar trebui să-ţi mai explic asta, doctore Ando, dar ochiul omenesc este o maşinărie uimitor de complexă. E aproape imposibil să înţelegi cum o bucată de piele, banala piele, s-a transformat în cornee, în pupilă, în glob ocular, în nervul optic care face legătura cu creierul, să accepţi că toată această alcătuire *vede.* E şi mai greu de crezut că poate fi doar rodul întâmplării. Asta nu înseamnă însă că am început să vedem abia după ce am avut cu ce. La început a fost *voinţa* de a vedea, ascunsă adânc în toate fiinţele vii. Fără ea, maşinăria n-ar fi căpătat niciodată formă. Şi nu întâmplarea le-a împins pe vieţuitoarele marine să iasă pe uscat, nici pe reptile să se avânte în aer. Nu, au avut voinţa să facă asta. Dacă aş rosti aceleaşi cuvinte în prezenţa unui om de ştiinţă, mi-ar râde

în nas. Mi-ar spune că-i teologie, misticism, filosofie de două parale. Te-ai gândit vreodată cum e lumea pentru o creatură care nu vede? Pentru viermii care se zvârcolesc sub pământ este o simplă atingere în beznă. Pentru stelele de mare şi anemonele din oceane, lumea se reduce la textura stâncii de care s-au lipit sau la curentul în care se leagănă. Crezi că asemenea fiinţe pot măcar să viseze ce înseamnă a vedea? Ar fi un efort prea mare de imaginaţie. E o limită la care nu poţi ajunge, ca marginea universului. Dar, într-un anumit punct al evoluţiei şi într-un anumit fel, vieţuitoarele de pe planeta asta au început să vadă. Ne-am târât pe uscat, am plutit în aer şi în cele din urmă am inventat civilizaţia. Un cimpanzeu stăpâneşte conceptul de banană, dar nu va înţelege niciodată conceptul de civilizaţie. Nu poate, dar în schimb ar putea să capete voinţa de a-l înţelege. Să nu mă întrebi de unde vine acest impuls, n-am nici cea mai mică idee.

— Ia te uită, nu ştii tot? a intervenit Ando, sarcastic.

— Te rog să fii atent. Dacă omenirea dispare ca specie şi în locul ei se instalează ADN-ul lui Sadako, înseamnă că asta e voinţa ei.

— Există vreo specie care-şi vrea dispariţia?

— În subconştient, oare nu asta vrea? Dacă ADN-ul se uneşte într-un singur fir, toate diferenţele dintre indivizi dispar. Toţi vor fi la fel, la fel de talentaţi, la fel de frumoşi. Nu vor mai exista legături emoţionale şi sentimentale. Vor uita de război, pentru că nu vor mai exista motive de dispută. Vorbim acum despre o lume dominată de pace şi egalitate, dincolo de viaţă şi de moarte. Nimeni nu va mai avea de ce să se teamă de moarte. Spune-mi acum, dar sincer, oare oamenii nu visează dintotdeauna o asemenea lume?

Spre sfârşitul discursului, Ryuji se apropiase şi mai mult de Ando şi îi şoptise ultimele cuvinte la ureche. Ando, în schimb, se uita numai la Takanori, care stătea pe vine şi umplea cutia de ceai cu nisip.

— Eu nu mi-am dorit asta.

Fiul lui era nepreţuit, unic. Ando nu voia să piardă

unicitatea, să vadă în acelaşi fel ca alţii. Putea să afirme asta cu mâna pe inimă.

— Bine, cum vrei, a spus Ryuji râzând şi s-a ridicat.

— Pleci?

— Trebuie. Ce-ai de gând să faci în continuare?

— Ce-aş putea să fac? O să găsesc o insulă pustie, fără ziare, fără televiziune, şi o să-mi cresc fiul acolo.

— Mă aşteptam la asta. Eu am de gând să asist la spectacolul dispariţiei oamenilor. Când se va depăşi punctul de întoarcere… Cine ştie, poate că o voinţă mai presus de cea umană va interveni şi ne va face una cu pământul. N-aş vrea să ratez un asemenea eveniment.

Ryuji a pornit spre faleză.

— La revedere, Ryuji. Transmite-i salutări lui Miyashita din partea mea.

Ryuji s-a oprit.

— Poate că ar trebui să te mai învăţ ceva înainte să ne despărţim. De ce crezi că civilizaţia umană a evoluat? Oamenii sunt în stare să îndure aproape orice, dar există totuşi ceva care-i ucide. Omul este singurul animal care nu suportă plictiseala. De-aici a pornit totul. Omenirea trebuia să progreseze – ca să nu se plictisească. Presupun că urmează o mare plictiseală, în fond, totul va fi controlat de un singur ADN. Dacă gândeşti aşa, bineînţeles că vrei să vezi o diversitate cât mai accentuată. Dar ce putem face, bieţii de noi? Uite că oamenii nu vor diversitate. A, încă ceva: cred că o să mori de plictiseală pe insula ta.

Ryuji i-a făcut cu mâna şi s-a îndepărtat.

Ando încă nu ştia unde îl vor purta paşii. În privinţa asta, viitorul era total incert. Poate că era inutil să-şi facă planuri, poate că nici nu exista un plan viabil. O vreme, cel puţin, nu avea altă soluţie decât să hoinărească, să se lase în voia valurilor.

Şi-a scos pantalonii şi cămaşa şi a rămas în slip. A alergat la Takanori, l-a luat de mână şi l-a ridicat.

— Hai.

Îi explicase fiului său de o sută de ori ce trebuia să facă şi de ce. Trebuia să înoate departe, la fel ca atunci. Şi,

când Takanori avea să dispară sub apă, Ando avea să-l apuce de mână. Acum doi ani, mâinile lor nu se întâlniseră. Azi se vor găsi şi nu se vor mai despărţi.

Sadako îi povestise în scrisoarea aceea că renaşterea ei în puţul de pe acoperiş nu se deosebea aproape deloc de moartea ei în puţul din pădure. Abia când ieşise de-acolo simţise sau intuise că putea să înfrunte lumea fără să se teamă. Ando se gândise că fiul său trebuia să treacă prin aceeaşi încercare. Băiatul trebuia să retrăiască tragedia de acum doi ani.

Apa îl îngrozea pe Takanori, îl înspăimânta atât de tare încât viaţa lui ar fi fost un chin. În timp ce mergeau pe ţărm, copilul se agăţa de el de fiecare dată când valurile îi loveau gleznele.

Takanori s-a oprit brusc şi s-a întors spre el.

— Tati, mi-ai promis, a spus el tremurând.

— Da, ţi-am promis.

Ando îi pregătise deja recompensa: o întâlnire cu mama.

— Mami o să aibă o surpriză.

Fosta lui soţie nu ştia că băiatul ei era viu. Ando aştepta cu nerăbdare clipa regăsirii dintre mamă şi fiu. Până atunci, trebuia să inventeze o poveste plauzibilă. Takanori nu se înecase, îl salvaseră nişte pescari. Fusese amnezic şi trăise doi ani în casa unor străini. Povestea în sine, oricât de ridicolă, nu avea până la urmă nicio importanţă. Când îl va îmbrăţişa pe Takanori, când va simţi că e viu, va crede orice.

Vor reuşi oare să trăiască iar ca soţ şi soţie? Asta era altă poveste. Dar Ando era dispus să încerce.

Un val mai mare decât celelalte l-a ridicat pe băiat de pe nisip. Takanori a ţipat şi s-a agăţat de tatăl lui. Ando l-a strâns în braţe şi a continuat să înainteze în larg. Îi simţea bătăile inimii. Ritmul ei era singura certitudine într-o lume ajunsă pe marginea abisului. Dovedea că trăia.